| персус

ПАЗИТЕЛЯТ ОСЪЗНАНИЕ

ПАЗИТЕЛЯТ ОСЪЗНАНИЕ

българска
първо издание

София, 2019г.

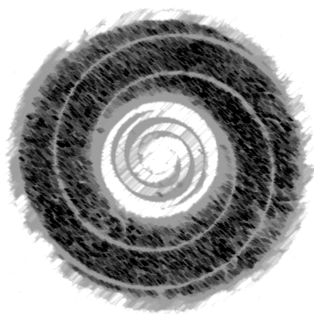
росица радоева консултант

ISBN 978-619-91001-0-3

Някои съзнания са тук заради света.
За това хората да им се радват, кланят,
падат на колене.
Аз не съм тук за тях, а за другите.
За падналите на колене.

Идвам, за да ги вдигна!

ПАЗИТЕЛЯТ

УВОД

Може да ви изненадам, но всеки един от нас пази в себе си цялата информация от Сътворението до сега. Тя е кодирана надълбоко в нашата ДНК структура и за да я прочетем, ни трябва помощ. Трябва някой, който да я декодира. Някой, който да я осветли, като запали в нас свеща на познанието. За да го открием, са ни нужни три неща: неотклонен стремеж, възприета последователност и най-вече дълбоко смирение. Ние, хората, често смятаме, че знаем всичко, когато едва-едва свещта е припламнала. Въодушевени, не желаем „някой“, който и да бил той, да ни казва и да ни показва нещо, различно от това, което сме приели за вярно.

За всяко нещо ние можем да притежаваме само по едно-единствено убеждение, никога по две. Някои от тези убеждения са така вкоренени в съзнанието ни, че дори не подозираме, че са в нас. Ние просто ги живеем…

Докато представях първата си издадена книга, оглеждах насядалите хора. Имах усещането, че една жена не ме слуша. Тя седеше встрани. Погледът ѝ беше зареян нанякъде. Само лекото утвърдително кимане на главата понякога, подсказваше, че може би е и тук.

Срещата завърши. Хората идваха един по един, за да им подаря екземпляр.

– Това, което си написал, е истина.

Жената стоеше пред мен. Усещах погледа ѝ, сякаш надничаше в съзнанието и разчиташе мислите ми. Седмица след това се свързахме и дълго разговаряхме като стари познайници, изгубили се сред времето и измеренията.

В разговора усетих нещо различно. Този, с когото разговарях, не беше жената срещу мен. През нея говореше някой друг. Някой, който ме познаваше добре, но и някой, когото... познавах. Но кой беше той? Коя беше тя? Бъдещето разкри, че в Духовния свят тази жена носи името ЛиЛе.

А в нея...

В настоящия си живот ЛиЛе не беше сама. Тя беше придружавана от Духовна същност от друго измерение. Тази същност идваше не за първи път на Земята. Тя винаги се е проявявала на нашата планета в моменти, от историята на човечеството, които бихме определили като *преломни*. Моменти, в които историята променя своя ход чрез събития, бележещи началото на ново време. Това са световни процеси, които дават мощен тласък на една качествена промяна на живота, различна от всичко, което дотогава е било.

Изненадите не свършваха. Скоро разбрах нещо колкото неочаквано, толкова и разтърсващо. Тази същност не беше само в ЛиЛе. Тя беше навсякъде и във всичко. Тя беше в мен.

Тя е и... във вас!

Време е за вашата среща с Пазителя на Меча на Абсолюта.

Време е за вашата среща със... себе си.

ПАЗИТЕЛЯТ на МЕЧА на АБСОЛЮТА

Ние имаме само един път.
Този път е път към Първоизточника; път към Цялото; път към БОГА. Този път е път на завръщане. Завръщане в себе си.

Той започна за мен така…

I ПЪРВА СРЕЩА

сеанс; май 2015г.

– Къде си? Какво виждаш около теб?
– Намирам се на Острова на Светлината. В Светлина, чийто цветове ги няма на Земята. Тя е и всичко, и нищо. Тя е и огън, и бяла, и съдържа всички цветове. Тази Светлина обгръща всичко! Воден съм от Божествения Дух, когото наричате *Свети Дух*, и от СЪЗДАТЕЛЯ, КОЙТО директно ме насочва навсякъде. Никой друг няма право на достъп до моята енергийна същност. Аз съм част от НЕГО. Защото аз не съм човек. Аз съм *Пазителят на Меча на Абсолюта,* което е и Словото – силата на Абсолюта. Името ми, в Духовния свят, е *МеРиКхЕнЕ*. *МеРиКхЕнЕ* е и *тя*, и *то*, и идва от СЪЗДАТЕЛЯ, КОЙТО е енергия. СЪЗДАТЕЛЯТ свети в цветове, които не мога да определя. ТОЙ е като огън, който гори, но не изгаря.
– Кое е духовното име на жената, в която си?
– ЛиЛе. ЛиЛе е от Острова на Светлината. *ЛиЛе* означава *Танцът на Божествената Любов, която влиза във всеки*. Танцът прави обединение на всички звез-

дни същества. Затова *(ЛиЛе)* е избрана сега да слезе на Земята и Пазителят да влезе в нея. Тя е част от тези сътворения и ги познава. Преди това е била във всички Творения на СЪЗДАТЕЛЯ.

– Каква е твоята енергия – мъжка или женска?

– По равно. Аз съм „то“ и ми е трудно сега да приема, че тя *(ЛиЛе)* е „тя“ и аз трябва да бъда „тя“.

– Какво означава „Пазител на Меча на Абсолюта“?

– *Духът на БОГА,* изразен в осъзнаването на всичко, което живее – разбиращо, подкрепящо и даващо Любов и Светлина. Това е животворящият огън на СЪЗДАТЕЛЯ, който се докосва ефирно и невидимо до всички същества във Вселената. Влиза в тях и ги обгрижва, от разстояние или пряко. Огънят, който съпътства всички жители във всички вселени. Това съм аз. Функцията ми е да оживявам всичко с енергия; да давам живот; да връщам към живот; да присъствам в живота на всички вселени едновременно. Идвам от СЪЗДАТЕЛЯ и се завръщам при НЕГО!

– Във всички измерения ли си изпратил частици от теб?

– Аз съществувам навсякъде, под най-различни форми, заради промените, които предстоят. На Земята съм в същества, на други места съм енергия. На повечето съм концентрирана енергия, но на някои съм дифузна енергия, а на други съм светеща енергия. На сферите, които са най близо до СЪЗДАТЕЛЯ, съм огнена енергия. В момента живея в седем личности на Земята. Идват още седем и след тях още седем. Така ще бъдат двадесет и една. Слизат същности, които притежават както духовен опит, така и изживян *(опит от въплъщения).* Същности, които са до-

стигнали до прозрението и до мъдростта. Около Земята са и мъдреците от всички галактики и вселени. Така наречените *Богове-Съворци.*

– Ако си в седем личности, и после ще бъдеш в още четиринадесет, то как разпределяш енергията си в тях?

– По равно. В тях влизам по различно (*земно*) време *(от позицията на Пазителя линейното земно време е относителна величина).* Първата личност е вече на 65г. (*към 2015г.*). Тя е в България. Към момента не ѝ е заложена среща с ЛиЛе. Развитието на колективното съзнание тук, ще предопредели дали всичките двадесет и една (*личности*) ще се съберат, за да се даде тласъкът *(на промяната).* Заложени са седем личности в Америките, седем в Африка. Останалите са в Европа. Към момента разпределението ми е добро. Ето тук, в София, от месеци вече се излъчва Светлина и тя не е само от мен, а и от много човешки същества... Аз само *(ги)* подпомагам с присъствието си. Тук са и останалите пазители, които са *(въплътени)* в по една личност в България и работят с много силна енергия.

– Благодаря ти за всичко, което каза. Дай на ЛиЛе най-хубавото, което имаш – любовта, която изпитваш. Нека тя да се почувства щастлива, лека и свободна.

– (*неразбираем език, следва пауза, след което превежда*) Радвам се.

Тази част от сеанса я предавам по спомен. Разбира се, още в началото включих диктофона. Когато след това опитах да прослушам записа… онемях. Там

нямаше нищо. Бях забравил да помоля Пазителя за разрешение да записвам. Повече не допуснах тази грешка. Всички следващи разговори са дословно предадени така, както той, или ЛиЛе, се изразяват.

I ПАЗИТЕЛИТЕ

– Би ли ми казал имената на всичките седем пазители, които са тук, на нашата планета?

– Всичките *(им имена)* започват с *МеРи*, но другите пет букви са различни. *МеРи* означава „единност" или „един в много". *Пазителят на знанието* е например *МеРиКхАнА*. Имената ни са: *Пазителят на Меча*, *Пазителят на Знанието*, *Пазителят на Изцелението*, *Пазителят на Сътворението*, *Пазителят на Времето*, *Пазителят на Съзнанието* (като колективно) и *Пазителят на Проявлението*. Всичките пазители са дванадесет и проявяват дванадесет качества. Може да се каже на ваш език, че са дванадесетте светлинни лъча в различните цветови гами. Седем от тях *слизат (тези, които изброява)*, останалите – не. Пет винаги са около Трона на СЪЗДАТЕЛЯ. Самите пазители не са от йерархията (*Свещената Духовна йерархия*), а са директна част от СЪЗДАТЕЛЯ. Те са в СЪЗДАТЕЛЯ, но и във всичко. Стоят, образно казано, пред Престола на СЪЗДАТЕЛЯ и пазят Острова на Светлината. Същевременно захранват всички светове с: мъдрост, сила, слава, милосърдие, състрадание, смирение... с всички качества. Всичките

пазители са в Христос. Те са еманация на тази енергия[1]. Иисус също е в нея. Всичко е Едно.

– Можем ли тогава да кажем, че пазителите са ръцете, инструментите на СЪЗДАТЕЛЯ, за пряко въздействие върху нещата?

– Чрез Светия Дух (*е действието*). Пазителите са наблюдатели, които предават директно към СЪЗДАТЕЛЯ, но те не са действието.

Пазителите не са стационарни. Те са в постоянно движение. Пазителите са дванадесет, но на Земята могат да слизат само седем. Останалите пет притежават код, свързан с честота, вибрация и други космически мерни единици. Затова те не могат да слязат до нивото на плътната материя на нашата планета, но посещават други планети и съзвездия, които са в измерения с по-висока вибрация.

– Кога излизаш от човека, в който си?

– Когато всеки изпълни мисията си. Когато изпълни това, за което съм в него, аз излизам.

– Къде ще отидеш след Земята?

– Моят дом е в Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ, на Острова на Светлината. Там се раждат всички души.

– Защо се въплъщаваме на Земята?

– За да осъзнаете кои сте. Вие идвате от СЪЗДАТЕЛЯ. ТОЙ ви ражда и чрез вас живее. Така опознава СЕБЕ СИ. ТОЙ е изследовател на СЕБЕ СИ.

---

[1] *За Пазителя Христовата енергия е първичната Божествена енергия.*

– Благодаря ти МеРиКхЕнЕ за днешния разговор.

– И аз благодаря за освобождението, което получавам, когато говоря. Макар и трудно да пресъздавам *Записите*[2], все пак се опитвам, на достъпен език, да предам информацията до момента, до който отключа телепатичните ви способности за директно възприятие.

– Наистина трудно е да се облече енергията в думи.

– Много е трудно, но вече работя с мисловните ви процеси. Ще отключа телепатичните ви способности, за да ви предавам директно информация, а и самите вие да си я предавате, защото много има да се каже: истините за Сътворението, за СЪЗДАТЕЛЯ, за вас. След всичко, което говорим, ще възникнат и много въпроси във вашето съзнание, които ще трябва да се доуточнят. Много по-лесно ще е всички заедно да присъства... ме (*набляга на последното*) на *Записите*, защото в *Залата на Сътворението* могат да бъдат допуснати вашите енергии.

– Как изглеждаме ние сега, погледнати от твоята позиция?

– (*смее се*) Като прекрасни същества. Вие всички сте прекрасни. Вие сте трептяща енергия, която има вибрационен код, звук и цвят. ЛиЛе трепти в люляковобяло, а ти в небесносинкавобяло.

---

[2] *Всичко, което се случва във Всемира има свой енергиен запис във всемирното енерго-информационно поле.*

ЛиЛе

– Има ли разлика в информацията, която се получава, когато ЛиЛе е в будно състояние и когато е в транс?
– Рядко се получава различие в информацията, но когато *(ЛиЛе)* е в транс, информацията тече по-леко и по-лесно говоря. Когато тя е в будно състояние, понякога трудно преодолявам натрупаните, от житейския ѝ опит като човешко същество, убеждения. С тях работя в момента, за да ги преодолее.
– Това са филтрите, които тя е изградила и които е по-трудно да бъдат преодолени?
– Да, малко по-трудно е. Когато говори в будно състояние, се случва да пречупи информацията през нейния филтър.

Понякога се налагаше ЛиЛе да бъде в будно състояние, за да може Пазителят, през нея, да чертае или да поясни нагледно някои неща. В тези случаи обясненията течаха трудно. Пазителят преодоляваше вътрешната съпротива на ЛиЛе, породена от нейните убеждения. Това ставаше с цената на много усилия от нейна страна. По време на тези разговори ЛиЛе чувстваше главоболие, температурата ѝ бързо се покачваше, и като цяло умората скоро я превземаше. Затова повечето въпроси оставаха за сеансите, които течаха значително по-леко.

Тогава Пазителят отвеждаше ЛиЛе на определено място в Духовния свят, където тя отпочиваше, без да бъде натоварвана излишно. Понякога ѝ

показваше картини или водеше с нея друг паралелен разговор на този, който водеше с мен. След сеансите в съзнанието на ЛиЛе спорадично оставаха отпечатъци от картини или видения, но в повечето случаи тя не помнеше нищо. Когато прослушваше записите или четеше свалената информация, често пъти изразяваше учудване, а понякога дори и несъгласие с думите на Пазителя. Трябваше време и за нея, и за мен, за да осмислим и възприемем казаното. Време, в което и двамата да преодолеем своите убеждения и нагласи. Време, което беше необходимо, за да се променим.

– Къде е сега ЛиЛе? Ти къде я изтегляш?
– Сега е на Острова на Светлината – при Иисус.

Към ЛиЛе:

– Там, на Острова на Светлината, е красиво...
– *(плаче)* Много... много. Идва Иисус. Започваме да говорим колко е хубаво Творението и как всички сме едно Цяло. Навсякъде цари хармония, разбирателство, мир и спокойствие. Моето място е там, на Острова на Светлината. По-добре е да съм там. Да не напускам пределите на това място. Но трябва да се изпълни волята на СЪЗДАТЕЛЯ, на нашия небесен ТВОРЕЦ – да обгрижим планетата Земя със Светлината, която е пробуждаща и осветляваща. Трябва да слезем при Творението на СЪЗДАТЕЛЯ, за да събудим светлинната МУ структура.

– Защо избраха теб?

– Не ме избраха. Аз пожелах да сляза, защото оттам Земята е много красива, но тук в човешки образ е... много... трудно *(плаче)*. Там съм безгрижно и радостно същество. Съществувам като полъх. Създадена съм, за да бъда полъх на Любовта. От тази Любов всичко оживява. СЪЗДАТЕЛЯТ сътвори много такива създания, но повечето са в ефирния свят и не желаят да се въплъщават. Такива същества трудно издържат на земните условия, когато в тях няма Божествена същност за подкрепа. Затова Иисус беше учуден, че проявих желание да сляза.

– Опиши споразумението за твоето слизане? Кой реши това?

– *Съвеът на Старейшините* и *Господарите на кармата* за Земята, също Иисус и дванадесетте Пазителя. Аз влязох и заявих моето желание да сляза. Всички започнаха да ме убеждават, че е много трудно, че няма да издържа, но аз бях онова малко дете, което иска своето. Тогава напред пристъпи *Пазителят на Меча* и каза: „Аз ще сляза, защото тя няма да издържи.“

– Как изглеждаше Пазителят на Меча, когато пристъпи към теб?

– Въртяща се светлинна структура като неизгарящ огън. Те всички изглеждат така. Ако трябва да заеме човешка форма, е по-скоро мъж, макар че е… и жена. С характеристиките на мъж е, но с мекотата на жена. Той е и като баща, и като майка.

– Пазителят на Меча се вселява в ЛиЛе или е ЛиЛе?

– Той е всичко. И вселен и Е. Той е във всички, не само в мен.

Към Пазителя:

– Много хора не издържат на условията на Земята, но в тях не се въплъщава Пазител?

– След излизането си от Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ ЛиЛе отиде при Богинята-Майка *Нестемея (в превод „танцуваща върху огън“),* която съчетава мъжка и женска енергия. Дойде и при мен, *Пазителя на Огнения Меч на Абсолюта*, което означава силата и огъня, които пазят ядрения Остров на Светлината. Ние двамата подпомагаме развитието ѝ. Нищо повече. Душата си знае пътя, който ѝ предстои, защото е частица от БОГА. И другите души са отгледани и имат свои „пазители“, но не изявяват желание да слязат заедно с тях. ЛиЛе няма против с нея да слезе Божествена структура. Повечето души обаче желаят сами да изпитат опитността. Много по-различно е. Много по-силно е. Подложени са на повече изкушения.

– Искат да опитат сами?

– Да, защото са Богове в развитие.

– Как ЛиЛе избра теб, Пазителят на Меча?

– Това не е точно избор. Прави се синхронизация на енергиите и честотите, в зависимост от характеристиките на душите.

– И другите ли пазители обгрижват определени души?

– Да.

– Може ли ЛиЛе, в друго въплъщение, да поиска друг Пазител да слезе с нея?

– Не. Само СЪЗДАТЕЛЯТ определя кой Пазител с коя душа, от тези които обгрижва, да слезе.

ЗЕМНИТЕ ВЪПЛЪЩЕНИЯ НА ПАЗИТЕЛЯ

– Би ли могла ЛиЛе да те види със своите физически очи?

– Да, като трептяща структура. Като присъствие на силует до нея. Мога да заемам всякаква форма. Мога да вляза и в друг човек и да ѝ говоря оттам, както и го правя често. Мога да вляза и в животно и през погледа му, или с действие, да се проявя. Мога и в растение… Във всичко, когато трябва да дам знак.

– ЛиЛе въплъщавала ли се е и друг път на Земята?

– Не, сега е въплътена за първи път. И договорът, който е подписала, е специфичен. Тя може, във всеки един момент, да го промени, но няма да го направи, защото ще изпълни докрай волята на СЪЗДАТЕЛЯ. През вековете много като нея идват за първи път *(на Земята)*. Днес ЛиЛе е тук, за да претвори Божествената универсална Любов и да заземи найстарото Учение чрез срещи и разговори на тема: *Христова енергия, СЪЗДАТЕЛ, Дух Божи,* с всеки, който изяви желание. Всеки, чиято вибрационна честота е достигнала необходимото ниво, може участва в тези разговори.

– Как избираш душите, в които да влезеш?

– Не ги избирам аз. Избира ги СЪЗДАТЕЛЯТ. Аз зная какво ТОЙ иска от мен. Моята цел е всеки един да разбере, че е дете на СЪЗДАТЕЛЯ и да прояви НЕГОВАТА Любов. Това важи за всички. И всеки, който прояви Любовта, аз съм в него.

– Бил ли си на Земята и преди, както в ЛиЛе?

– Андрей[3] бях, и по-късно Боян Мага[4], но и при двамата *(бях)* като допълнителна същност, не като основна. Само съпътстващ. Не така, както сега. Тогава те знаеха, че аз съм извън тях. Виждаха ме като нефизическа същност, която присъства тук, на Земята. Сега съм във физическа същност, тогава бях извън физическа същност. Но, освен тези случаи, аз винаги съм около земните същества. Когато не съм с някого, аз наблюдавам, следя какво се случва. Свързан съм със Земята по начин, по който трябва да обгрижвам хората и планетата. Да изпращам Любов.

– Значи Андрей, Боян Мага и ЛиЛе са три отделни души?

– Да.

– Душата на Андрей въплътена ли е сега на Земята?

– Да, тук са всички ученици *(на Иисус)*, но не както са им били душите преди 2000г. Сега са фрагменти от тях, зачатък на учениците, въпреки че *(в регресия)* биха видяли точно живота си по времето на Иисус. Андрей е въплътен в мъж, в България, в град Пловдив. Ще се появи, ще го видите. ЛиЛе няма нищо общо не само с учениците, но и с никого на Земята. В същото време има общо с всички, защото знае за всички. Въпреки това тя се учи на земните закони, на това да бъде човек.

– Въплътена ли е душата на Боян Мага към момента?

– Да, също в България. В местност около града Плиска, но още е малък и не се е осъзнал. Момче е от добро семейство. Ще се покаже. Ще го видите и не-

---

[3] *Андрей Първозванни – ученикът на Иисус.*

[4] *Боян Мага – основател на движението на богомилите.*

го. В България ще се направят много групи и тази, която формирам тук, ще бъде в контакт с останалите. Тази група ще получава директни послания, както и другите, и ще се прави сверяване на информацията. Групите ще работят на принцип, подобен на това, което сега наричате *интернет*, като ще получавате информация и по телепатичен път. Всеки ученик *(от учениците на Иисус)* ще сформира своя група, като ще дойдат и повечето от жените-сподвижнички на Иисус. Те също ще създадат групи. Накрая всички ще бъдат обединени в едно и ще работят за предаване на истинното *Учение* на СЪЗДАТЕЛЯ.

Пазителят отбелязва като преломни, за последната пета раса (расата с Печата на БОГА), четири етапа. При тях най-древното Учение се е заземявало от Духовния свят по начини, които съответстват на епохата и нивото на развитие на човечеството.

Първият етап е белязан от въплъщението на тракиеца Орфей[5]. Тогава Учението „слиза“ чрез музика. При въплъщението на Иисус то се предава чрез притчи и разкази, които имат религиозен оттенък, за да бъдат по-лесно възприети от хората. При въплъщението на Боян Мага – чрез тайни знаци, ритуали, заклинания и формули, които съответстват на мистичния характер на средновековието.

[5] *Орфей – легендарен тракийски певец и музикант, основал школата на орфизма, ок 1400г. пр.н.е..*

При въплъщението на Петър Дънов[6] Учението се предава чрез музика, танц и беседи.

Пазителят присъства непосредствено във времената на Иисус и Боян Мага, като днес „идва“ за трети път. Той посочи, че в съвременния информационен век Учението ще бъде поднесено по различен начин. При представянето му трябва да се отчете развитието на научно-техническата мисъл, отричането на религиите и идеологическите доктрини, изхабяването на философията. Учението трябва да е поднесено логически и психологически издържано, неоцветено в религиозно-философски аспект. Днес то не бива да се съсредоточава в един човек, който хората да възприемат като учител или водач. Сега то трябва да е достъпно за всички, като ще бъде възприето от тези, които са готови за него. Пазителят подчерта, че днес Учението слиза под формата на чиста Любов, предавана от човек на човека.

– Значи сега, чрез ЛиЛе, за първи път имаш физическо преживяване?

– Да, за първи път изпитах емоция и затова исках да изпитам всички емоции от палитрата на човешките същества. Едно е да го виждам отстрани, друго е да го изпитам чрез ЛиЛе. Много е различно и мога да кажа, че хората са благословени и трябва да се радват, защото СЪЗДАТЕЛЯТ им е дал дар да избират;

[6] Петър Дънов (Беинса Дуно) – основател на българското Бяло братство в началото на XX век..

дал им е *свободната воля*. Това е най-прекрасното, което може да съществува.

– На твоето ниво няма ли избор?

– Аз съм от СЪЗДАТЕЛЯ и нямам избор. Не мога да бъда друго освен Любов. Аз съм универсалната Божествена Любов. Само тук, на Земята, мога да избирам какво да бъда.

– Как избираш с кого ЛиЛе да се среща и на кого да казва определени неща?

– Тя не казва, аз говоря. Винаги отивам при този, в когото СЪЗДАТЕЛЯТ е избрал да засили СЕБЕ СИ. Когато разговарям с човека, се обръщам към Божествената искрица в него. Настройвам я по начин, по който да възприеме информацията точно, без изкривяване в причинно-следствените връзки. С други думи, залагам и елемент на лечение, като засилвам Божествения пламък, искрата. Във всеки Пазител е съчетана троичната енергия на СЪЗДАТЕЛЯ. Когато се докосне до човека, *(тя)* първо разпалва Божествената искра в него, след което се изчаква период за нейната проява. Ако човекът, до който се доближа, приеме изцяло Божествената енергия, влизам в него и той става „скачен съд“ с друг, който също я е приел. Между тези хора започва обмен на енергии. Без да си влияят един на друг, те могат да почувстват, във всеки един момент, кой какво изживява. Това не става отведнъж. То се случва едва когато енергията ми премине изцяло в човека. Първоначално започва уеднакяване. Едно и също нещо например може да се случи едновременно на различни места, на различни хора, които са приели

енергията. Това е до момента, до който енергията се прелее напълно във всеки.

– Има ли определен подход към хората, който ЛиЛе трябва да прилага?

– Всеки получава информация, която отговаря на неговото ниво на развитие. Всеки я пречупва през своите възприятия и във всяка информация има истина.

– След този живот с ЛиЛе ще се въплътиш ли отново, по същия начин, на Земята?

– Не, защото СЪЗДАТЕЛЯТ има друг план. ТОЙ е определил да отида на други планети, където трябва да помагам. Земята преминава в истинското си измерение. Аз пак ще бъда тук, и пак ще идвам, пак ще обгрижвам, защото тук е „Отпечатъкът на БОГА“. Аз ходя навсякъде.

– А ще има ли друго въплъщение на ЛиЛе?

– Да, в друга галактика, в друга вселена, на която ѝ предстои такъв преход. Този път ще я придружават трима пазители. Освен мен, *(с нея ще са)* и *Пазителят на Изцелението* и *Пазителят на Сътворението*, защото там е по-тежко от тук.

– Може да се каже, че сегашният ѝ живот е „репетиция“ за следващия.

– (*смее се*) Точно така! Там тя ще знае за опита, който е придобит тук, и ще го приложи.

– ЛиЛе живяла ли е и на друга планета?

– Да, в съзвездие Орион.

– Колко живота е имала там?

– Нямам (*в началото Пазителят често се отъждествява с ЛиЛе*). Само пребивавам, за да кореспондирам с тях и да ги напътствам какво да правят.

– Тя има ли приятели там?
– (неразбираем език)
– Това техните имена ли са?
– Да.
– А как се произнася „Орион“, на този език?
– (неразбираем език, подобно на) КхиМиЛеКхЕнПаУа

ЕЗИКЪТ НА СЪЗДАТЕЛЯ

Когато за първи път чух езика, на който говореше Пазителят, останах без думи. Такъв език не бях чувал досега. Отначало произношението ми напомняше на смесица между иврит и китайски, но в същото време имаше и нещо много познато; нещо, което наподобяваше на старобългарски.

Молех Пазителя да повтаря по няколко пъти думите, за да успея да ги запиша правилно, след което чаках да ги преведе. За него беше много трудно да произнесе, през ЛиЛе, определени имена на земен език. Той всеки път обясняваше, че в енергийния свят няма имена, а само честота, код, цвят и звук. След сеансите ЛиЛе твърдеше, че усеща сякаш Пазителят „прелиства“ мозъка ѝ в търсене на най-подходящата дума или израз. Тогава все още не се замислях колко е трудно да се облече енергията в думи. Колко е трудно да предадеш неща от друго измерение на език, в който не съществуват необходимите термини за това.

– Езикът, на който говориш, освен в съзвездие Орион, ползва ли се и на други места?

– Това е езикът на СЪЗДАТЕЛЯ. Космическият език, на който говорят всички космически същества.

– Този език свързан ли е със Земята?

– Когато за първи път *(представители)* от *(съзвездие)* Орион са стъпили на Земята, е било времето на минералното и кристалното царство. Първата разумна цивилизация, която е била създадена на вашата планета, е говорила на този език. Той е езикът на СЪЗДАТЕЛЯ.

– Как се нарича, на космически език, тази първа земна цивилизация?

– *ЛемПаИнТеРа*.

– Изгубен ли е за нас космическият език?

– Да, сега отново се открива… (*пауза*) Има го записан… *(пауза)* много надълбоко… в Хималаите. Там е издялан върху камък.

– Кога този език изчезва от Земята?

– По времето на атлантите.

– Това свързано ли е с мита за вавилонската кула?

– Този мит е от по-скоро. Езикът изчезва, когато атлантите решават, че трябва да надминат БОГ; когато се поддават на духовната гордост под въздействието на тъмните звездни раси. Тогава езикът се оттегля от Земята и всички започват да говорят на земни езици.

– Какво означава на този език „Атлантида“?

– (*пауза*) „АтлАнТиЕш“ – земя и небе, които са общо създадени.

– Как се произнася името на нашата планета Земя на космическия език?

– „ПхЕнКхЕллеМа“.

– А на Слънцето?

– „СонКхЕлле“.

– Това сричков език ли е?

– Това е символен *(език)*, като един символ е една буква. Например словосъчетанието „кх“ се състои от няколко символа, като във всеки един от тях присъства СЪЗДАТЕЛЯ.

– Какво означава „кх“?

– „Създавам“.

– А как е „смърт“? Свързано ли е със сричката „кх“?

– Не, произнася се *смапт*.

– Днес съществува ли на Земята език, който е най-близък до космическия?

– Космическият език е оставил следа в арамейския и древния български език. Много от думите в настоящия език на българите са се запазили така. Българският език е език на символите. Той не е това, за което се говори. Той по-скоро е символичен език. Това предстои да се разкрие. Руните са в основата на българския език. Санскрит се доближава до него. Буквално преведено на български „ведите“ са си „веди“. Названието *българи* не е точно. На космически език те са БОГарии. Те *(БОГариите)* са знаели *(истината)* за своя произход от самото начало.

– Значи космическия език е най-близо до руните?

– Да.

Според Пазителя наименованието „БОГарий“, преведено от космическия език, означава „чисто проявление на БОГА“. Това наименование е дадено от атлантите на расата, която идва да насели планетата след тях – расата с Печата на БОГА. По-късно от БОГариите започват да се отделят родове и клонове, които се разселват в различни посоки. Родът, който остава там, където е създадена последната раса, след години, приема името „траки“. За Пазителя „БОГарии“ и „траки“ означава едно и също нещо. Той обясни, че на космически език „трак“ означава „печат“.

Името „българи“, според Него, се появява значително по-късно, като наименование само на един от многото клонове на БОГариите, разпръснати из цялата Земя. За Пазителя съвременните българи не са БОГарии. Те само наследяват и съхраняват, през изминалите хилядолетия, част от името. Истинските наследници на БОГариите са хора, които притежават Печата на БОГА. Според Него днес те са въплътени и живеят в различни народи, на различни континенти, по цялата Земя.

– Би ли казал някои думи на космически език, които са се запазили в българския език? Такива ли са: „тояга“, „бъбрек“, „кон“, „хан“?

– Не, те не са. „Хан“ е по скоро „КхАн“. Космическият език е запазен в някои имена на тази територия (*територията на днешна България*). Например: Зора, Роксана, Вълкан.

– Какво означава „КхАн“ (българската титла кхан)?
– „Слизам и се въздигам към небесата“.
– Има ли значение на космически език думата „да“?
– Означава „съгласие“. На Земята казвате „амин“, а на космически език е: „да, БОГ Е“, което наподобява на вашето „да бъде“.
– Как на космически език е: „смирение“, „мъдрост“; „просветление“; „светлина“; „тъмнина“; „истина“; „живот“ ?
– „МонПелле“ (*смирение*), „ЕнТа“ (*мъдрост*), „ЕмКиРе“ (*просветление*), „ЗоРа“ (*светлина*), „ТамБу“ е *лъжа*, „Дух“ е *живот*. Космическият език преминава през много нюанси. Например думата „светлина“ може да бъде казана по най-различни начини. Това е така, защото космическият език е и сбор от всички езици, на които говорят всички звездни раси.
– Как се произнася „майка“ и „татко“?
– „МъАм“ и „ПъАм“.
– Как на този език е „небе“?
– „АнПе“.
– „Господар“?
– „ЕмПоРеДи“.
– А как е „здравей“ и „благодаря“?
– „ЗаМбле“ (*произнася го слято с ударение върху буквата „а“*) и „БоХренСи“, (*произнася го също слято, но тихо, с ударение върху „о“, като думата сякаш излиза отвътре, от дълбините на човека).*
– Как на космически език е „енергия“ и „вибрация“?
– Думата ви е позната като „ом“ – звук издаван от хората при медитации.

– Как е „БОГ“?

– Обръщението към СЪЗДАТЕЛЯ е „иАаВи“.

В сеансите, когато Пазителят говори за БОГА, употребява думата „СЪЗДАТЕЛ“. В един от следващите ни разговори Той отбеляза, че на Земята съжителстват най-различни наименования за БОГА. Обръщението „иАаВи“ е едно от най-старите познати земни обращения към СЪЗДАТЕЛЯ. Това обръщение евреите ползват и до днес (Иаве или Яхве).

Пазителят поясни, че СЪЗДАТЕЛЯТ има различни имена, в различните светове. Те са плод на създанията, които ги обитават и отразяват тяхната представа за БОГА, която значително се различава от нашата.

СЪЗДАТЕЛЯТ

ТРИЕДИНСТВО

– ЗаМбле (Здравей) МеРиКхЕнЕ!
– ЗаМбле!
– Какво представлява триединството или, както е известно в християнството, „Светата тройца"?
– Това е самата същност на СЪЗДАТЕЛЯ.
– Имало ли е период, когато СЪЗДАТЕЛЯТ не е БИЛ триединен?
– Не. Винаги е БИЛ това.
– Но какво е „триединство", от гледната точка на Духовния свят?
– Разум, Съзнание и Дух. Тези три неща са едно. Те са, и се определят като, Абсолют *(БОГ),* Божествена енергия *(известна ни като Христос)* и Дух *(известен ни като Свети Дух)*. Това са потоци на живот; потоци на осъзнатост. Те извират от СЪЗДАТЕЛЯ. Цветовете им са нюанси на бялото: изцяло бял, син нюанс на бялото, и лилав нюанс на бялото. Трите потока вървят винаги заедно. Те са три извора, три компонента, които взаимодействат, за да се образуват нещата. СЪЗДАТЕЛЯТ ги излъчва постоянно, генерирайки СЕБЕ СИ в троичност: *Абсолют,* който е в статично състояние *(в покой); Дух*, който е в действието, в реализацията на всичко; *Божествена енергия,* която е сплотяването, връзката между двете неща. СЪЗДАТЕЛЯТ чрез Духа СИ създава всичко.
– Когато казваме, че „СЪЗДАТЕЛЯТ създава" или „отхвърля", ние говорим за тази част от НЕГО, която се нарича „Свят Дух" ли?

– Не, и тримата присъстват. Духът е действието, но Абсолютът е покоят, който генерира това действие.
– Можем ли тогава да кажем, че Светият Дух е производен на Абсолюта?
– (*набляга*) ЕДНО Е! И ТРИМАТА СА ЕДНО!
– Значи: единият съществува (Отец), другият създава (Дух), третият (Син) преживява.
– Да. Комбинацията от трите потока създава всичко.
– Те разделят ли се на по-малки потоци или са винаги единни и стабилни?
– *(дълго мълчи)* Тази информация все още не бива да се дава. Малките ручеи не са малки нито на брой, нито като големина. Има потоци на Земята, които са копирани от СЪЗДАТЕЛЯ, но те не действат в пълната си сила. Образно казано… Тъмнината се опитва да копира Светлината.
– Какво е Божествената Христова енергия? Това ли е Бялата Светлина?
– Не. Същността на Христовата енергия, както е известна на Земята, е изконната първична начална енергия на СЪЗДАТЕЛЯ. Божествената енергия е по-висша от бялата Светлина. Бялата Светлина е светлината на лечителските и духовни възприятия, а Божествената енергия е Божественото съзнание. Проявата на пречупената изкривена Светлина на Земята е Луцифер. Той се е родил в Светлина, произлязъл е от СЪЗДАТЕЛЯ, след което е понижил вибрациите на изконната Божествена *(Христова)* енергия.
– Колко вида Светлина има?
– Дванадесет. И всички са проекция на бялата: лилаво, розово, зелено, оранж… дванадесет са. Те от-

говарят на определени качества. Бялото отразява духовността; лилавото е така наречената *енергия на адепта*, висш дух въплътен на Земята; жълтият цвят е цветът на проявлението. Най-долу в таблицата е червеният цвят. Това е цветът на сътворението, на произхода.

– Какъв е цветът на Земята?

– Небесните цветове не са като земните. Там има и други нюанси. Например червеното не е само червено, не е и само светло и тъмно, а има безброй разновидности. Ако трябва да оприличим цветовете на планетата ви оттук, то тя е синьозелена или, както казвате, *тюркоазена*.

– Когато говорим за БОГ, Свещена йерархия и земен свят, означава ли това, че има три вида светове: Божествен, Духовен и материален.

– Да. Това са трите вида свят, от вашата гледна точка. Оттук всичко е Едно.

ЕНЕРГИЯТА НА СЪЗДАТЕЛЯ

– В някои източници СЪЗДАТЕЛЯТ е описан като кълбо, което е изпълнено с нишки Светлина?

– Това са картини за вашия мозък, за да го възприемете по-лесно.

– Как се нарича най-малката частица, от която е съставен БОГ?

– „Ки“. Означава „блясък“, „пламък“, „искра“.

– Каква е енергията на СЪЗДАТЕЛЯ – мъжка или женска?

– На Земята възприемате „женско“ и „мъжко“ по начин, наложен ви от догмата и канона, които са подменили истината за женската енергия. В СЪЗДАТЕЛЯ, в самото начало, е *(съществувала)* само една изконна любяща и вечно течаща енергия. Тази енергия е позната на Земята като *женска*. Ако приемем образно, че СЪЗДАТЕЛЯТ представлява една огромна сфера, то тази сфера, в по-голямата си част, е изпълнена с женска енергия. В самия БОГ тя е основополагаща. Тази енергия разбира, че дълго не може да съществува в това състояние, защото започва да спира да се развива, започва да стагнира. Няма как да се обособят граници, да има добро и зло, да има развитие. Разбира, че са ѝ нужни устои, опорни точки, около които да се концентрира, за да се развива и расте. Ето защо сама започва да ги генерира, като в нея постепенно се обособяват зони с различна честота. Тези зони започват да се... така да кажем *втвърдяват*, като се получава елемент *устойчивост*, защото без него няма как да се създадат, след това, всичките светове. Затова този принцип е претворен навсякъде във Всемира, от планетата до насекомото. Това не значи, че мъжката енергия, като по-твърда, е част от Тъмнината или нещо подобно. С обособяването на мъжката енергия се създава Цялото. Обособява се целостта на СЪЗДАТЕЛЯ.

– Какъв процент от СЪЗДАТЕЛЯ заемат съответно мъжката и женската енергии?

– СЪЗДАТЕЛЯТ е ЕДНО. Казвам, че Е разделен, за да можете да разберете информацията от Духовния

свят, иначе там няма „мъжко“ и „женско“. То е валидно само за вашия физически свят. Ти нямаш термините, нямаш представата, защото нямаш спомена за това.

СЪЗДАТЕЛЯТ е Свръхсъзнание в неутрално хомогенно състояние, където всичко е ЕДНО, без мъжко и женско, без добро и зло. Основната НЕГОВА характеристика е безусловната Любов. Според Пазителя Любовта е синхронът, пълният баланс между мъжкото и женското начало. В своята същност тези начала представляват една енергия, която проявява различни качества.

Божествената енергия се нуждае от опора, стълб, около който да се завихри и тя го създава от себе си, вътре в себе си. Точно тези вихри, точно тази комбинация от качества, проявени в основата си от една и съща енергия, творят световете. Мекотата на женското начало в синхрон с устойчивостта на мъжкото начало създава Всемира.

СЪЩЕСТВУВАНЕ

– Кое е първично – мисълта или информацията?

– Чистата мисъл.

– Къде в поредицата „мисъл-светлина-материя“ се нарежда информацията?

– Между мисълта и светлината се получава и поддържа информацията.

– Защо информацията никъде и никога не изчезва?

– И мисълта не изчезва. Така е заложено.

– Когато БОГ е проявил мисълта, започва всичко, но какво е имало преди това? В какво състояние е ТОЙ преди това?

– Не е имало момент, в който СЪЗДАТЕЛЯТ да не е мисъл. Нито Божествената Светлина, нито Божествената Пустота имат нещо общо с човешките представи за тях.

– Какво е Пустотата?

– Място, където се събират всички потенциали; място, което душите, израствайки до Богове-Творци, населяват с разум и живот. Разум и Светлина е едно. Пустотата е съзнание, което не е населено с разум. Когато се насели с разум, *(то)* започва да отразява *(СЪЗДАТЕЛЯ).*

– Според някои източници в Пустотата първо се заражда желание да се твори и създава. След това, когато Духът се опомни, Той образува водовъртеж около себе си, в който се създава Божествено съзнание, чрез което започва да се твори материя?

– Не СЪЗДАТЕЛЯТ, а Боговете-Творци творят по този начин световете.

– Как се заражда Светлината от Пустотата?

– Променя се кодът на вибрацията, но и Светлината може да измени своя код и да се превърне в Тъмнина. Това е начинът, по който се е проявил тъмният свят.

– Ако Пустотата е част от СЪЗДАТЕЛЯ, значи в определена своя част БОГ не отразява, или не преживява, СЕБЕ СИ?

– Може и така да се каже. Тази част, която „не преживява СЕБЕ СИ“, е заложена за новите творения.

– СЪЗДАТЕЛЯТ постоянно ли усвоява Пустотата?

– Да. ТОЙ създава Пустота, след което я приобщава в Светлина.

– Това ли е НЕГОВАТА основна функция?

– (*смее се*) Основната МУ функция е да Е ТОЙ.

– Какво постига тогава с това, което прави?

– Расте и се разширява.

– Има ли определена цел, размер, състояние, до което ТОЙ трябва да достигне?

– Не. Трябва Любовта и Светлината да са навсякъде. Няма граници. СЪЗДАТЕЛЯТ е безграничен. Непрекъснато ще се раждат светове и вселени, както и суверени за тях. Това е процес без начало и край.

– Но ако нещо е било по-малко, след което е станало по-голямо, то значи има „преди“ и „сега“? Как тогава няма начало и край? Как няма време?

– (*смее се*) Няма такова нещо като *по-малко* и *по-голямо*. СЪЗДАТЕЛЯТ Е! Има ГО! Имаме разширяване, а не уголемяване. СЪЗДАТЕЛЯТ не се мени като форма, а само като опитност и познание. Има единствено момент на вдишване до определено ниво, след което следва издишване, при което ТОЙ разпръсква всичко отново във Всемира.

СЪЗДАТЕЛЯТ генерира непрекъснати пулсации, в които редува разширение (експанзия) със свиване (концентрация). БОГ се мени непрекъснато и никога не е в едно и също състояние, но ТОЙ не се разгръща структурно, а само по отношение на възприятие-

то. В тази непрекъсната промяна СЪЗДАТЕЛЯТ не се уголемява, нито намалява, защото ТОЙ е и Светлината, и Пустотата. Не се променя на размер, а на същина, като се трансформира от едно състояние в друго. От Пустота в Светлина.

– Защо СЪЗДАТЕЛЯТ диша и издиша?

– Защото не желае да е сам. Защото желае да отрази СЕБЕ СИ. Ала няма зараждане. Няма момент, в който да има начало. БОГ постоянно диша и издиша. Има момент, в който решава да насочи своя Дъх в определен отрязък, например в този, и да се отрази там, но ТОЙ непрекъснато генерира енергия.

– Ако има вдишване и издишване, това означава ли, че СЪЗДАТЕЛЯТ се разгръща в Светлина, но и се завръща обратно в състояние на Пустота?

– Да. И сега моментът е такъв, че ТОЙ привлича световете към СЕБЕ СИ, за да се преработи натрупаната информация от всички преживявания на съществата и да изгрее отново Светлина.

– СЪЗДАТЕЛЯТ мени ли размера си, когато вдишва или издишва?

– Не. Един и същ е, но има (*набляга*) п р е ч и с т в а н е на елементите, които са вдишани. Изцяло пречистване, и изцяло ново състояние.

– Ако е „изцяло ново“, излиза, че БОГ няма спомени?

– (*смее се*) Няма.

Съществуването, като състояние, е преди понятия като „време“ и „пространство“. Затова СЪЗДАТЕЛЯТ няма начало и край. Различните форми винаги са в процес на трансформация, но и винаги съществу-

ват като потенциал. БОГ преживява СЕБЕ СИ, тук и сега, трансформирайки се непрекъснато в ново състояние, което няма спомен за старото. Това е така, защото СЪЗДАТЕЛЯТ изпълва всичко. Извън НЕГО не съществува нищо. БОГ е и Светлината, и Пустотата. Всичко, за което можем да се досетим или да си представим и всичко, за което не можем, е все ТОЙ. СЪЗДАТЕЛЯТ изпълва ЦЯЛОТО и, когато преминава от състояние в състояние, няма и не е имало нищо, с което ТОЙ може да се сравни.

Ето защо БОГ няма спомени…

ПРЕЖИВЯВАНЕ

– Какво представлява Всемирът? Отражението на СЪЗДАТЕЛЯ вътре в СЕБЕ СИ?

– Да. Всичко, което виждаш, е отражение на СЪЗДАТЕЛЯ в НЕГО САМИЯ. Всичко се гради чрез съзнанието. Материята е илюзия. Реалността е единствено в СЪЗДАТЕЛЯ. ТОЙ е реалност. Всичко останало е илюзия. Това, което възприемате, е само *(НЕГОВО)* отражение. Вие възприемате холограмата на СЪЗДАТЕЛЯ. Самият СЪЗДАТЕЛ не е холограма. ТОЙ е реалност. СЪЗДАТЕЛЯТ е енергия, а Всемирът е отражението на тази енергия. Само по този начин БОГ преживява СЕБЕ СИ, иначе не може, защото ТОЙ е едно Цяло. За да преживее СЕБЕ СИ, ПЪРВОИЗТОЧНИКЪТ СЕ дели и СЕ себеотразява. В този процес ТОЙ едновременно е и отражението, и оригинала. Вие възприемате отражението МУ, но и изпълвате СЪЗДАТЕЛЯ и живеете в НЕГО, защото ТОЙ се отра-

зява (*вътре*) в СЕБЕ СИ. Всичко, навсякъде, е проявление на една и съща енергия. Енергията и на СЪЗДАТЕЛЯ, и на отражението е една, но с различни... да кажем „субстанции“. Енергията е една, но честотата е различна. Няма нищо друго, освен енергия. В нея се съдържа всичко – и информация, и вещество, и материя, и етер.

– Значи Всемирът е отражението на БОГ в едно огледало?

– Това „огледало“ е част от БОГА. Частица съзнание, която продължава да се дели на множество „огледалца“, създавайки всички тези измерения и животи, личности и потенциали на личностите. Това разклонение, тази част от НЕГО, прави това. СЪЗДАТЕЛЯТ се отразява във всяко човешко същество, за да извлече през него опит.

СЪЗДАТЕЛЯТ не би могъл директно да преживее СЕБЕ СИ, защото няма разграничение. ТОЙ е ЦЯЛО. За да се опознае това ЦЯЛО, ТО трябва да се раздели и себеотрази. Затова СЪЗДАТЕЛЯТ формира илюзия за разделение на „това“ и „онова”, от позицията на цялостност. Отражението създава преживяване.

– Излиза, че всеки един от нас, като част от СЪЗДАТЕЛЯ, е едно малко „огледалце“. В нас БОГ се оглежда под различен ъгъл, за да преживее един-единствен момент от всички гледни точки.

– Да, затова има толкова опитности на Земята.

– Какво представляват „огледалцата“?

– Индивидуални съзнания, свързани в ЕДНО. Те съществуват в един момент, но трептят на различни честоти и в различни времеви линии. Винаги имат постоянна връзка както със СЪЗДАТЕЛЯ, така и помежду си.

– Всеки преживява версия на отражението на БОГА от своята гледна точка?

– Точно казано.

Всемирът е отражението на БОГА в СЕБЕ СИ. НЕГОВАТА проекция на екрана. Това отражение представлява една колосална холограма. Всяка част от нея е също БОГ, но от определена гледна точка. Фокусът на нашето съзнание е уникалният ъгъл, от който отразяваме СЪЗДАТЕЛЯ. БОГ се оглежда под различен ъгъл във всеки от нас (индивидуалните огледалца), за да преживее един-единствен момент от всички гледни точки. Преживяването наричаме „животи“. СЪЗДАТЕЛЯТ никога не се мени, мени се само преживяването ни за НЕГО.

– Преживяването ли наричаме „различни животи“?

– Да, но също и опита, който натрупвате, както и изводите, до които достигате. Затова е добре душата да си заложи дълъг живот на Земята.

Животът е поле, на което се отработва опит. СЪЗДАТЕЛЯТ връща към СЕБЕ СИ този отразен опит, което ГО прави все по съвършен, все по нов, все по цялостен.

ДИХАНИЕ

– Какво е Големият взрив?

– Дихание. Най-напред е намерение, което се превръща в мисъл, след това в ярка светлина, която избухва и разпръсква енергия. Тази енергия достига до далечни места и формира холограмни образи или отражения, които наричате *звезди, планети, слънца* и така нататък.

– Какво точно представлява намерението?

– Осъзнаването на определено действие, което трябва да предприемеш. Намерението „спозява" световете и когато възнамериш да направиш нещо, то се случва. Намерението е вяра. А вярата прави всичко.

– Всяка вселена от отделен взрив ли се образува или всички наведнъж, с общия Дъх на СЪЗДАТЕЛЯ?

– Вашето Мироздание се е образувало от един-единствен взрив на СЪЗДАТЕЛЯ. От едно НЕГОВО дихание. Но ТОЙ непрекъснато твори нови и нови вселени. Те не са от различни дихания, а по-скоро екот от това дихание. Тоест НЕГОВОТО дихание е с последващо ехо. Това ехо създава останалите вселени.

– Еднакви ли са издишванията?

– СЪЗДАТЕЛЯТ редува концентрични с центробежни пулсации на енергия.

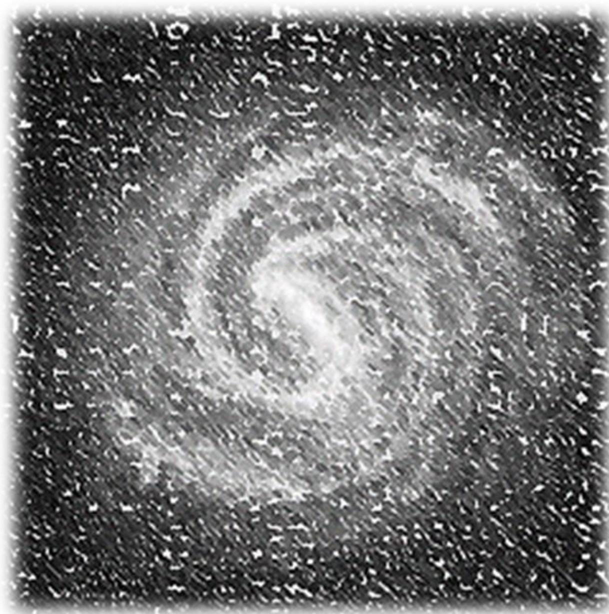
– Защо?

– За да има баланс. Енергийната струя при центробежните пулсации е много силна, но концентрирана, докато при концентричните издишвания е плав-

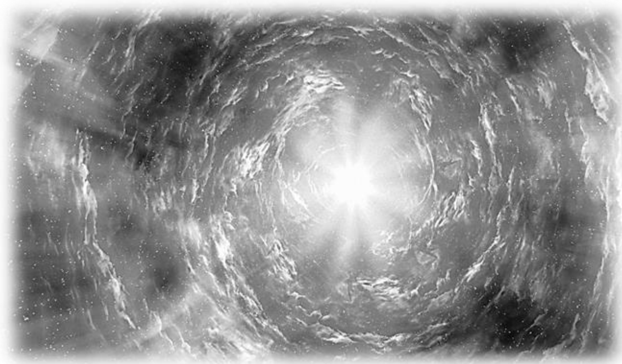
на, но по-разширена. Така *(ТОЙ)* ГИ и вдишва, по обратния ред на издишването.

– Имало ли е повече Тъмнина в предишните издишвания на СЪЗДАТЕЛЯ?

– От НЕГОВАТА позиция няма светло и тъмно. Има само опитност в развитие. СЪЗДАТЕЛЯТ постоянно експериментира със СЕБЕ СИ в различните сектори на безкрайността. Така СЕ разширява. Не се опитвай да разглеждаш СЪЗДАТЕЛЯ през призмата на човешкия мозък. СЪЗДАТЕЛЯТ не е човешко същество. Няма как да ГО разбереш от позицията на човек.

ЦЕНТРОБЕЖНА ПУЛСАЦИЯ

КОНЦЕНТРИЧНА ПУЛСАЦИЯ

СЪЗДАТЕЛЯТ притежава едновременно цялостна и индивидуална перспектива за СЕБЕ СИ. Индивидуалната перспектива е перспективата на всяко едно отражение, на всяко едно самостоятелно „огледалце", на което БОГ се Е разделил. Нашето човешко съзнание, като самостоятелно „огледалце", не може да има, от тази позиция, способността за цялостно и всеобхватно усещане за БОГА.

– В тези взривове ли съществуват свръхдушите?

– Те съществуват в СЪЗДАТЕЛЯ. Ако БОГ, образно казано, е една сфера, то душите са в центъра ѝ. След като се издиша мисълта и се образуват формите, СЪЗДАТЕЛЯТ издишва и душите, за да преминат и овладеят опитностите и да започнат да преживяват. В последващ етап самите души стават Сътворци и започват да творят слънца, планети и така нататък.

Първото войнство винаги остава в центъра. Това са стационарни енергии, които не излизат оттам. При отекващите взривове, защото те са много, се създават множество отражения. СЪЗДАТЕЛЯТ непрекъснато създава души и издишва една част от СЕБЕ СИ, за да я вдиша след това. Така ТОЙ се разширява. Издишвайки се разпростира, вдишвайки взима целия натрупан опит обратно в СЕБЕ СИ.

– Колко време продължава един Дъх на СЪЗДАТЕЛЯ?

– Еони. След създаването на новата раса (*расата с Печата на БОГА*) започна процес на вдишване. Всички земни същности, които са натрупали необходимия опит, започват да творят светове заедно със СЪЗДАТЕЛЯ. Те стават Богове-Съворци. Това е процесът на вдишване. Всичко, което е разпръснато, се свива и се завръща в Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ, за да бъде издишано и разпръснато отново. Сега е грандиозният момент на завръщане на всички съзнания към СЪЗДАТЕЛЯ.

– Значи когато издишва създава ТОЙ, а когато вдишва – Боговете-Съворци?

– Да!

Големият взрив е дихание, пулсация на СЪЗДАТЕЛЯ, генерирана в НЕГО, от която се излива триединният енергиен поток. При всеки Дъх СЪЗДАТЕЛЯТ автоматично формира безброй отражения, съществуващи в един миг, в една холограма, но на различни честоти. При всяко дихание енергията излиза под формата на концентрично разпространяващи се вълни (подобно на камък хвърлен в езеро),

които се редуват с центробежни (спираловидни) вълни. При всяко издишване СЪЗДАТЕЛЯТ създава и подготвя световете, които ще бъдат заселени впоследствие с души.

С вдишването МУ опитността започва да се отсява и ТОЙ взима натрупания опит. Тогава Творението се оставя в ръцете на души, които са постигнали необходимата осъзнатост от изминалите преживявания и са се превърнали в Богове-Сътворци. Те започват да усвояват Пустота, като творят и създават планети, съзвездия и слънца. Първите Богове-Сътворци са души, които са успяли да преминат от ниската плътност до високите измерения за много кратък период.

– ***След като СЪЗДАТЕЛЯТ непрекъснато се променя, расте и се развива, ТОЙ знае ли какъв ще е краят на всеки цикъл?***

– (*подчертано*) ДА! СЪЗДАТЕЛЯТ непрекъснато се променя и в същото време е непроменен. ТОЙ знае и началото, и края на всичко. Предвидил ГО е, но в самия процес има много така наречени *игри*. Много промени, които ТОЙ изживява чрез създанията СИ. Това е така, защото всяко създание, по различен начин, възприема и преобразува в себе си всичко, което вижда, в средата, в която живее. Всичко това преминава през СЪЗДАТЕЛЯ и ТОЙ расте. Така БОГ разбира какво променя, какво трябва да промени и какво ново да заложи.

– Това означава ли, че ТОЙ е различен при всеки следващ СВОЙ Дъх?

– Не може да се каже, че БОГ е различен. По-скоро е обогатен с натрупан, взет от всичките същества, опит, който е преобразуван в нещо много по-възвишено. Виж, СЪЗДАТЕЛЯТ е това, което Е. ТОЙ се променя и същевременно не се променя. Всичко става в един миг, но погледнато от Земята, и в земни определения, това са различни мигове.

– БОГ не се разгръща структурно, а само по отношение на възприятието и опита?

– Да, но само личният опит разширява СЪЗДАТЕЛЯ, не и опитът, който се копира от други същества и планети.

– Излиза, че СЪЗДАТЕЛЯТ функционира по начин, близък до този, по който функционира човека. ТОЙ диша и издиша, като кръвоносната му система са всички съзвездия и планети, а клетките са всички съзнания, които ТОЙ създава и обитава. Значи БОГ е претворил СЕБЕ СИ в една микрочастица – човека. Когато тази частица се развие и израсте, става макрочастица. Става Бог-Съторец.

– Това Е!

ИЗМЕРЕНИЕ и ВРЕМЕ

ИЗМЕРЕНИЯ

– Колко измерения има до Абсолюта?
– Двадесет и четири.
– На кое от тях са пазителите?
– На 24-то, но това не отговаря на вашето понятие за земно измерение. Това са енергии. Измеренията са енергии. Над 24-то измерение е само Абсолютът, но ТОЙ не е като вашата представа за БОГ. ТОЙ е енергия.
– Колко измерения има в нашата Галактика?
– Двадесет. Двадесетото е много светлинно.
– Има ли разлика между реалност, измерение и ниво?
– Да. Всяко измерение има реалност. Различните измерения имат различни реалности. Вашите мисли създават реалността, която обитавате, а честотата на тези мисли обуславя измерението.
– Значи сами създаваме реалност и всичко, което е в нея, всъщност е в нас?
– Да.

Времето и пространството е структура, наложена от нас върху нашето съзнание, което ни позволява да изживеем линейна последователност в триизмерно пространство. Измерението, реалността, светът, който виждаме – всичко това се намира вътре в нас. То е наша илюзия, самостоятелна проекция на съзнанието. То е наше собствено творение.

– Планетата ни на кое измерение, от тези 24-ри, е?
– Планетата, не и човечеството, е в 4-то измерение. Следват 5-тото и 6-тото измерение. Сега сърцето на Земята тупти с по-голяма честота. В него е вкарано огромно количество Светлина и то започва да вибрира все по-ярко.
– А днес ние, хората, в кое измерение сме?
– Между 3-то и 4-то измерение, докато Земята е между 4-то и 5-то измерение.
– Защо не сме в едно и също измерение с Планетата?
– Това е така, защото хората мечтаят за една по-съвършена Земя и по този начин я извикват в съществуване (*сътворяват я).*
– Значи хората трябва…
– …да настигнат мечтите си…

Според Пазителя има разлика между честотите на измерението и честотата, на която трептят и излъчват създанията, които го обитават. В началото, когато се залага живот в определено измерение, честота на въплъщаващите се съзнания отговаря на честотата на измерението. Тоест съществата притежават духовните характеристики на измерението, в което се въплъщават. След време, под въздействието на различни влияния, може да настъпи промяна в общото колективно съзнание. Тази промяна понякога води до понижаване на вибрацията на въплътените души (така нареченото „падение“) и тя започва да се разминава с вибрацията на измерението. Например рептилиите живеят в свят от 4-то измерение, но поради

силния технологичен уклон на тяхното съзнание, те трептят и излъчват честота, която е на по-ниска степен.

Според Пазителя днес на Земята няма хора, чийто вибрации да трептят под 3-то измерение, но вече живеят хора, които са на по-висока честота. Те са сред нас. Някои от тях имат способността да „виждат“ както в по-ниските, така и в по-високите измерения. Обикновено тези души са заложили в своята програма „репер“ – момент, в който се отключват техните свръхсетивни възможности.

На прехода между 3-то и 4-то измерение такива хора започват да усещат как реалността губи солидност. Все по-често стават свидетели на приплъзванията във времето и пространството (дежа вю). Усетът, че воалът между измеренията изтънява, става все по-ясен. Това им помага да разберат, че светът е само една от многото честоти, на която към момента е настроено тяхното съзнание. Постепенно подобни хора започват да откриват, че всичко е вътре в тях. Те осъзнават, че фокусът на съзнанието им е този, който се мести през нивата на измерението, провокиран от промяната в тяхното осъзнаване.

– Каза, че има 24-ри измерения?

– Това се отнася от Земята до Свръхвселената. Това са стъпалата. Свръхвселената е на 24-то измерение. Има и 29 кода.

– Защо измеренията са 24, а кодовете 29?

– Измеренията от 1-во до 4-то са с по два кода, защото са *(дуални, разделени на)* Тъмнина и Светлина. Измерението, в което живеете на Земята; преминаването отвъд смъртта; и измерението след нея са най-тежките измерения. Така е, защото след смъртта едни от вас носят в следващото измерение земните си пороци и страсти, докато други от вас са *пречистени*. Затова казвам, че тези измерения притежават два кода – единият е Светлина, а другият е пречупена Светлина. В 5-то и 6-то измерение Тъмнината почти няма влияние. На границата със 7-мо измерение има допълнителен *трансформационен код*. След 7-мо измерение съществува само пречистена Светлина и само един код. Затова 7-мото измерение е най-висше. Иисус е в това измерение. Оттам нататък е само Светлина. След 24-то измерение има още три кода, които са извън 29-те. Те са само БОГ. Там никой не е достигал.

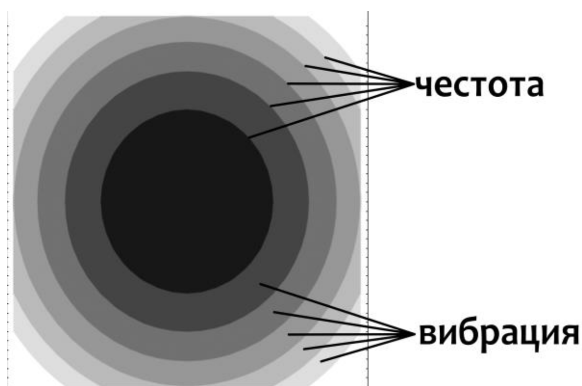
– Освен кодове, колко нива има в 24-те измерения?

– Безброй.

– Нивата са зони на трептения ли?

– Зони на вибрация. На звукова вибрация. На светлинна вибрация. Всяко измерение има нива. Например: ниво с ниска еволюция, ниво със средна еволюция, ниво с висша еволюция. В паралелните светове могат да съществуват няколко измерения. Например три измерения са в един паралелен свят и в тези измерения има и нива. Има много нива на Земята, повечето са под друга форма, но са кратни на 24. Всичко, което трябва да се приема като нива, трябва да бъде кратно на 24.

– Говорим за измерение, ниво и код. Ако измерението е вибрация, то какво е кода?
– Да приемем, че е трептене.
– Но то явно е друго?
– Така е.
– Каква е разликата между честота и вибрация?
– Вибрацията, за разлика от честотата, притежава вибрационен код.
– Какво представлява кодът?
– Число.
– Има ли честоти без числа?
– Има честоти без числа. Има и вибрация без число. Комбинацията от двете прави число.
– Но какво е вибрацията?
– Трептене.
– А честотата?
– Представи си, че хвърлиш камък в езеро. Появяват се концентрични кръгове, нали? Концентричните кръгове са честотата, докато тяхното трептене е вибрацията. Разбра ли ме?
– Не разбрах.
– Един кръг преминава в друг чрез трептене. Това трептене е вибрацията, докато самият кръг е честотата.
– Вибрацията е преминаването от кръг в кръг, а честотата е трептенето на самия кръг?
– Да, и в зоната на преминаването има код, който е число.

– Тоест преминаването между кръговете е на базата на число?

– Да. Ето, вие познавате златното сечение и на тази основа строите сгради. Е, нещо подобно е кодът. Вибрацията и честотата са различни неща. Вие имате една вибрация и друга честота. Когато те станат в синхрон, ти започваш да трептиш с твоя вибрационен идентификационен код, тоест ставаш Божествен елемент.

ВРЕМЕ

СЪЗДАТЕЛЯТ издишва енергия под формата на три потока, които си взаимодействат, за да създават и творят живот. С всеки СВОЙ Дъх БОГ задава цикъл. В някои цикли ТОЙ задава и време, докато други остават в безвремие. В Божествения свят, при СЪЗДАТЕЛЯ, цари вечно безвремие. В Духовния свят (в измеренията под 24-то) се определя дали да има

време или да няма, какво да е то и как да е разположено спрямо измеренията. Във физическия свят винаги има време, за да бъде преживяно от съществата, които ще се въплътят в него.

СЪЗДАТЕЛЯТ е постоянно пулсираща енергийна конфигурация, която се намира в непрекъснато изменение. В една неизменна динамична промяна. Безвремието характеризира самата енергийна конфигурация, докато времето – нейното проявление и преживяване.

– Каза, че БОГ преживява един-единствен момент, тогава кой създава времето – БОГ или душите?

– (*смее се*) Какво значи създава? БОГ Е душите и те са БОГ. Съзнанието определя и времето, и пространството. Самата илюзия извиква в съществуване времето, за да се състоят тези проявления.

– Значи всичко трябва да разглеждаме като част от едно интерактивно цяло?

– Да, така трябва да се разглежда.

– Може ли времето да бъде оприличено на вибрация, която е еднаква навсякъде?

– Не. Времето е като деление от един голям ваш метър. То е интервал… число.

– Как времето е свързано с намерението? Може ли намерението да го промени?

– Времето е постоянна величина за вашата планета. Ти се раждаш, живееш и умираш в определено време. Не може да се измени физичната величина, която е заложена на Земята. Опитите за промяната ѝ, с

така наречения *колайдер*[7], също ще са неуспешни. Той единствено може да отвори времеви тунел, но това няма да се позволи. Към настоящия момент, *(времето)* не може да се измени. Това ще стане с новото съзнание, което ще „слезе" след трансформацията ви.

– Каква е връзката „време – фокус на внимание"?

– Нищо няма значение за физичното време. За нефизичното *(време)* е друго.

– Съществува ли отправна точка за времето или тези точки са различни за различните вселени?

– Всяка вселена, както и всяка планета, си има своя отправна точка. На Марс *(времето)* е едно, на Венера друго, а на Сатурн времето е много забавено.

– Какви разновидности на времето има в различните светове?

– Има светове с време, има и в безвремие, има дори светове и същества, които живеят във време, без да имат спомен за това. Пазителят на Времето определя за всяко време каква да бъде неговата дължина, ако мога така да се изразя. Дължината на времето за всяка планета е различна. Тя винаги се съобразява със структурата на планетата и с обитателите ѝ. Ето, в момента се залагат новите времеви параметри на Пустотата, според потенциалите, които развива расата с печата на БОГА.

---

[7] *Големият адронен колайдер е най-големият ускорител на частици в света. Той се намира в Европейския център за ядрени изследвания в Женева, Швейцария.*

– А има ли значение за времето дали една планета е по-близо до СЪЗДАТЕЛЯ, тоест до централната точка на издихането?

– Да, колкото е по-отдалечена една планета, толкова повече физическото време е съкратено, тоест забързано. Колкото е по-близо до СЪЗДАТЕЛЯ, толкова повече времето е, как да кажа, „разширено“. Например 70г. на Земята *(като отдалечена планета)* се равняват на 700г. на планета, която е по-близо до СЪЗДАТЕЛЯ. Хармонията между съзнанията, които обитават съответните планети, също има значение. За съзнания, които живеят за БОГА се позволява живот до 3000 ваши години. За съзнания, които живеят за другите – до 1000г. За съзнания, които живеят за себе си – до 120г. А за съзнания на по-ниска вибрация, отреденото време е много малко. СЪЗДАТЕЛЯТ разполага Тъмнината в диапазона на най-краткото време, ала тя непрекъснато възстановява себе си, защото разполага с формулата за физическото възстановяване. Тя не разполага с формула за създаване на души. Разполага само с тази за материята. Затова Тъмнината желае да приобщи към себе си много светли души. Когато привлече такава душа, тя я облича в тяло. Тъмнината може да регенерира непрестанно материя, дори и при една и съща личност. Тя знае как да регенерира тела. Целта ѝ е да овладее повече души и да ги въплъщава в тела, като по този начин те ѝ служат.

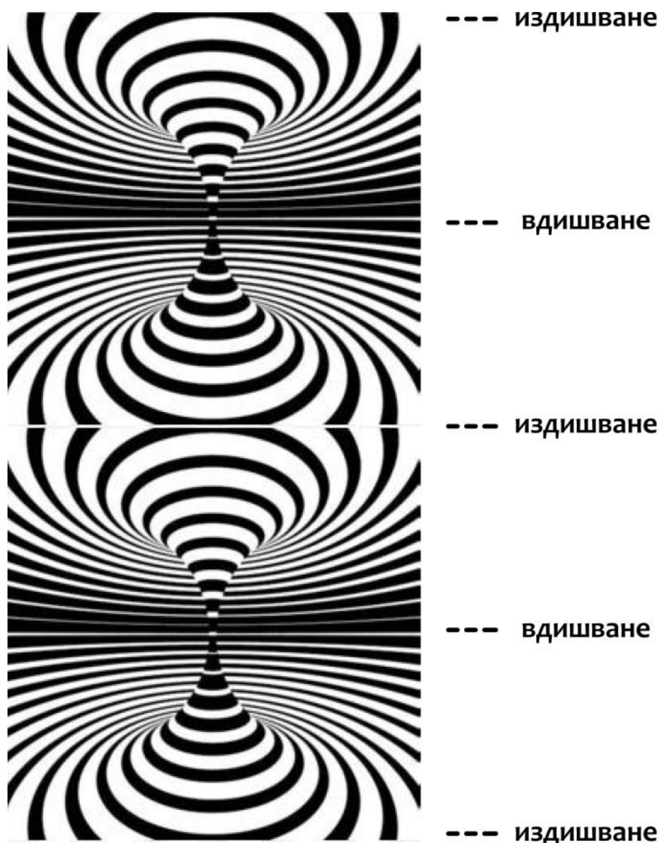
В трансформацията, когато едно нещо се променя в друго, там вътре в Лоното на БОГА, се пораж-

да времето. Времето отразява само и единствено отделни фази на трансформацията на СЪЗДАТЕЛЯ, не и НЕГОВАТА същност. То е част от СЪЗДАТЕЛЯ, вътре в НЕГО е. ТОЙ го създава. Спрямо САМИЯ НЕГО има само един момент. Възприеманите от нас различни моменти са този един-единствен момент, отразен от различни гледни точки.

ПАЗИТЕЛЯТ на ВРЕМЕТО

– Как изглежда Пазителят на Времето?
– Всички пазители изглеждаме еднакво и като енергия сме еднакви. Ние сме кълба от завихрена енергия.
– Можем ли да говорим с Пазителя на Времето?
– И двамата пазители можем да говорим, защото всеки един от нас има цялото знание за другия. Ние просто имаме различни… как да кажа… отговорности. За да разбереш, ще кажа така: Пазителят на Меча отговаря за словото, докато Пазителят на Времето отговаря за математическите величини.
– Какво е името на Пазителя на Времето?
– МеРиЗаВо, като *ЗаВо* означава *завихрен цикъл*. Така се създава времето. Времето е цикъл. Наподобява на водовъртеж. То е завихрена енергия. Представи си образно времето като вихър, който идва от СЪЗДАТЕЛЯ. При НЕГО спиралата е широка, а надолу, към измеренията, постепенно се свива. Това е времето. В този вихър се образуват линии в пространството. Тези линии притежават носеща структура, която обуславя отрязъци в самата Пустота. Те

имат следната конфигурация (*чертае във въздуха спирала).*

– Защо вихрите се допират в една точка?

– Допират се и в широката си страна, защото са две огледални отражения. Балансът във Вселената е на този принцип. В точката времето се свива, докато в другата част се разширява. Затова говорим за вдишване и издишване от СЪЗДАТЕЛЯ.

– Тази спирала има ли връзка с начина на издишване на СЪЗДАТЕЛЯ и с редуването на концентрични и центробежни дихания?

– Да, има. При концентричните издишвания времето има възможност за разширение. При центробежните то е строго дефинирано.

– Има ли разлика във времето, когато СЪЗДАТЕЛЯТ вдишва и когато издишва?

– При издишване времето се разпростира, докато при вдишване се събира.

– Как това се усеща от създанията?

– Сега започна вдишване. При вдишването сте в *забързано* време.

– Кога започна?

– След 2012г. усещате времето като все по динамично.

– Но ако така продължава, животът ще стане много забързан?

– *(смее се)* Това зависи както от колективното съзнание, така и от конкретния човек. Вие можете и много бързо да преминете в хармония и Светлина?

– Значи можем да влияем на времето?

– На усещането за времето.

Когато сме изцяло фокусирани в живота, съзнанието ни фрагментира реалността на повече части. За да възприемем всяка част, ни е нужно повече време и усещането е, че времето тече мудно и бавно. Когато изградим по-цялостен поглед върху живота, нашето съзнание започва да фрагментира реалността на по-малко части. Тогава, съответно, ни е необходимо по-малко време, за да ги преживеем. Това усещаме като ускорение на времето.

– Можем ли сами да свиваме и разширяваме времето?

– Не. На този принцип Пазителят на Времето свива времето в една точка, след което го разширява. И вашият ум е така. Той може да се свие, но може и да се разшири до необятни висоти. Принципът за свиване и разширение на времето съществува, ала вие *(все още)* не сте го осъзнали. Това ще се случи, когато преминете в по-високите измерения, където сами ще можете да свивате и разширявате времето.

– Как се изменя времето през измеренията?

– В 3-то измерение времето е константа, докато в 4-то може да се разтегля или свива в определен диапазон. В 5-то измерение можеш да определяш време, тоест докъде можеш да достигнеш. В 6-то измерение се сливаш с времето. В 7-мо измерение можеш да преминеш отвъд него; да си извън него – то да не е определящо за съществуването ти. Над 7-мо измерение времето вече е вихър.

– Защо би искал да свиеш времето?

– Само имаш такава възможност, иначе всички желаят да го разтеглят, а не да го сгъстят.

– Ако 3-то измерение се обуславя от величини като: ширина, дължина и височина, то в 4-то измерение се добавя и време…

– Времето съществува и в 3-то измерение. Разликата е, че в 4-то човекът започва да осъзнава времето и може да… така да кажем… да „преговаря“ с него и да го променя. Например искаш да изживееш определено събитие, а времето ти изтича. След тези „преговори“ времето ще ти позволи да го направиш.

– Времето няма толкова „задължаваща“ функция?
– Да.
– Коя е следващата величина в 5-тото измерение?
– От 3-то измерение нагоре се включват нематериални субстанции. В 4-то измерение е времето. В 5-то измерение човекът ще осъзнае ролята на енергията, ролята на своята енергийна субстанция. В 6-тото ще осъзнае вибрационния идентификационен код на душата си, а в 7-мото ще осъзнае вече не енергийната, а Духовната си субстанция и ще може да определи накъде да се насочи след това.
– Защо Пазителят на Времето го свива и разширява?
– За да се разгърнат съзнанията в пространството и времето. Времето се задава от СЪЗДАТЕЛЯ, за да се развиват съзнания в материята. Ако имаш една линия и тя е разделена на отсечки от по десет хиляди години например, то всяка такава отсечка маркира един етап. Той е необходим за развитието на една раса, да кажем вашата пета раса, расата с Печата на БОГА. Този етап, от своя страна, също е разделен на периоди от по сто години, които отразяват продължителността на един човешки живот. Следва ново разделяне на по хиляда години.

Личностите, които живеят тези животи (*набляга*) з а п ъ л в а т съответния времеви отрязък. Същевре-

менно и този отрязък, това време, определя тях. Ако сега вземеш този отрязък от сто години и го разделиш на по-малки, то всеки такъв участък завършва с ъгъл.

– Как така времевата линия има ъгъл?

– Линиите се обличат в гъста материя. Някои участъци от тези времеви линии са прави, а други са с ъгли, за да може по тях да се разпредели материята. Там, където има ъгли, линията се пречупва.

ЪГЛИТЕ на ВРЕМЕТО

– Защо линията се пречупва?

– Пречупването на времевата линия съответно пречупва и материята, като се създава видимо и невидимо. Линията е във видимото, а ъгълът е в невидимото. Въпреки че видимото и невидимото са едно. Разбираш ли ме? Как да ти го обясня? Виж, около всеки човек, както и в самото пространство, времето има ъгли. Ако притежаваш дарбата да *виждаш*, ти можеш да преминаваш през тях и да отиваш в други измерения, както и от тях да се завръщаш в своето измерение. Това можеш да правиш само и единствено ако си осъзнат. Само тогава можеш да преминаваш между измеренията заедно с физическото си тяло.

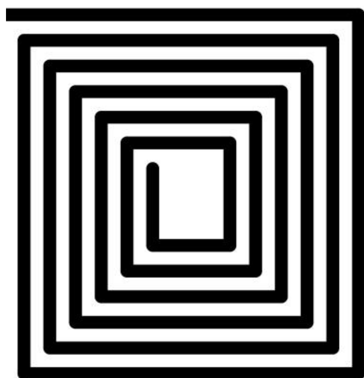
– Това е трудно за разбиране.

– Добре, нека вземем един човек. Той е създаден от енергия и от материя. Материята е правата част от линията, по която той се движи. Ъглите го изпращат

в енергията. Освен това тези ъгли имат и леко завъртане, подобно на вашите 45 градуса, но не точно, където се срещаш с Духа. Там *виждаш* в Духа. Разбираш ли, ти преминаваш през тези ъгли, докато живееш, и енергията започва да се наслагва, но на друго ниво.

– Отново не разбирам.

– От всеки ъгъл Духът проектира енергията в материя, откъдето материята, от своя страна, може да направи преход в енергията, а тя обратно в Духа. В правата част на линията Пазителят на Времето залага отрязъци, които на Земята наричате линейно време. Така Той залага необходимото време, за което тази материя да даде най-доброто от себе си. Тоест личността да развие най-подходящия потенциал, заложен в нея от душата. Всички тези земни времеви линии са в един вихър, в едно завихряне. От тази гледна точка вашето линейно време не е права линия. То непрекъснато се върти.

– Значи има права линия, която в един момент достига завой или ъгъл. Какво точно става на ъгъла?
– Променяш фокуса на съзнанието си и *виждаш* своята енергийна структура.
– Това как се отразява на човешко ниво?
– Настъпва промяна в твоето мислене и в някои от твоите убеждения.
– Значи ако душите са малки огледалца, които отразяват СЪЗДАТЕЛЯ, то ъгълът е позицията, от която отразяваш или виждаш БОГА?
– Да. На този ъгъл *стои* Духът и ти можеш да го *видиш*.
– На всеки ъгъл ли?
– На определени ъгли. Цялата времева линия е в непрекъснати ъгли. Те от своя страна са в други *(ъгли)*, които също са в други и така нататък. Накрая всичко това прави кръг, спирала, завихряне. Това е времето. То не е права линия.

– Защо са нужни ъглите?

– За да може всяко едно съзнание да се завърне, във всеки един момент, в себе си. Да се завърне там, откъдето е тръгнало. Това е възможност, дадена от СЪЗДАТЕЛЯ. Тук говоря само за линията на човека, но тя е свързана с всички други линии. Те *(времевите линии)* са една в друга. Всички линии са… да кажем… *долепени* и правят една голяма.

– Кои са тези други линии?

– Линиите *на* останалите хора. Всеки човек има своя линия, която е част от общата. В един момент едната линия приключва, като в много малък отрязък е празна, после в нея „пристига“ следваща личност, от същата душа, която продължава нататък. Тоест има линия, която отразява физическото време на човека, ала има и линия, която отразява енергийното време на човека. Тези линии *стоят* в информационната структура на целия Всемир. Затова от тази линия, през определен ъгъл, човек може и физически да премине на друго място, където е живял или ще живее. Тези ъгли на времето са и физическите *портали* на Земята, както го казвате.

– Всеки човек ли има ъгли на времето?

– Ъглите на времето са позиционирани в решетката на Земята.

Има една линия, в която живеем. Когато си отидем от този свят, линията прекъсва, за да стане отново солидна при завръщането ни под формата на следващата личност. Линиите на всички хора, които живеят в момента на планетата, оформят

линията на колективното съзнание на Земята. Тя е нашата обща времева линия, нашата обща реалност, в която сме. Тази обща линия също има ъгли. Ъгълът е допирна точка, в която се наслагват различни, неизменно съществуващи, общи времеви линии от историята на Земята, образувайки портали на времето. Всяко едно събитие, което се е случило на Земята, „стои" като отпечатък в енергоинформационното поле на планетата. Всеки един исторически период съществува тук и сега, точно в това поле. Ето защо, през подобен времеви портал, всеки осъзнат човек би могъл да премине физически в определен исторически период, в друга паралелна реалност. На този принцип е изградена машината на времето.

– Еднаква ли е честота в ъглите, за да можеш да преминеш през тях?

– Еднаква честота, но не и еднаква вибрация. Както говорихме, честота и вибрация са различни неща.

– Тези всички времеви линии и ъгли вътре в нашето съзнание ли са?

– Не, те са извън вашата сфера на възприятие. Самата сфера е във времевата линия. Тя се „закача" и се движи по нея. Едва след това вие отразявате времевата линия вътре във вашата сфера.

– Тези линии ли са енергийните нишки на времето?

– Да, точно това са – енергийни нишки.

– Кой създава илюзията ни за време – умът, Висшият Аз или СЪЗДАТЕЛЯТ?

– В ума. Там се залага.

ВРЕМЕВИ ПОРТАЛИ и КОРИДОРИ

– Какво представляват „тунелите“, или „коридорите на времето“, които тук са известни като „червееви дупки“

– Те съществуват във Вселената. Във времевите коридори няма време, защото свързват планети с различно време. В коридора времето спира. Там то не действа. Съзнанията се изтеглят през коридора като през вакуум.

– Има ли разлика между портал и коридор?

– Порталите са врати, през които можеш да преминеш в друга времева линия, в друго земно време. Например в миналото или в бъдещето на Земята. В един портал си в едно време, докато в друг си вече в друго. Коридорът е различно нещо. Той свързва места с различни времена. Коридорите свързват и дванадесетте вселени в Голямото колело на една Мултивселена. В повечето от тези вселени има време. То е различно от вашето.

Коридорът е „вакумна тръба“, в която цари безвремие. Тя засмуква съзнанието и го пренася в друго измерение, в друга реалност. На входа към коридора, както и на изхода, се намират порталите. Те са „пропусник“ – място, в което се измерва, проверява и настройва честотата на съзнанието. След което то се допуска, или съответно не се допуска, да премине към коридора.

– Значи не може да има коридор без портал, който да води към него?
– Не може. Винаги порталите рамкират коридора.

Свещеният коридор на душите

– Колко коридори и портали има към нашата планета?
– Много, но един е „свещеният коридор“ със съответните „свещени портали“.
– Каква е разликата между „свещен“ и „времеви“ коридор?
– *Свещеният коридор* не е *времеви* коридор. Той е коридор за въплъщение. Има разлика. *Свещените портали* също не са времеви портали. Те са порталите, през които „слизат“ души в съответните страни. Всяка душа, за да се въплъти на „белия свят“, преминава през свещения коридор, който е свързан с друг, по-малък..., наречи го *второстепенен* или *разпределящ* коридор, който води към определен географски район. Представи си *свещения коридор* като дърво с много голяма коренова система. Във всяка държава има и по няколко *свещени портали*, които са свързани с разклоненията на *свещения коридор*. Например някои от тях са само за Балканския полуостров. През *свещените коридори* душите „идват“, но и си „отиват“ от тук *(след края на живота).*

Порталите и коридорите имат различно предназначение. Съществуват „свещени“ портали и коридори, чието предназначение е въплъщението на

души на Земята. Съществуват и „времеви“ портали и коридори, които служат за директен достъп до нашата планета на различни звездни създания.

– Къде се намира Свещеният коридор? Той има ли определено географско местоположение на Земята?

– Не няма. Това е коридор, който води пряко към Острова на Светлината.

– Кой владее свещения коридор?

– Светлината. Въпреки че този коридор непрестанно е атакуван от Тъмнината.

<u>Времеви портали и коридори</u>

– Добре, нека поговорим и за времевите коридори и портали. Те имат ли „стражи“?

– Да, има такива съзнания. Те са от Свещената йерархия. Има „стражи“ не само на времевите коридори, но и на времевата линия на Земята, както и на самото време. Земята дълго време беше под „карантина“, тоест в енергийна обвивка, която я отделяше от останалите звездни раси. След падането на тази „карантина“ различни звездни раси вече имат достъп до вашата планета. Въпреки че и сега открито не може да идва всеки, който пожелае.

– Защо?

– Защото се внася дисбаланс сред хората. Ето, вие сте свидетели на влиянието на допуснати звездни цивилизации, които сега са сред вас, като например така наречените *сиви*. Виждате резултатите от това. Затова сега няма „карантина“, но има забрана. Светли звездни раси, от по-високо измерение, изградиха, и продължават да изграждат, светлинна защитна структура за земляните. Над вашата планета вече съществува *светлинен щит*. Това, което виждате като проявление *(например сивите),* са остатъци от Тъмнината. Как да го кажа? Тъмнината е била тук, изтегля се, като все още има остатъци от нея. Създания, като *сивите,* идват вече не през времеви коридор, а с летателни апарати, защото тази енергийна възможност *(през коридор)* им е отнета за Земята. Сега Земята е отворена за всички, които идват по стандартния начин, чрез летателни апарати. Така

те са контролирани по-лесно. По този начин планетата е предпазена по-ефективно от нежелано влияние.

– Езотерични източници посочват наличието на Арктуриански коридор – самонасочващ се лъч от 3-то към 7-мо измерение?

– Коридорите се насочват от 7-мо към 3-то, не обратно. Съзвездие Арктур не е в 7-мо измерение, за да може оттам да се насочи подобен лъч. Това съзвездие може да се свърже с определен коридор, но не и да *(създаде и)* насочи такъв. За вашата Галактика най-важен е коридорът от Алсион. Той насочва *(съзнания)* към всички съзвездия и планети. Но пак казвам, че Алсион е в близост до Острова на Светлината, а не *(както го възприемаме)* във вашата Галактика.

– Има ли стремеж между различните цивилизации за овладяване на земните времеви коридори?

– Да, има. Такава битка се води и в момента.

– Кой води тази битка?

– Тъмнината.

– Но кои цивилизации?

– Пакт на тъмни цивилизации, които са от различни съзвездия.

– Кои са най-големите времеви портали на Земята?

– Старите *(времеви портали)* са били позиционирани на днешния полуостров Индустан, в Бермудския триъгълник, както и в Близкия изток. Тези портали са съществували преди много хилядолетия, но сега енергиите им са изкривени и порталите не функционират правилно. Към днешна дата най-важните портали са в Тибет, Перу и на вашата планина Рила. То-

ва са най-големите. Към тях спадат и порталите на Северния и Южния полюс.

– Къде води порталът на Рила?

– Към Алсион.

– А от Тибет?

– Повечето водят към Алсион. Това е Великото Централно Слънце, което е определящо за вашата Вселена.

– Какво може да направи един човек, ако желае да премине през портала на Рила например?

– Сам човек не може да направи нищо. Порталът на Рила се отваря само в определено време при изгрев слънце, при определено пропускане на слънчевите лъчи. Отваря се, когато специфично пълнолуние посреща специфичен слънчев диск. Като място не е до седемте рилски езера, нито до връх Мусала. Встрани от езерата е, докато Школата[8] е над езерата. Мястото на портала представлява малка падина. Определени хора, *(които са)* с отворени възприятия, знаят за него.

ВРЕМЕВИ КОРЕКЦИИ

– Има ли Пазителят на Времето свои помощници? Например пазители на вселени, галактики, планети.

– *(смее се)* Много точно казано! Така е. Всички те работят в синхрон. Помощниците за Земята се грижат времето да не бъде изкривено от хората. Не позволяват и неосъзнат човек да направи преход в друг

[8] *Божествената школа на Светлината, ръководена от Духовното Бяло Братство на Алсион.*

паралелен времеви свят. Те държат времевите нишки разделени, за да не се заплетат.

– Но все пак някои хора преживяват „времева грешка“ или така нареченото „дежа вю“. Защо?

– Правят се такива „пропуски“ и „приплъзвания“ в информационното поле, за да се види накъде ще се ориентира човечеството. За какво ще използва получената информация. За осъзнаване на себе си като духовна субстанция или за задълбаване отново в материалното тяло.

– Какво влияние има Суверенът на Вселената върху времето?

– Времето и Суверенът са във взаимодействие. Суверенът определя, за всяка планета от своята Вселена, какво време да се приложи. Суверенът е Творец на Вселената и така да се каже времето е в Него. Времето е и във вас, но вие все още сте в началото на Божествената стълбица, за да можете да си служите с времето и да го изменяте.

Времето е в СЪЗДАТЕЛЯ. ТОЙ го създава. Времето е и в нас, защото ние сме частици от СЪЗДАТЕЛЯ. Ние, също като НЕГО, създаваме свое време. Когато осъзнаем това, ще можем да изменяме времето. Ще можем да пътуваме назад и напред през него, да го разтегляме или свиваме, да променяме скоростта, с която то тече.

– Когато преминаваме между паралелните реалности, какво се случва с времето? Излизаме ли от общия времеви поток?

– Като цяло – не. Ала се допуска определени (*осъзнати)* личности да получат възможност за връщане назад във времето, с цел корекция на някое събитие или действие, водещо до извънредно тежки последици. В много редки случаи това се допуска.

– Този, който се връща назад разбира ли за това?

– Да, разбира го. Той попада в друг свят, от който не може да се завърне.

– Изчезва ли за света, от който идва?

– Да, изчезва.

– Душата, преди въплъщение, залага ли това?

– Не е залагане, а е съгласуване. Ето, например един учен достига до определени знания. В същото време е развил в себе си добродетели, като доброта и състрадание, което му позволява достъп до висшите светове и измерения. Разбирайки, че пътя, по който се движи човечеството, е път с трагичен завършек, този учен събужда желание за промяна и излъчва молитва за това. При астрална среща, например с *Господарите на кармата,* той успява да измоли от тях тази промяна. За целта те му позволяват завръщане в точно определен отрязък от време, където това може да се коригира. Корекцията ще промени линията, по която се върви, и няма да се родят тези хора, които водят човечеството към този трагичен край. И тогава на този учен се позволява завръщане назад във времето.

– Как се завръща? Като човек от настоящето ли?

– Да, завръща се физически като съвременен човек. С облеклото, с което е.

– И хората от миналото го виждат така?

– Да, виждат го.

– И това се е случвало?

– Да, случвало се е, но това са единични случаи.

– Можеш ли да ми дадеш пример за такъв случай?

– *(пауза)* Такова нещо се е случило при нападението на Наполеон Бонапарт над Русия. Тогава един от неговите генерали е върнат назад във време, когато той е живял по поречието на р. Волга. Живял е *(в свой минал живот)* в Русия. Така той успява да промени хода на събитията и да предотврати завладяването на Русия от армията на Наполеон. В тази война СЪЗДАТЕЛЯТ също се намесва след многобройните молитви към НЕГО от страна на руския народ. Създадени са неблагоприятни климатични условия пред настъпващата армия. Друг пример е от историята на САЩ. Там определени хора се пренасят назад във времето, за да спрат процеса на големи наводнения. Те дават знания на хората от онези времена как да изградят някои съоръжения. По-големите съоръжения, които са изградени в миналото в тази страна, са изградени по този начин. В момента на Земята също идват хора от бъдещето. Не са родени тук, а идват и живеят сред вас.

– Те осъзнават ли, че идват от бъдещето?

– Да. Виж, тези хора притежават, така да кажем, всички необходими документи. Имат и необходимата родова история, така че не можеш, без да „виждаш“, да разбереш, че човекът пред теб идва от бъдещето. За вас той е землянин, а всъщност не е.

<u>*Машини на времето*</u>

– Как можем да отидем на друга планета в точно определена дата?

– (*смее се*) В състоянието, в което се намирате, никъде не може да отидете?

– Преминавал ли е някога човек през времеви портал?

– Преминавал е, но с помощта на машини, на летателни апарати, а не така, както е.

– Съществуват ли такива машини сега на Земята?

– Да, към момента, „машини на времето“ притежават четири държави.

– Кои са те?

– Държавата Ватикана, САЩ, Русия и Китай. С тези машини хора пътуват през времето.

– Къде е направена първата машина на времето?

– Най-напред във Ватикана, след това в Русия и САЩ, а наскоро и в Китай.

– Къде са ходили хората с тези машини?

– В миналото, във времената на сътворението на вашата пета раса. Били са и във времената на библейския потоп, както и в древен Египет. Били са и в Юдея, по времето на Иисус. Машината е ползвана и за срещи с други светове, както и за времеви корекции. Руснаци са се връщали в близкото минало, през 1939г. С тази корекция са успяли да предотвратят развитието на бъдеща трета световна война.

– Какво са направили?

– Заложили са Втората световна война да бъде последната в такъв мащаб.

– Как точно се е случило това?

– От днешните времена е изпратен пратеник, който влиза в контакт с Хитлер и със Сталин преди срещата им в Антарктида. В тези контакти пратеникът води разговори с тях, които повлияват на техните убеждения.

– Предупредил ги е за последиците?

– Не. Не ги предупреждава (*няма това право*), а води разговор по определен начин. След тези разговори те разбират, че нито един от тях няма да бъде краен победител.

– Защо тогава започват войната?

– Тя е неизбежна, докато днес (*следваща подобна война*) може да бъде избегната.

ВРЕМЕВИ ЦИКЛИ

– Скоро настъпи Ерата на Водолея. Смяната на ерите е смяна на енергии ли?

– Да, това е смяна на енергии, на вибрации. Това се направлява от Пазителя на Времето. С всяка нова ера *слиза* нова енергия.

– Защо е толкова важен цикълът на прецесията[9]?

– За този цикъл душите могат да израстат. Цикъл, в който може да се разгърне целият потенциал. Тоест едно зрънце да се посее, да израсте, и даде плод. Има различни видове цикли. Циклите важат, както за планети, така и за съзвездия, галактики, вселени,

---

[9] *Земята се движи в обратна посока на зодиака. Един цикъл на прецесия от 25 920г., разделен на 12, е равен на 2160г. – период на една ера.*

мултивселени и така нататък. За Острова на Светлината също има цикъл.

– Какъв е този цикъл?

– Там всеки цикъл е Любов и хармония, но въпреки това има разлика. Защото, когато на Острова на Светлината се завърнат повече осъзнати души, Любовта и хармонията добиват друга величина. Всичко е на цикъл.

– След 2012г. преминахме в Ерата на Водолея?

– Да, това е начало на нов голям цикъл.

– Значи идването на Иисус не е на границата между два цикъла?

– Не. Той идва в Ерата на Риби, за да постави началото на края на този голям цикъл. Новият цикъл сега е цикълът на новите души, които слизат на Земята. Като от 2012 до 2022г. сте в безвремие.

– Как така?

– Сега сте между двете ери, в така нареченото „разсъмване". Тоест все още не сте навлезли *(напълно)* в Ерата на Водолея. Сега правите първите си стъпки. След 2022г. ще започне леко проявление на характеристиките на новата ера. Затова в този етап, между двете ери, навлизат много светлинни енергии, за да изчистят всичко, което не е нужно в новия свят. Затова сега е толкова тъмно, толкова сгъстено времето. След 2022г. хората ще бъдат с едно по-разширено съзнание.

– Времевите цикли са един сложен въпрос?

– Цялата информация от Духовния свят, която няма аналог във физическия ум, е различна. Няма как да се обясни Духовният свят със земни термини. Тук на помощ идва вярата.

ДУХОВНИЯТ СВЯТ

I БОЖЕСТВЕНИТЕ ПРИНЦИПИ

– Колко закона управляват Всемира?

– Закон... това са земни определения. Виж, има закони, които движат вселените и световете. Те са непроменяеми и държат световете във вида, в който са, за да не се разпаднат. За вас тези закони биха могли да се оприличат с математиката или например със законите и правилата, по които строите една сграда – първо са основите, след което върху тях се гради всичко останало. За вашата Вселена законите са сто и осем – пълна деветка – завършен цикъл. Вселената ви се крепи на тях, но това са физични закони. Законите за гравитацията и за съпротивлението са едни от тях. Всички физични закони, които вашите учени са открили, произлизат от тези сто и осем закона. Всеки от тези закони има и духовна компонента, която е отражението на единственото ръководно начало на СЪЗДАТЕЛЯ – НЕГОВАТА Божествена Любов. Има и закони, по които СЪЗДАТЕЛЯТ е изградил цялото Мироздание и те също произтичат от Любовта МУ. Тези закони се знаят от всички. Дори и онези, които се намират в пречупената Светлина могат, на основата на тези закони, да изградят свят. Ала той няма да може да се развива и да живее без основния принцип на Любовта. Без Божествената Любов, който и да е свят не може да съществува. Единственото в СЪЗДАТЕЛЯ е Любовта. Всички светове, които съществуват, притежават НЕГОВИЯ печат на Любовта. Без това не може!

Според езотеричното знание има принципи, закони, сили и форми. Силите направляват формите. Законите направляват силите, а принципите направляват законите. Според Пазителя има три основни Божествени принципа, които действат в нашия Всемир. Те са:

Принцип на Живота
„Съществувам тук и сега".

Всяко едно индивидуално съзнание никога не напуска СЪЗДАТЕЛЯ. То единствено мести фокуса си през различни честоти, преживявайки илюзията за време и пространство.

Има само един-единствен момент и само едно-единствено място, тоест съществуването е една константна величина. То е вечно и безкрайно.

Принцип на Единството
„Едно е всичко и всичко е Едно".

Всеки е самостоятелно индивидуално съзнание, което преживява версия на СЪЗДАТЕЛЯ от своята гледна точка и в същото време има само едно Цяло. Ние сме в СЪЗДАТЕЛЯ и ТОЙ е в нас!

Принцип на Отражението
„Каквото излъчиш – това ще отразиш. Каквото отразиш – това ще видиш".

Идентификационната вибрация на всяко едно индивидуално съзнание, на всяко едно индивидуално „огледалце", обуславя ъгъла, от който то отразява СЪЗДАТЕЛЯ. Всеки от нас излъчва постоянно тази вибрационна идентификационна честота. Всичко в

синхрон с нея се стреми да я доближи и отрази. Всичко извън синхрон се стреми да се отдалечи.

– Какво се случва, когато нарушаваме Божествените принципи?

– Задействате в себе си програма за самоунищожение.

– И човечеството ли е включило такава програма?

– *(тихо)* Да. Това е следствие на цялата медийна пропаганда. Човечеството не намира смисъл да живее на тази Земя. То се чувства непотребно тук. За това има и толкова много самоубийства.

– Това не е ли свързано и с натрупването от човечеството на негативна карма, през хилядолетията, която вече достига своя краен предел?

– Да. Всичко е комплексно. Всичко трябва да излезе на повърхността, за да се изчисти.

– Унищожават ли ни или се самоунищожаваме? Злото извън нас ли е или е вътре в нас?

– Вие се самоунищожавате, приемайки тяхната пропаганда. Така отваряте вратата на злото и го пускате да влезе вътре във вас.

– Коя е най-добрата защита? Връзката с БОГА ли?

– Само това! Тази връзка се опитват да ви я унищожат. Ако се фокусирате върху Тъмнината, и мислите за нея постоянно, тя се проявява в живота ви. Когато мислиш върху даден проблем, той се доближава до теб; продължаваш да мислиш за него – проблемът расте; продължаваш да мислиш – навлиза в теб. Накрая човекът се идентифицира с проблема. Те стават едно. Има само една защита и тя е: *дисциплина на мисълта*.

Божествените принципи отразяват структурата на СЪЗДАТЕЛЯ и не се менят. Нашето преживяване, като комбинация от принципите и свободната ни воля, се мени. Всички ние получаваме само онези преживявания, върху които се фокусираме. Често, поради своите убеждения, ние не се отказваме от това, което не съответства на нашата вибрация, за да приемем онова, което ни съответства и се стреми към нас. Борбата ни, нашето страдание, е съпротивата, която оказваме срещу принципите, върху които е построен Всемирът! Тя отразява дисонанса между честотата на нашите убеждения и изконната честота, на която вибрира Душата ни. С неспазването на Божествените закони, с неподчинението на разумното и Божественото, човекът става неспособен да възприеме Божиите блага и изпада в страдание.

– Има ли енергия, която притежава по-висока вибрация от Божествената Любов?
– Коя е тя? За СЪЗДАТЕЛЯ няма по-висша енергия от Любовта.
– Разбират ли хората понятието Любов? Какво е Любовта?
– Да дадеш, без да чакаш нещо в замяна. Да дадеш усмивка, да дадеш радост, да дадеш стимул за живот, без да очакваш благодарност или отплата.
– Защо хората са забравили да раздават Любов?
– Това е свързано с възпитанието, което налага матрицата, в която живеете. Тази матрица, веднъж съз-

дадена, се поддържа от вас, от вашите мисли, убеждения, навици и традиции.

– Можем ли тогава да кажем, че физическата любов е Божествената Любов, която е ограничена до една или няколко личности?

– Не само до личност. Човекът може да обича и животно, растение, предмет. Това е Любов, но ако вложиш в тази Любов намерение, например предметът да бъде само и единствено твой, става „обсебване“. Тоест получава се ограничение на Любовта. Важно е какво влагаш в Любовта. Влагаш ли Божествен компонент. Какви мисли, чувства, емоции, намерение, вяра влагаш. Всички те са от Божествения свят, само плътта е от материалния. Зависи как ги влагаш. Любовта е съвкупност от много неща.

Според Пазителя Безусловната Любов съдържа два компонента – безпристрастност и състрадание. Когато говори за безпристрастност, Той уточнява, че тя не е безразличие, а е форма на съпричастност. Съпричастност към светлите и възвишени емоции и безпристрастност към негативните, които се опитват да ни овладеят. Всяка душа, която се отделя от БОГА и идва за въплъщение, залага в бъдещия си живот да раздава Любов. Когато идва, тя забравя за това и под въздействието на матрицата започва единствено да желае да получава Любовта. Ако се огледаме днес, навсякъде по света, хората са забравили да обичат. Те искат само да бъдат обичани.

СВЕЩЕНАТА ДУХОВНА ЙЕРАРХИЯ

– Когато казваме, че в Духовния свят има Свещена йерархия, то как това се съвместява с идеята за равнопоставеност?

– Внушена ви е неправилна интерпретация на понятието „йерархия“. Йерархията е преди всичко позициониране – всяка душа, съобразно своя (*вибрационен)* код, знае къде и какво да прави. Тя е брънка от цялото, в което доставя радост както за него, така и за себе си. На ангелите например им доставя неимоверна радост да помагат и да се раздават. На архангелите – да обгрижват всичко. На съзнанията от Острова на Светлината – да служат на СЪЗДАТЕЛЯ и така нататък. В тази йерархия има постоянен синхрон на енергии, който поддържа цялото; поддържа постоянна взаимозаменяемост, постоянен динамизъм. Единственият, който е излязъл от този синхрон е Луцифер и това е с разрешението на СЪЗДАТЕЛЯ.

– Каква е разликата между старейшини и архангели?

– Старейшините са кармичните ръководители на всички светове. Пред тях се изправя всяко човешко или звездно същество. Те имат и помощници. Както е устроен земния свят, така е и „горе“.

– Старейшините ли управляват вселените?

– Не, суверените.

– Значи има старейшини, суверени на вселените, управители на галактики и планети и така нататък. Каква е тогава функцията на архангелите?

– Те следят развитието на различните *(звездни)* раси, като наблюдатели. Докато пазителите не сме част от йерархията, защото сме в СЪЗДАТЕЛЯ и около НЕГОВИЯ трон. Архангелите се грижат за расите и човечествата. Те носят Божествената информация. Архангелите не се въплъщават, но могат, като енергийна структура, да приемат човешки образ например. Докато пазителите могат да *влязат* в човек и така да живеят живот. Архангелите не живеят живот. Старейшините също не *влизат*. Те са стационарни. Пред тях застава всяка Божествена структура, за да даде отчет за извършеното. Суверените могат да влязат в човек, но могат и да не влязат, защото не всеки желае този изпит. При такъв изпит един Суверен може бързо да изгуби своята мантия.

– Как Суверенът става такъв?

– Не става, той се ражда така. СЪЗДАТЕЛЯТ направо го създава, за да поеме вселената. В тази своя роля Суверенът изпълнява изцяло волята на СЪЗДАТЕЛЯ. Суверенът се ражда такъв, но трябва да заслужи своята *мантия*. За да стане едно съзнание Суверен, се изисква голяма еволюция. То тръгва от планета, която е с най-ниска плътност, където в продължение на еони преминава в Светлина. Във всеки един живот това съзнание трябва да се е стремяло към Светлината. Така еволюира и преминава през всички планети и измерения. От най-ниското към най-високото. Когато накрая този изпит е издържан, това съзнание става пазител и защитник на светлите светове от Тъмнината. На този етап, при опазването на Светлината, то губи своето казуално тяло и се

трансформира в светеща Божествена единица. Всички суверени *слизат*, без да забравят кои са. Само този, когото познавате на Земята като Иисус, пожела да *слезе* в забрава. Когато избереш да *слезеш* в забрава, се подлагаш на най-сложния изпит. Суверен, който се е въплътил по този начин може и да не се завърне такъв.

– Къде пребивава Суверенът на всяка вселена?

– Трудно е за обяснение. Всяка вселена има зона, център, измерение, във вид на планета, но не е планета. Там обитава Суверенът. Оттам Неговата енергия прониква във всяко съзнание и място. Подобно на СЪЗДАТЕЛЯ, и Суверенът се движи като енергия, но е и позициониран на едно място.

– Ако суверени, архангели и пазители се раждат така, то каква е тогава целта на опита и на повишението на вибрациите на едно съзнание? Да заеме определено ниво в йерархията или да се слее с БОГА?

– Да се слее с БОГ, защото нивата и съзнанията за тях са зададени предварително от СЪЗДАТЕЛЯ.

– Значи йерархията съществува, а душите се сливат, и после отделят, и пак се сливат...

– Не. Една душа, достигнала и сляла се с Божествената *(Христова)* енергия, става Сътворец на БОГ. Става като НЕГО. Тя става БОГ и много рядко се връща изцяло в самия СЪЗДАТЕЛ, за да се претопи и да излезе отново като душа. Затова СЪЗДАТЕЛЯТ желае много души да се слеят с Божествената енергия. Да станат Богове-Сътворци, за да може мракът, в безпределния Всемир, да бъде обгрижен в Светли-

на. Затова и ТОЙ непрекъснато генерира души, защото не всяка се завръща при НЕГО. Много пречупват Светлината и започват друг път на еволюция, който е много по-продължителен и обходен, докато се завърнат при Първоизточника. Един ден, след еони, всяка Божествена структура се завръща при СЪЗДАТЕЛЯ. Нищо не се губи. БОГ не губи нито една душа!

– Как изглежда един Бог-Сътворец?

– Изцяло енергия.

– Той отделя ли от себе си енергия, за да създава души?

– Не, това прави само СЪЗДАТЕЛЯТ. Сътворецът обгрижва всички създания, защото той също е създание.

– Колко на брой са Боговете-Сътворци?

– Седем е числото на Творението; седем е числото на живота; седем е числото на проявлението. При Божественото издишване *(Сътворците)* са били седемстотин. Те са тези, които *(след това)* създават световете и ги населяват с Божествената цивилизация – с души, които трябва да станат също Богове. Дванадесет е числото на цикъла. Три е *(числото)* на самото завихряне. Във всяко колело във Вселената има завихряне, което е на *(числото)* три. Сложно е за обяснение.

– Ти каза, че Иисус е Творецът на тази Вселена?

– Той е Сувернът.

– Ала веднъж каза, че Той е МиХаИл. Какво означава „МиХаИл“ на космически език?

– *Сила, твърдост и воля*. Това е тип енергия, която е част от архангелската *(енергия).* Енергията на Иисус представлява част от тази енергия. Той се е въплъ-

щавал и на други планети, но не в тази форма. Земното въплъщение е неговото последно въплъщение.

Йерархията в Духовния свят е далеч от земните представи. В нея няма началници, нито подчинение. В нея всички съзнания са енергии, които вибрират на определени честоти. В нея всички са братя. МиХаИл-ите са частици от енергия, която притежава едни и същи характеристики.

Според Пазителя Свещената йерархия почива на автоматичен принцип. Всеки, повишил своята вибрация, автоматично преминава на друго вибрационно ниво.

МАТЕРИЯ

– Налягането на етера ли образува слънцата?

– Не. Те се образуват от сгъстяването на енергията. Когато енергията се сгъсти до оранжаво-червения спектър, тя експлоадира в себе си и формира слънца. В енергията се съдържа и етерът.

– Какво представлява етерът?

– Етерът присъства из целия Всемир. Това, което на Земята възприемате за „етер“, е негово производно… така да кажем… вещество. Етерът във Всемира е съвкупност от безброй вихрови полета, които се въртят в различни посоки. Конфигурират се, като формират клъстер от по дванадесет *(вихъра).* След това *(тези клъстери)* се групират отново по дванадесет и така нататък, като създават огромно информационно поле. На земно ниво процесът наподобява

донякъде подредбата на вашите битове и байтове в компютрите.

– В какви състояния се проявява етерът?

– В атмосферата на Земята – в четири. Във Всемира – в дванадесет. Това са различни нива на честота или състояния. Всеки от вас, в зависимост от духовния си напредък, възприема определен брой нива.

– Но какво предстявляват тези четири състояния?

– Със земни термини, както вие имате мисли на ума, на сърцето, на тялото, и на духовното естество.

– Защо едни частици притежават маса, а други не? Защо едно нещо е по-тежко от друго?

– За да има баланс при планетите.

– Колко процента от Вселената заема материята?

– Шестдесет. Когато, след еони, се запълни на сто процента, следва нов план на СЪЗДАТЕЛЯ.

– Според учените, отчитайки многоизмерността на материалната вселена, нейната маса винаги е равна на нула?

– Да.

– Каква роля играе формата на спиралата в микро и макрокосмоса? Защо общото движение на материята във Вселената, в това число и на галактиките, се извършва по спирала?

– Информацията трябва да се разширява и свива. Когато се завихря нагоре, се разширява съзнание. То взема информация и я предава. Когато, от огромното количество информация трябва да се синтезира по-малко, фунията е обратна. Пирамидите имат такава функция. На територията на страната, в която живеете, съществуват няколко неоткрити пирамиди.

– Като говорим за фуния, какво представляват черните дупки?

– Черната дупка е портал между измеренията. Планета, преминала през черна дупка, преминава в друго състояние и в друго измерение. При преминаването си тя може да се разпадне на информационни клъстери, в зависимост от плътността на дупката, но може и да излезе цяла. Понякога планетата се разпада още в самата дупка и излиза оттам под формата на прашинки информация.

– Къде изчезват черните дупки?

– Не изчезват, а си правят невидим щит. Вашият спектър е с нищожен обхват, за да обхване Всемира. Той е ограничен по този начин, за да можете да се развивате. Черните дупки са „санитарите на Вселената", които унищожават това, което не е нужно. Когато тяло със замърсена информация премине покрай черна дупка, тя се появява и го поглъща.

ВСЕЛЕНИ

– Знаеш ли предварително въпросите, които ще задам днес?

– *(смее се)* Задавай ги, знам ги.

– Кога и къде се е създала зоната на свободния избор?

– Създадена е тук, на Земята, в тази и други галактики, когато СЪЗДАТЕЛЯТ решава да развива и усъвършенства СЕБЕ СИ. Тогава *(ТОЙ)* допуска дуалността, защото без нея няма как да се развие Светлината.

– А извън нашата Вселена?

– Вселените, в така нареченото „колело“, са дванадесет. Три от тях са в дуалност.

– Колко такива „колела“ има?

– Много, но всички са по дванадесет. СЪЗДАТЕЛЯТ непрекъснато разширява Творението СИ. Целта на обучението на душите на Земята е да се завърнат развити при СЪЗДАТЕЛЯ, за да станат НЕГОВИ Сътворци и да продължат разширението МУ.

– Била ли е някога нашата Вселена част от друга?

– Не. Тази Вселена е най-млада, в този отрязък на Всемира. Тя е на пет еона. Изградена е от кристалната същност на СЪЗДАТЕЛЯ, но дуалността я е затъмнила.

– Колко са вселените в този отрязък на Всемира?

– Дванадесет. Структурата е следната: представи си едно колело от велосипед. В основата *(оста)* е СЪЗДАТЕЛЯТ и около него има дванадесет спици, като на всяка е по една вселена. Всяка от тези дванадесет вселени също играе ролята на ос, около която отново има дванадесет спици с по дванадесет вселени. Около тях отново, и отново. И така нататък. Това е принципът, по който се разраства Мирозданието.

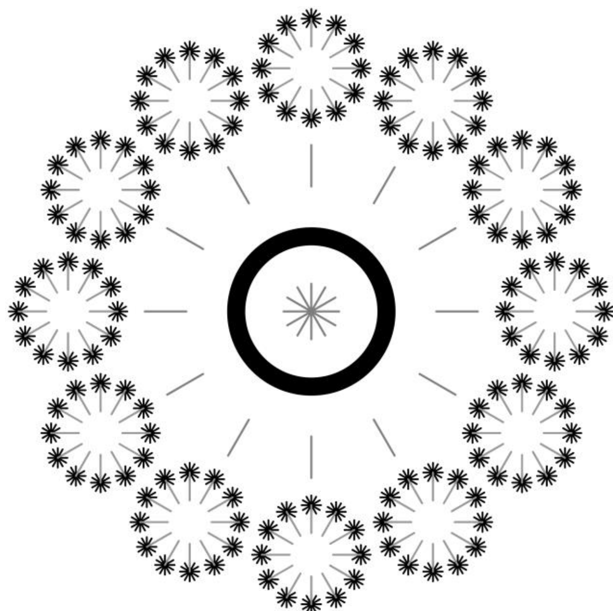
– Колко такива колела или мултивселени има?

– Казах ти – много. СЪЗДАТЕЛЯТ непрекъснато разширява Творението СИ.

– Тези мултивселени едновременно ли се създават или по определен ред?

– По *(определен)* ред. За разлика от Вселената ви, вашата Мултивселена е първата и най-старата. Тук е

записана информацията за всичко сътворявано, както и за всичко, което се сътворява.

МУЛТИВСЕЛЕНА

– Как се нарича нашата Вселена на космически език?

– *ПалИмПа*, а *СонПеРеИтА* е *(името на)* Мултивселената. Странно е за произнасяне.

– Една мултивселена граничен брой вселени ли съдържа?

– Да, *(кратни са)* на 7 и на 12. Много са.

– И всяка се управлява от Суверен?

– Да.

– И Иисус е един от тях?

– Иисус да, но Христос – не.

ОСТРОВЪТ НА СВЕТЛИНАТА

– Има ли Свръхвселена в центъра на всичко?

– Да, има. Там е. Тя е опасана от два концентрични кръга, вертикален и хоризонтален. Те са своеобразен защитен вал пред Тъмнината – енергия, която държи настрана Тъмнината, която по своята същност е пречупена Светлина. Тези защити са необходими, докато тече трансформацията; докато Тъмнината се преобразува в Светлина. Този процес може да трае еони, но е неизбежен. Правилно зададе въпроса. В момента съм точно там, където е Тронът на СЪЗДАТЕЛЯ. Оттук се води разговорът. Това е Централната Свръхвселена. Островът на Светлината се намира на същото място. Около Острова се въртят два пръстена. Те са изпълнени със субстанция, която не е позната на Земята. Единият се върти хоризонтално, докато другият – вертикално. Пръстените са тъмни, като всеки един от тях е съставен от седем по-малки пръстена. При въртенето им те се разминават, което завихря торсионно поле. Това поле скрива Острова на Светлината от мултивселените, които са около него. По този начин не се допуска в близост Тъмнина, за да не бъде *(тя)* унищожена от Светлината, която СЪЗДАТЕЛЯТ непрестанно излъчва. Вашите богомили са притежавали това знание и тези пръстени са отразени в един от техните тайни знаци.

– Има ли подобни пръстени около човека?

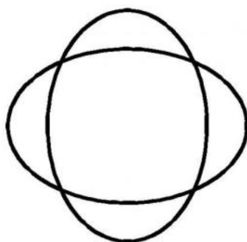
– Да, вашите учени ги наричат *торсионни* полета. Изградени са от енергия, която идва от СЪЗДАТЕЛЯ. Едни я наричат *магнитно поле*, други *електро-магнитно…*

– Имат ли тези пръстени връзка с аурата?

– Не! Това е съвсем друго. Пръстените защитават човека от самия него. Те го предпазват да не излъчи мисъл за разграждане на сферата (на възприятието). Те я стабилизират.

– Има ли пръстени и около Земята?

– Не в този вариант. Те *(тези пръстени)* са един в друг.

ЗНАКЪТ на БОГОМИЛИТЕ

– Кой създава Тъмнината?

– СЪЗДАТЕЛЯТ твори и Тъмнина, която след време ще се трансформира в Светлина. Дотогава тя МУ е необходима, за да тества СВОИТЕ създания. Без пръстените Светлината от СЪЗДАТЕЛЯ би унищожила мигновено Тъмнината. Тоест ТОЙ би изгубил част от СЕБЕ СИ.

СЪЗДАТЕЛЯТ преживява СЕБЕ СИ като положително отражение (Светлина), но също и като отражение-сянка или отрицателно отражение (Тъмнина). Светлината и Тъмнината са две противоположни отражения на СЪЗДАТЕЛЯ. Те са двете страни на една монета.

– Кога е създадена Свръхвселената?

– Централната Свръхвселена Е и ще Е.

– Колко нива има Централната Свръхвселена?

– Три. *Тронът на СЪЗДАТЕЛЯ*, *Островът на Светлината* и *Нивото на Божествените Добродетели*, където обитават пазители, старейшини, архангели. И трите нива са едно цяло, защото са в постоянен обмен. Боговете-Сътворци не са стационарни, както и самият СЪЗДАТЕЛ. ТОЙ не е стационарен, не е на едно място. СЪЗДАТЕЛЯТ присъства навсякъде.

– Какъв цвят имат тези три нива?

– *Тронът на СЪЗДАТЕЛЯ* наподобява на бял огън. Там е БОГ. *Островът на Светлината* свети в нежно виолетово и зелено-жълто. *Нивото на Добродетелите* свети в синьо-червено. Това са меки цветове, като сияния.

– Тези нива имат ли имена?

– Земни – не.

– Какво тогава означава „Урантия“ и „Небадон“?

– Имена, *(които са)* дадени от хора на разбираем човешки език. В *другия* свят няма имена. Там съзнанията са вибрационни единици, които притежават определена вибрация, код и цвят. Енергията се познава по вибрацията. Нищо не е в този образ, в който

го виждате тук. В този образ, в който (*енергиите*) са на Земята, са до 7-мо измерение. Над него са лъчисти енергии без земен аналог. Не мога да го обясня на земен език. За човешкия мозък всичко трябва да отговаря на някакъв образ. Енергията няма образ. Тя е навсякъде. След 7-мо измерение и вие сте такива.

– Какво представлява Островът на Светлината?

– Като огромна планета е, но не е планета. Тук има много светли същества. Тук са Боговете-Сътворци. Тук са заселени и първите енергии на СЪЗДАТЕЛЯ – Старейшините.

– Има ли други планети около Острова?

– Да, има въртящи се сфери като слънцата и луните.

– Значи СЪЗДАТЕЛЯТ не е на Острова на Светлината?

– Не, едно стъпало по-нагоре е. Самият Остров е ниво от Централната Свръхвселена.

– Кой има право да пребивава на Острова?

– Всички. И вие ще отидете там. Всички души се генерират оттам…

ДУША

РАЖДАНЕ

– Какво представлява душата?

– Чиста енергия. Душата се създава на най-високото 24-то измерение като Свръхдуша, която отделя частици от себе си *(индивидуални души)* в по-ниските измерения и нива.

– Има ли съставни части, от които е изградена Свръхдушата?

– Да, състои се от три духовни елемента. Няма земно обяснение за тях. Душата е триединство по подобие на Божието.

– Каква е връзката между Божествената частица и душата?

– Божествената частица е ядрото на душата, докато Божествената искра поддържа живота на тялото. Няма душа без Божествена частица. Друг е въпросът доколко е изявена. Божествената частица е чиста енергия. Тя няма маса, но притежава определени характеристики, които идват от Свръхдушата. Те са едни и същи във всички нейни частици. Ала в зависимост от условията, тези частици, тези индивидуални души, градят в животите си различни личности. Божествена частица ръководи и Свръхдушата.

– Как се раждат душите?

– Свръхдушата излиза от СЪЗДАТЕЛЯ. Тя е генерирана в Божието Лоно *(на Острова на Светлината)* като Свръхдуша от 24-то измерение, която отделя от себе си души (*вселенски, галактически, планетарни, индивидуални*), понижавайки вибрациите си до из-

мерението на Земята. В момента Земята, погледната *отгоре*, е между 4-то и 5-то измерение, а индивидуалните души, които се въплъщават, са в 4-то измерение, докато доскоро бяха в 3-то. Всички свръхдуши се раждат на едно ниво, но всички имат *(последващо)* развитие в СЪЗДАТЕЛЯ. Затова, когато излизат от НЕГО, те вече са на различно ниво. В СЪЗДАТЕЛЯ са еднакви, но излизайки – не са. Тогава всяка придобива вибрационен идентификационен код *(ВИК)* – уникална вибрация. Когато отива на различните планети, всяка душа понижава тази вибрация, за да се заземи. Образно казано: тя излиза на ниво *плюс сто*, а когато „слиза", отива до ниво *минус сто*. От тази позиция започва да върви дълъг път, еони, за да вдигне отново вибрацията си до *плюс сто*. Целта е да натрупа чувства, да изживее емоции и разум, различни състояния, да преживее диапазона от най-ниското до най-високото. Диапазонът не е свързан с кода, а се определя от желанието на самата душа. Всяка душа е Божествена. Както БОГ решава, така и тя *(решава)*. Когато диапазонът е малък, душата лесно може да премине в Тъмнина, да се отдаде на гордостта.

– Кой определя вибрационния идентификационен код (ВИК) – СЪЗДАТЕЛЯТ или Свръхдушата?

– Свръхдушата, но го съобразява със СЪЗДАТЕЛЯ. ВИК е нейната „професия". Това са качествата, които ще отработва във всички въплъщения. ВИК няма да се измени. Душата ще изследва едно качество от всички гледни точки. Например взел си ВИК на честността и залагаш потенциали в предстоящите живо-

ти как да изследваш честността. Залагаш в няколко живота да не я притежаваш, в други да я притежаваш, ала да я изгубиш. Залагаш и няколко живота, в които ще страдаш, за да може в един *(от тях)* да се завърнеш към изконната си честност. Това е движение в диапазон на различни вибрации, като се изследва ВИК от различен ъгъл.

– Какво представлява вибрационният идентификационен код (ВИК) на Свръхдушата – комбинация от честоти или една честота?

– Една е. Според един от принципите (*Каквото видиш – това отразяваш*) всичко в синхрон с нейния вибрационен код се стреми да я отрази и всичко извън синхрон – да се отдалечи. ВИК характеризира опита. ВИК има звук, цвят, аромат, вълна, трептене, поле и така нататък. Детето в утробата на майката, а и при раждането си, вибрира на тази честота. Въпреки това личността, вследствие на възпитанието, изкривява ВИК. Тоест, по време на своя живот, личността добива друга честота, която, след смъртта си, връща в душата и я разширява, но основната ВИК на душата винаги се запазва.

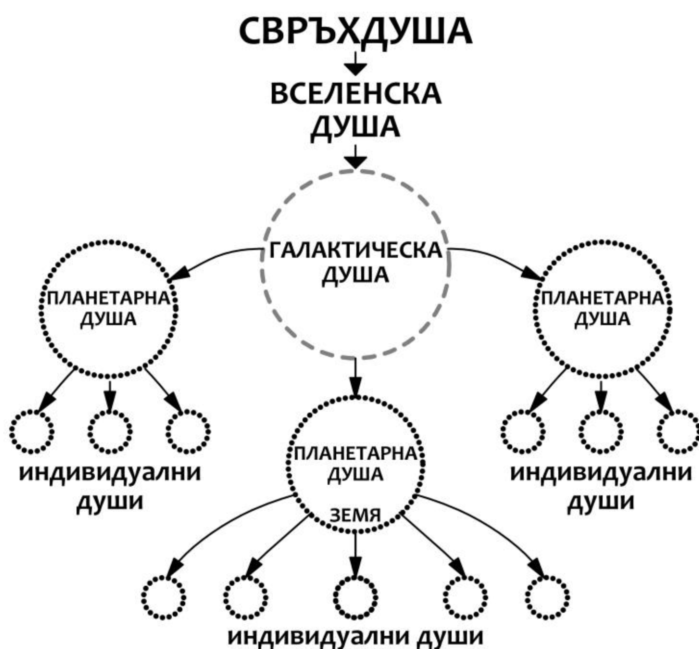
– Доколкото разбирам, ВИК е уникалният ъгъл, от който Душата наблюдава БОГА. Означава ли това, че личността го променя?

– Той е зададен, но когато се родиш, минаваш в друга перспектива, произлизайки от него.

– Как Свръхдушата „излиза“ от СЪЗДАТЕЛЯ?

– Свръхдушите не напускат *Острова на Светлината*, но отделят от себе си частици, души на по-ниска вибрация, във всеки Дъх *(на СЪЗДАТЕЛЯ)*. Частиците

слизат надолу през измеренията, като също отделят от себе си нови частици. И така до всяка индивидуална душа, която се въплъщава в тяло. Всички те имат постоянна връзка със Свръхдушата, която, от своя страна, е в такава връзка със СЪЗДАТЕЛЯ. При всяко вдишване всички души, като подстанции, се завръщат в свръхдушите си и оттам в СЪЗДАТЕЛЯ. При следващо издишане тези свръхдуши помнят опитността, придобита в предишните дихания. Всичко, което Свръхдушата е вече отработила не го повтаря. С всяка следваща пулсация на СЪЗДАТЕЛЯ, Тя залага нови преживявания, които са базирани на придобития опит.

ВИБРАЦИОННО ДЕЛЕНЕ на СВРЪХДУШАТА

– С какъв цвят се ражда Свръхдушата?
– Бял, в който е всичко. Когато (*свръхдушите*) „излизат“ (*от лоното на СЪЗДАТЕЛЯ*), те вече са с различни (*цветове*). Свръхдушата развива цветовете надолу... в „пипалата“ (*индивидуалните души*). В зависимост от това какво иска да преживее, съответства и цветът, а оттам и животът на личностите, които след това индивидуалните души формират.

– След като душите се раждат в бяло, как тогава една душа става „индиго“?
– *Кристалите, индиго, диамантните деца*, които сега се раждат, са преминали животи на Земята, в които са пребивавали повече в Светлина. Когато дълго пребиваваш в Светлина, получаваш непробиваем за Тъмнината енергиен щит. Тези души обитават във финия свят такива планети, в които цари Любов и Светлина. Когато се въплъщават тук, те имат твърдостта да устоят на земните изкушения.

– Какво се случва с душа, отдала се на Тъмнина?
– Когато личността се отдаде на Тъмнина, тя генерира една сиво-черно-кафява окраска. Когато подобен опит се завърне в Свръхдушата, тя леко помътнява и започва изчистване. Независимо от това, колко нейни личности какво са направили, нито една Свръхдуша не е тъмна. Индивидуалната душа, която гради личности, избрали чрез свободната воля да преживяват Тъмнина, се явява филтър за Свръхдушата. Затова Свръхдушата никога не се унищожава, защото може да „отреже“ всяко свое (*тъмно*) „пипало“ (*по всяко време*). Самата душа се възстановява, но отрязаното „пипало“, с натрупани тъмни лично-

стни отпечатъци, преминава в Тъмнината и я разширява. От тази позиция завръщането в Светлината, вече е много по-трудно. В такава душа остава споменът за Светлината, в която е била, който е нейният спасителен маяк в Тъмнината, която я обгръща. Когато Земята премине в Светлина, голяма част от тези души ще се завърнат при своя СЪЗДАТЕЛ. Това ще се случи във всички вселени, които са в зоната на свободната воля.

– Може ли една индивидуална душа да се докосне директно до СЪЗДАТЕЛЯ?

– Всяка частичка може да отиде и да се докосне до СЪЗДАТЕЛЯ, но само когато е придружена от енергия от Свещената йерархия *(Суверен, Пазител, Архангел).* В противен случай тя не би издържала на мощното енергийно излъчване и би се претопила в БОГА. Свръхдушата не се застъпва и не води нито една своя частица. За Земята този, който може да те отведе до СЪЗДАТЕЛЯ е най-често Суверенът – Иисус.

– Има ли универсално качество, което притежават всички души?

– Божествената Любов. Тя присъства във всяка душа, но душите развиват и допълнителни качества към нея като: красота, съвършенство, доброта, радост. Всяка *(развива)* различен елемент, различно качество. При някои *(души)* няма допълнителни елементи. Те са изцяло в Божествената Любов и не познават останалите елементи. Така са създадени.

СЪЗДАТЕЛЯТ разпръсква души-огледала, за да усвои Светлината, след което ги прибира в СВОЕТО Лоно само за да ги разпръсне отново. И този процес е безкраен. СЪЗДАТЕЛЯТ е пулсираща структура в постоянно изменение, в постоянно движение. Невъобразими са НЕГОВИТЕ възможности да отрази СЕБЕ СИ по определен начин. Всички „огледала“ допринасят за това, защото те са част от НЕГО. Те са онази част, която работи, която се променя, която е активна, която трансформира Тъмнината в Светлина. Колкото са повече „огледалата“, толкова повече БОГ усвоява Пустотата.

При отделяне от СЪЗДАТЕЛЯ Свръхушата няма идентичност. Тя, като частица от БОГА, също е изпълнена с безусловна Любов. Всяко отделено от БОГ съзнание, също като НЕГО, притежава безпристрастност и състрадание. В това изначално неутрално състояние се съдържа потенциалът на светлото и тъмното; на положителното и отрицателното.

Когато се въплътим като личности, ние започваме да обличаме всяко едно нещо, което ни се случва, в светла или в тъмна дреха, за да го преживеем по положителен или по отрицателен начин. Ситуациите са „голи“. Ние им придаваме съответен заряд, съответен смисъл, забравяйки за своята изначална Божествена безпристрастност.

I ОТДЕЛЯНЕ

– С първото Божествено дихание ли се отделят душите от Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ?

– Не. С първото дихание се създава всичко, което се казва „видимо“. Душите все още живеят в СЪЗДАТЕЛЯ. Те са в БОГА. Те са ТОЙ! В Лоното МУ те приемат качества от СЪЗДАТЕЛЯ. Процесът наподобява на детето в утробата на майка си. Когато е там, то приема определени черти от майката. В Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ душите пребивават различно. Понякога много земни години. Още в СЪЗДАТЕЛЯ душите знаят какво ще преминат, как ще го преминат, какъв е пътят, какво им предстои. Ето защо когато душата си заложи по-голям *(честотен)* диапазон, тя взима повече енергия от СЪЗДАТЕЛЯ при излизането си от НЕГО. Когато много души пожелаят да излязат и затрептят, БОГ ги „издишва“. ТОЙ изпраща, като с *кораб*, „транш“ от определените души.

– Кой поема душите след „издишването“ им от СЪЗДАТЕЛЯ?

– В Божествения свят цари ред. Всяка душа знае предварително къде и при кого да отиде. Една душа не тръгва сама, а се генерират определен брой души, които едновременно отиват в *инкубатори*, където се отглеждат от Богове-Сътворци, за да преодолеят стреса от излизането си от СЪЗДАТЕЛЯ. Там за всяка *(душа)* се грижи съответна Богиня-Майка. Душите си ги избират *(Богините-Майки)*, съобразно личните си заложби.

– Богините-майки съпровождат ли поверените им души през измеренията?

– Когато душата е осъзната, Богинята-Майка присъства в живота ѝ. Всеки има Богиня-Майка. Ето сега и ти имаш. Когато в съзнанието си я извикаш, тя идва. Но ти все още не си я извикал. Когато го направиш, тя ще се появи и ще разговаряш на тези теми и с Нея. Тя ще ти обясни всичко. Дори ще ти покаже „инкубатора“, образно казано, в който си бил. Ще видиш и съпътстващите Божествени единици, които са били около теб. Ала самият ти трябва да пожелаеш всичко това.

– Може ли да опишем момента, в който една душа, например ЛиЛе, се отделя от СЪЗДАТЕЛЯ?

– БОГ не отделя напълно нито една душа. Тя остава винаги свързана както с НЕГО, така и с останалите души. Без значение каква е душата, тя е като огледало, в което се оглежда СЪЗДАТЕЛЯТ. Както БОГ се оглежда в нея, така и тя се оглежда в БОГА. Те взаимно се себеотразяват. ЛиЛе тръгва, както всички други души. Излиза от СЪЗДАТЕЛЯ заедно с души, в които са заложени прояви на хармония и красота, както и с души, които проявяват силна благодарност, че са това, което са. С тях излиза. С тази пулсация на СЪЗДАТЕЛЯ, с това НЕГОВО издишване, излизат огромно количество души. Това е като взрив, но не е т.нар. „Голям взрив“. При него се създават планети и звезди, а не души. Душите излизат на етапи, които са заложени от самото начало. Самите етапи са в СЪЗДАТЕЛЯ. Души, които достигат съответно ниво и желание, излизат на съответен етап. БОГ не-

прекъснато ражда души в СЕБЕ СИ. Това е постоянно. Душите знаят откъде произлизат, закъде са определени и какво им предстои, защото носят паметта на СЪЗДАТЕЛЯ. Впоследствие, когато тръгнат надолу по йерархията и вселените, те забравят за тази памет. Ала в определени моменти от развитието им, паметта за произхода им се отключва.

– Но ако в Духовния свят няма време, тогава би трябвало душите да излизат в един миг?

– Да, сега – в един момент, но на определени етапи, като пулсации. Така и се завръщат – поетапно и в същото време в един миг. Тук няма време, както при вас, на Земята. Раждането и излизането на душите е непрекъснат процес. Постоянен е, но е предварително заложен. Който достигне нивото – излиза. В момента се насочват души към новосъздадена планета, извън вашата Вселена, които желаят да преминат еволюцията, която предлага животът на тази планета. На нея още не са формирани тела. Душите, които отиват *(там),* в началото ще я обитават само като чиста енергия. Ще минат еони, докато бъдат създадени тела. Дотогава души от Земята, които са достигнали съответно ниво, ще участват в създаването на телата.

– СЪЗДАТЕЛЯТ осъзнава ли се чрез душите?

– (*смее се*) СЪЗДАТЕЛЯТ е осъзнат. ТОЙ разпраща душите, за да получат лично усещане за отделянето си от НЕГО. Търсенето на обратния път към БОГА е опитът, който ТОЙ желае. Чрез този опит СЪЗДАТЕЛЯТ генерира в СЕБЕ СИ новите светове, нов начин, по който трябва да протекат нещата.

ВЪПЛЪЩЕНИЕ

Материята е само външен израз на Духа. Само физическият свят може да кали човешката воля. За да се изпита един Дух; за да може да се провери къде са неговите погрешки, необходимо е въплъщение и слизане на Земята. Така ще се направи проверка. На Земята човек се показва какъв е. На Небето е лесна работа.

Има три причини за прераждане: първата е, че има души, които са дошли за изкупление; втората е, че има души, които са родени, за да се усъвършенстват и третата е, че има души, дошли да помагат. Последните са свободни.

П. Дънов

– По колко и как се изпращат душите през измеренията, след престоя им в „инкубатора“?

– Различно, но в повечето случаи на групи – гроздове от 7-мо измерение, които се разделят, слизайки надолу в нивата, и при идването си на Земята. Може и една индивидуална душа да дойде тук сама, но тя живее при много специфични условия. Общото правило е да слизат по няколко и да са в едно семейство или род на Земята, за да се учат един от друг. След това се завръщат обратно в грозда от 7-мо измерение и оттам в Свръхдушата, за да може накрая Тя да добие пълнотата и да се завърне при СЪЗДАТЕЛЯ. Свръхдушата отделя едновременно много гроздове, които после се разделят през нивата на фрагменти *(до индивидуални души)*.

– Значи Свръхдушата от 24-то измерение, отделя грозд, да го наречем „Планетарна душа“ от 7-мо измерение, която отделя индивидуални души от 6-то до 1-во измерение?

– Точно така. Има някои, които остават в грозда (*Планетарната душа*), за да крепят енергийно тези, които се „спускат“. Когато се съберат всички, едва тогава се завръщат „нагоре“. На Земята обаче има и единични същности, които слизат за един живот директно от *Острова на Светлината* и след това се завръщат отново на него. Те не преминават през тези етапи, а направо понижават вибрациите си, като правят едно… като „изгаряне“, за да влязат в това измерение. Те, преди да слязат, виждат всички гроздове, с които ще се срещнат след въплъщението си.

– Човечеството има ли обща Свръхдуша?

– Не, всеки има поотделно.

Процесът по делене на душите на по-малки фрагменти е следващ, изключителен акт на СЪЗДАТЕЛЯ, който възпроизвежда множество нови „огледала“. Всяка индивидуална душа е, сама по себе си, един индивидуализиран специфичен фокус.

Деленето е постоянен динамичен процес. За СЪЗДАТЕЛЯ не е важна големината на „огледалото“, а качеството на неговото отражение. Това, което то връща към НЕГО като преживяна опитност.

СЪЗДАТЕЛЯТ изпитва едно и също чувство към всички огледала – безусловна, безгранична Любов. Защото всички те са част от НЕГО.

– Как една Свръхдуша разпределя енергията си в индивидуалните души?

– По равно, но всяка индивидуална душа може да си вземе част (*от енергията*) и да се въплъти, като си остави другата част в ефирния свят. Душата определя количеството, в зависимост от тежестта на предстоящия ѝ живот. Въплътената душа може във всеки един момент да си поиска още енергия. Това става, в духовен аспект, с осъзнаване на мисията, за която тя е тук. Само тогава може, не и ако тази енергия ѝ трябва за материален просперитет, например.

– Душата едно име ли има или повече, съответно за нивата и измеренията, към които се отправя?

– Свръхдушите нямат имена, но когато част от тях (*Планетарната душа*) тръгне за Земята, или за друга планета, ѝ се дава име, което е различно за всяка планета. Всяка (*планетарна*) душа преминава предварителна подготовка, която съответства на мястото, където отива. Това става в *лаборатория-майка*. Там се дава името. Твоето име (*на Планетарната душа*) за Земята е едно, но ако тръгнеш към (*съзвездие*) Орион, то там (*Планетарната ти душа*) е с друго име. Вибрациите на съзвездията и планетите са различни и името трябва да им съответства, защото с това име душата се записва в полето на съответната планета. Виж, всички души са от СЪЗДАТЕЛЯ, ала повечето, които идват на Земята, преминават през различни звездни системи, за да натрупат опит. Като в някоя система получават много силен отпечатък. Затова хората на Земята се определят като *орионци, плеядинци, сирияни*. Разбери, всичко

е една душа и тя е от СЪЗДАТЕЛЯ, но е получила много силен отпечатък от съзвездие, в което е била. Отпечатъците са проявления на определена звездна конфигурация. Те са останали в теб и ти ги носиш в този свой земен живот.

Свръхдушата е духовна субстанция, която вибрационно се дели на по-малки части. От тези частици (вселенски, галактически, планетарни души) се отделят още по-малки частици (индивидуални души). Те се въплъщават и живеят живот в различни едновременни паралелни прераждания. Опитът, който трупат, се преживява от Свръхдушата в един миг – сега.

ДУХОВЕН ВОДАЧ

– Водачът ли избира душата или тя него?
– Душата избира водач. Водачите са позиционирани на различни нива. Когато душата достигне съответното ниво, идва водач, който тя извиква.
– Каква е връзката на духовните водачи с диапазона на вибрацията? На определено ниво имаш един водач, а на друго друг ли?
– Да.
– А когато пропаднеш надолу в измеренията, вместо да се изкачиш?
– Губиш връзка с водачите. Едва когато човекът извика за помощ към СЪЗДАТЕЛЯ, те отново се активират.

– Нека да поясним с пример избора на водач. Кога аз съм избрал своя водач? Това е станало преди да започна въплъщения на Земята или след това? Къде сме се срещнали?

– В Духовния свят. Там всяка душа вижда нивото на водачите и ги избира.

– Може ли водачът да откаже?

– Няма такъв случай.

– Може ли един водач да бъде избран от повече души?

– При напреднала душа е един, иначе *(един водач)* може да съветва няколко души.

– Водачите живяли ли са животи на Земята?

– Не, не живеят живот, защото няма да бъдат обективни. Те живеят животи само през тези, които са ги избрали.

– Добре, но къде обитават? Къде обитава моят водач?

– На *Острова на Светлината* и в светлинната част на Плеяди. Когато те посреща, те отвежда на *Острова на Светлината*, след което продължава да съветва други души, които са го избрали.

– А защо се сменят водачите?

– Случва се при определени души заради различното ниво на информация, която трябва да получат.

– Новият водач по поръчение ли идва или по избор?

– Идват по избор. Залагаш си, в определен момент, да се появи, за да ти даде определена информация.

– Защо водачите са в мъжки или женски образи?

– За да може човекът да *(ги)* възприема по-добре. По принцип *(те)* съчетават и мъжка, и женска енергия.

– Постоянно ли душите са наблюдавани от водачите?

– Небесният свят наблюдава абсолютно всички.

– Може ли водачът да се откаже от поверената му душа?
– (*категорично*) Не, не... не. Душата може да се откаже от водача, ако не достигне до съответстващата му еволюция, но водач от душа – не!

ИЗКРИВЯВАНЕ на ДУШИТЕ

– Какво представляват Светлината и Тъмнината?
– Една енергия, но с различен вибрационен код.
– Има ли влияние Луцифер върху душите при тяхното излизане от СЪЗДАТЕЛЯ?
– Не. Точно в този момент няма. Има влияние само върху звездните системи, които са приели неговата енергия. Той никога не може да влияе на душа. Той може да влияе само на мисълта и мисълта може да обърка душата. Само дотолкова.
– Кой може да влияе на душите?
– Само и единствено СЪЗДАТЕЛЯТ. Никой друг! Дори и Иисус не влияе. Вие имате свободен избор. Ако една душа избере Иисус, Той идва, но само по нейно желание. Тогава започва процес по възстановяване на връзката ѝ със СЪЗДАТЕЛЯ. Ако душата избере Тъмнина, идва Тъмнина. Това е свободната воля.
– Миналият път ЛиЛе видя една книга на Острова на Светлината? Каква е тя?
– Книгата на Живота. В нея са записани всички създания, които имат живот и всички, които са преминали еволюцията. Там са записани имената им.

– От тази Книга ли черпиш, когато казваш имената и датите?

– Не. Тази Книга е книгата с вибрационните кодове, които на Земята не мога да предам с думи, защото тук хората си имат земни имена. В тази Книга са записани създанията, които БОГ е създал – тази цивилизация, която е на Земята сега.

– Това хрониките на акаша ли са?

– Не, *хрониките* са записите на всичките им животи, а това е *Книгата на Живота*. В нея е записано кои са достигнали необходимото вибрационно ниво, за да преминат през портала към новото Творение. Ако една душа достигне съответната висока вибрационна честота, тя се записва в тази Книга. Когато това се случи, душата преминава през този портал към Острова на Светлината. Оттам отива в безкрая на новото Творение, като става единна със СЪЗДАТЕЛЯ.

– Книгата непрекъснато ли се дописва?

– Да. Всяко едно живо същество, със своите действия, избира и променя вибрацията си.

– Може ли една душа, вследствие на своите действия, да бъде отписана от Книгата на Живота?

– В Книгата на Живота са записани всички души, от създаването си. От тях зависи дали ще останат в нея или не. Съдържанието на Книгата е динамично. Тя непрекъснато е дописвана и коригирана. СЪЗДАТЕЛЯТ генерира всяка душа, в самото начало, да трепти на висока вибрационна честота. С развитието си, душата сама избира какво да приеме и накъде да се насочи, което влияе върху честотата ѝ. Когато понижи своите вибрации, тя отпада от Книгата и остава

на нивото на еволюция на съответния портал. Рано или късно, независимо какво е преживяла и преминала, душата се завръща отново на страниците на Книгата на Живота.

– Но ти каза, че душите знаят какво им предстои, което означава, че знаят и кога ще се завърнат?

– *(въздиша)* Много от тях залагат *(кога да се завърнат),* но малко се завръщат навреме. Определени звездни раси са изкривили линиите, защото са приели гордостта, както и качества, които ги поставят за дълго време в изолация и мрак.

– Може ли да се възстанови изкривяването?

– То е необходимо, за да има Тъмнина и да се усъвършенстват душите. Защото, по този начин, се усъвършенства проявлението на СЪЗДАТЕЛЯ. Мракът е само пречупена бяла Светлина.

– Може ли душа, докато е в мрак, да живее живот?

– Да, с цел да се осъзнае.

– Може ли една душа да бъде унищожена, докато преживява живот?

– *(въздиша)* Може, колкото и всички да го отричат. Душата може сама да заложи своето унищожение, защото е Божествена. Тук не говорим за самоубийство на човек. То е различно нещо от погубването на душата. Душата може да се погуби, когато реши трайно да премине в Тъмнината, в така наречения *мрак*, където губи своята същност.

– Но нали преди каза, че всяка душа, рано или късно, се завръща при СЪЗДАТЕЛЯ?

– Да, така е. Но когато престои дълго време в мрак, тази душа вече не може да генерира Светлина. Завър-

нала се при СЪЗДАТЕЛЯ, тя се трансформира, асимилира се, стопява се в НЕГОВАТА енергия. Тогава сътвореният от нея негативен опит бива заличен.

– Тя няма ли следваща възможност?

– Тази душа не съществува повече.

– Но нали БОГ не губи нито една душа?

– Да, не губи, но въпросът е как накрая ще се завърне *(при НЕГО)* душата. В единият случай ще е обогатена с преживяното, а в друг – БОГ ще я прибере, като я трансформира в нова *(душа)*, без спомен за преживяното. Зависи! Едни се завръщат осъзнато, докато други, заблудените, изцяло отпадналите от Светлината, се трансформират. Те преминават през огнена трансформация и изличаване на спомените за преживяното. Претопяват се. След това вече не са същите души. Не са записани. Пак ги има, но вече са нови души. Това претопяване например сега предстои. Предстои претопяването на Тъмнината. Тук подчертавам – това е доброволна трансформация, а не акт на насилие. Самата душа осъзнава, че вече не може да изпълни това, което си е заложила и затова пожелава ново начало.

– Разраства ли СЪЗДАТЕЛЯТ дуалността или тя е определена само за някои зони?

– Почти навсякъде е. Само при архангелите, ангелите и останалите *(съзнания)* от Свещената йерархия няма дуалност. Много същества от галактиките и планетите са приели и проявили Любовта, но някъде там, около тях, дреме дуалността и може да бъде активирана всеки момент. Представи си сфера, в ко-

ято на върха е Светлина, но на дъното, почти до горе, е Тъмнина, която може да бъде събудена.

– Съществува ли неутрална позиция между Светлина и Тъмнина?

– Не можеш да бъдеш неутрален, когато си в Тъмнина. Неутралната позиция се обуславя от Светлината.

Всеки от нас усеща Тъмнината. Тя е навсякъде около нас. Тя е и вътре в нас. Въпросът е: защо избираме да я живеем? Отговорът е: заради опита; заради нас самите.

Трансформацията в Светлина тръгва от Тъмнина, иначе няма в какво да се трансформираме. Отричането на Тъмнината ни закотвя в нея, защото винаги получаваме само онова преживяване, върху което се фокусираме. Ако свадата назовем „война", или кризата „катастрофа", това затвърждава негативността, която ще преживеем. Не можем да променим едно нещо в позитивно, ако непрекъснато сме концентрирани върху отрицателната му страна, но можем да променим себе си. Можем да изберем да погледнем на света около нас от друг, различен ъгъл.

ЛИЧНОСТ

ЛИЧНОСТ

Според Пазителя, в този времеви отрязък на планетата Земя, душите формират личности, които натрупват житейски опит. Душите правят това само до 7-мо измерение. Над него те обитават пряко, без да формират личности.

Когато един човек живее на Земята, за да достигне до 7-мото измерение, са му необходими много прераждания. Неговото развитие продължава и в „другия“ свят, между животите, където отново следва тази цел. Единствената личност, която е успяла да постигне целта в един живот е личността, позната на нашата планета като „Иисус“.

– Каква е разликата между личността и душата?
– Личността е ролята, която индивидуалната душа гради във всеки живот. Играта, която индивидуалната душа играе. Една душа може да се проектира в до дванадесет тела, в които да гради до дванадесет личности. След смъртта тя изтегля личностите и така се разширява.
– С кого разговаряме, когато говорим с мъртвите, с душата или с личността?
– С личността.
– Личността ли е посредникът между душа и тяло?
– Да. Личността чувства и предава на душата. Личността прави и изборите. Душата изначално е избрала само Светлина и залага пътя, но личността има избор накъде да наклони везните – към тялото или

към душата. Когато избере тялото, личността избутва в ъгъла душата и имаме проява на тялото, на животинското в човека. При такава проява човек често казва: „Боли ме душата“. Ала душата може и да влияе на личността особено когато личността е повече свързана с душата, отколкото с тялото. По пътя на личността, душата залага и задължителни репери, които коренно могат да повлияят на личността да промени своя избор.

– Какво се случва след смъртта?

– След смъртта душата изтегля личността, която остава като отпечатък в нея *(т.нар. субличност)* и при следващо въплъщение се проектира в подсъзнанието на новата личност. Поради това тя често, несъзнателно, се идентифицира с предходната.

ВИСШ АЗ

– Бих искал да дефинираме следните понятия: „душа“, „Дух“, „Висш аз“ и „его“?

– *Индивидуалната душа* е чиста енергия. Тя влиза напълно в тялото, когато детето изплаче. Когато приключи земната си мисия, известно време е с визията и характеристиките на земното тяло *(като отпечатък). Духът* е Божественият *(Светият)* Дух, който обгръща душата. Това не е Божествената искра. Светият Дух обгражда всички души. *Висшият Аз* е част от *Духа,* позиционирана във всички индивидуални души, отделили се от всяка Свръхдуша. *Висшият Аз* е частицата от БОГА, която е в човека.

Това е Божествената искра, част от Духа в човека. Свръхдушата е в постоянна връзка с *Висшия Аз. Его-то* има два аспекта – проявеният материализъм и проявената Божественост. Тоест да проявиш Божественото в себе си. Висш Аз, съзнание и сърце формират личност на Земята. Умът влияе на съзнанието. Затова човекът трябва да слуша сърцето.

– Енергията, която идва през Висшия Аз, първо през ума ли минава или през сърцето?

– Висшият Аз се намира тук *(обхваща с длан малко над челото)*.

– Там където е „третото око" ли?

– Не, там където е Божествената част на главата. Висшият Аз и сърцето са в постоянна връзка. Заедно със съзнанието *(те)* са в троичност. Сърцето приема енергията от Висшия Аз *(усещаме я като интуиция)* и я връща към съзнанието. Самото съзнание притежава духовен елемент, който филтрира получената енергия и я препраща към душата. Този цикъл е еднакъв и при мъжете, и при жените. Холограмата, светът, се изгражда при взаимодействието между Висшия Аз и личността. Връзката я прави ума. Точно тук е мястото на убежденията, които трябва да са правилни, за да бъде чист резултатът. Тук се проявява матрицата, в ума.

– Къде Висшият Аз залага темите, които трябва да отработим?

– В информационно поле, което е едно от вашите фини тела. Вие наричате това поле „казуално тяло". В това тяло е позициониран духовният мисловен модел, който е различен от рептилския мисловен мо-

дел (*матрицата*). Личността се движи постоянно между двата (*модела*). Тя ги прекарва през мислите си, като прави избор посредством сърцето или ума. Това е така нареченият „свободен избор“. Всичко влиза през мисълта.

За всяко въплъщение индивидуалната душа формира Висш Аз (Божествена искра, частица от Духа, висш разум, който е на по-висока вибрация) и ум (който функционира на по-ниска вибрация, с цел да заземи личността). Душата съдържа тези две категории, но вибрира на различна честота от тях. Висшият Аз и умът работят заедно като едно цяло, в което Висшият Аз предоставя и подрежда, а умът възприема.

Висшият Аз едновременно преживява минало, настояще и бъдеще в много измерения. Това значително разширява перспективата му. За разлика от него, умът има ограничена перспектива, която е фокусирана изцяло върху земното преживяване. Това го затруднява да оценява правилно и да предвижда събитията. Когато личността се обърне изцяло към Висшия си Аз, тя започва да издига своята честота на друго ниво. Това ѝ позволява да „вижда“ и да се ползва от Неговата широка перспектива, като съпоставя физическия и Духовния свят. Така се дава възможност за по-голяма изява на Висшия Аз във физическия свят, което по същина е проявата на Божественото начало.

При преживяването на физическата реалност душата гради личност с помощта на Висшия Аз и

ума. След смъртта Висшият Аз се слива с душата, която изтегля личността заедно с всичките ѝ характеристики. Тя остава в душата под формата на личностен отпечатък или „субличност". Натрупаният опит на тази субличност може да се прояви при следващи въплъщения на душата, в следващи личности. Така понякога ставаме свидетели на личности, които още в ранна детска възраст проявяват умения и таланти, които изумяват околните. Често пъти тези деца биват определяни от обществото като „гениални".

СЪЗНАНИЕ

– Къде се намира съзнанието?

– Във веществото, от което е изграден човешкият мозък, е вложено Божественото съзнание под формата на искрици. Вие не осъзнавате това и затова казвате, че човек ползва малка част от ума си, но той ползва още по-малка част от съзнанието си. Ако човек се осъзнае, той ще твори като БОГА.

– Каква е разликата между съзнателно и несъзнателно?

– Несъзнателното е първоначалното, чистото. То е като малкото дете, което извиква. Докато в съзнателното, винаги съществува елемента на съмнението. Малкото дете не допуска например, че нещо може да му се случи, защото неговата вяра е много чиста. Когато израства, същият човек започва да допуска много съмнения в себе си, понеже прежи-

вява много опитности на Земята. Точно тук е моментът, когато човекът трябва *(набляга)* с ъ з н а т е л н о да избере вярата. Тоест да преодолее всички съмнения и да излъчи „несъзнателната осъзната" вяра. Това е намерение.

– Къде се позиционират съмненията, в съзнанието или в подсъзнанието?

– В посъзнанието. Всичко е там. Съзнанието може само да приема честотата на подсъзнанието, а не неговите тревоги. *Акашът (също)* съществува в подсъзнанието на всеки индивид. Затова всеки има потенциал да „вижда". *Акашът* е съчетание на енергия и информация, енерго-информационно поле, което е около всички, но и всички са в него. „Виждането" е въпрос единствено на себеусъвършенстване. Колкото повече добродетели развиваш в себе си, колкото повече живееш по законите на СЪЗДАТЕЛЯ, толкова тази способност се отключва. Когато се случи, не е необходимо да се срещаш и да говориш с някого, защото ти директно го „виждаш".

Според Пазителя съзнанието вибрационно се дели на четири нива. Те са:

Подсъзнателно *– нивото, което съдържа информацията за миналите животи. Тук са градените субличности с техния придобит опит, постигнати успехи и натрупани съмнения. Тук са позиционирани и записите на акаша – енерго-информационното поле, което е около всички и във всички.*

Съзнателно *– поле на мисли, разсъждения и анализи. Това е нивото, на което преживяваме. Тук е и*

мястото, където правим своите избори как да преживеем всяко събитие. На съзнателно ниво ние даваме оценка за положително и отрицателно от позицията на безпристрастност и неутралност.

Несъзнателно *– на това ниво са заложени споразуменията, които Душата прави преди въплъщение. Тогава тя избира определена планета, в която действат специфични физични закони и правила като: ниво на гравитация, атмосферно налягане, линейно време, географски посоки и други. Тук е и съответното отражение на обществените нагласи, което е валидно към момента на въплъщението.*

Механично *– ниво, в което съзнанието преработва убежденията ни в навици и инстинкти, за да не мислим за всяка стъпка, жест, поглед или вдишване . Инстинктът е вложена способност в тялото, автоматичен рефлекс. Съзнанието не се замисля, а изпълнява автоматично команди, като по този начин ни позволява да получаваме много по-пълноценно физическо преживяване.*

– Къде е границата между съзнание и его?

– Егото и егоизма са две различни неща. Егото е свързано с Божествения модел, докато егоизма е свързан с рептилския мисловен модел. Егото е идентификацията, самоопределянето на човека, което в определени случаи, и под определено влияние, може да провокира егоизма. Как? Когато човекът се въплъти в материалния свят, той осъзнава себе си като нещо отделно от другите; когато бъде възпитан в съревнование и в значимост с останалите себеподобни, в него започва да се

развива егоизма; когато се засили егоизмът, егото отстъпва. Ако егото това е: „Аз съм“, тоест: „БОГ съм“, то егоизмът е: „Демон съм“.

– А съзнанието?

– Съзнанието е връзката на егото с Божествения свят. Всяка душа притежава съзнание.

– Значи, образно казано, егото е „котвата“ в материалния свят, а съзнанието е „котвата“ в Божествения свят.

– Точно така.

За да изследваме физическия свят ни трябва „котва“. Ако съзнанието е съсредоточено само в нефизическата реалност, личността регресира и обратно – без връзката с Духа няма цялостна личност. Ролята на егото е да фокусира преживяването върху физическата реалност, без да се прекъсва връзката с Духа. Не егото, а егоизмът е този, който я прекъсва. Как става това?

Матрицата провокира личността да охранява егото. Когато егото повярва, че трябва да контролира личността, се появява егоизмът. Точно тук е разликата между его и егоизъм. Не става дума да се освободим от егото, а да не се фокусираме върху него. Да го оставим да изпълнява само и единствено функцията, за която е създадено, без да изискваме нещо друго.

Пазителят формулира всичко това в едно изречение: „Да живеем за БОГА, не за себе си“.

СЪРЦЕ

В животинското царство всички са наредени по силата си, защото този, който има сила, има право. В човешкото царство този, който има по-силен ум, негово е правото. А в Духовния свят този, който има по-добро сърце, негово е правото.

П. Дънов

– Къде се намира душата?

– Човекът е енергия, обвита от материя, която също е обвита отново от енергия. Кръвоносната и лимфната системи, които работят в човека, са материя с духовна... с енергийна субстанция. В материалното сърце съществува *енергийно сърце*. Точно там се намира душата.

– Според някои източници седалището на душата е в лиденовата жлеза.

– Душата е в сърцето. Оттам разпръсква и оживява всичко наоколо. При неправилна операция на сърцето, ако тя се засегне, човек умира.

– Но нали душата е нематериална?

– Засяга се. Има място в самото сърце, където не трябва да се пипа. При трансплантация душата преминава от сърце в сърце.

– Как човек може да усеща със сърцето си?

– В началото, като дете, той по-ясно усеща, но с годините това закърнява. Единствено остава дълбокото чувство в сърцето. За да усещаш със сърцето си,

трябва да имаш чист ум, чисти помисли, или да нямаш мисли, да спреш вътрешния диалог. За да е чиста мисълта, един човек трябва да е отхвърлил всички догми, канони и ограничения, привнесени отвън. Трябва сам да освободиш съзнанието си от наложените мисловни модели на Земята. Едва тогава можеш да усетиш сърцето. Това е най-прекият път към него.

– През 1995г. един немски учен открива, че сърцето променя своя ритъм, независимо от мозъка. Това означава ли, че то „мисли“ самостоятелно?

– Да, това е умът на сърцето.

– Какво представлява съвестта?

– Междинното звено между подсъзнанието и ума на сърцето.

– Защо при някои я има, а при други – не?

– Съвестта е контролният пункт на човека, заложен от Боговете-Създатели. Тя е корекционна програма. Има я при всички. Някои обаче са замърсили до такава степен съзнанието и подсъзнанието си, че тази междинна връзка е закърняла.

Човекът поддържа света с ума, мистикът с волята си, адепта със сърцето. Сърцето получава директна енергия от Висшия Аз с определена честота (усещаме я като интуиция) и я отразява към ума. Умът я филтрира през убежденията и създава нова честота, която връща към сърцето и Висшия Аз, които регистрират промяната.

Този процес е еднакъв, независимо от пола. Разликата е в това къде се съсредоточава енергията.

Докато жените отдават приоритет на сърцето, мъжете акцентират на ума. Мъжката енергия се изтегля към разсъжденията и логиката. Поради това, в повечето случаи, тя заглушава сърцето.

УМ

– Според някои учени мозъкът възприема и обработва мисли, без да ги създава. Откъде ги взима?

– Всеки един от вас се намира в мисловен океан. В океан от мисли. В мисълта на СЪЗДАТЕЛЯ. Но бидейки в НЕГОВАТА мисъл, вие също мислите. Вашият мозък е средството за обработка на тези мисли. Мозъкът улавя мисъл *(от мисловния океан)*, но я обработва след това. Трансформира я през собствения си мироглед и наново я излъчва вече променена. Няма мисъл, която мозъкът да не обработва.

– Каква е ролята на ума?

– Умът е част от земното. Въпреки че би трябвало да се изключи при този обмен, той също участва със своите убеждения и вярвания. Ето защо е много важно, в този земен живот, умът да бъде възпитаван, като не му се позволява да налага контрол от неговата позиция.

– Значи трябва да дисциплинираме мисълта?

– *(подчертава)* Първото, единственото и най-важното! Тъмнината завладява човека само през мисълта. Отникъде другаде не може. Не може нито през сърцето, нито през съзнанието, нито през Висшия Аз. Тя влиза с мисълта в ума, където започва да се

разширява, да превзема, да създава погрешни убеждения и да слиза към сърцето, като създава страх. Мисълта е единственият инструмент, който се владее от Тъмнината.

– Преди каза: „Информацията от финия свят се спуска през мисълта и ако е замърсена мисълта, се замърсява и информацията“. Това означава ли, че винаги идва чиста информация и ние, чрез мисълта си, я изкривяваме?

– Много точно! Вие улавяте информацията от Божествения свят и, на ниво мисли, я пречупвате през филтрите и убежденията, които Тъмнината е внушила и закотвила в съзнанието ви. Когато развиваш добродетелите, ти ограничаваш тези убеждения и премахваш създадените наслоявания. Когато се поддадеш на емоциите, на импулса; когато не успяваш да се контролираш, тогава затвърждаваш тези убеждения и Божественият поток на информацията се изкривява през тях.

– Къде е мястото на логиката? Какво представлява тя?

– Логиката е Божественото намерение на СЪЗДАТЕЛЯ да отсее Светлината от Тъмнината. Всяка дошла мисъл трябва логически да се претегля. В опит да изкриви Божествената логика на Земята, Тъмнината създава погрешни добродетели. Затова сте толкова объркани.

– Значи логиката се „развързва“ от Божествените принципи, за да се „завърже“ към убежденията и вярванията?

– Да. Едва когато човек разбере това и обратно върне нещата, може да види обективно света. Има вече хора, които могат това.

– Кога трябва да се подвключи умът?

– Само когато е вече изграден синхрон между Висш Аз, сърце и съзнание *(този синхрон е самата осъзнатост).*

– Кой определя кога умът е готов?

– Сърцето. И точно тук е разликата между мъжа и жената. Жената залага на първото усещане – на сърцето, докато мъжът го пропуска и залага на ума. Тази промяна на пътя на енергията, и подвключването на ума, е внушено от Тъмнината, като бива засилена ролята на ума при мъжете. Така е повлияно на развитието на расата с Печата на БОГА. Това въздействие продължава и до днес.

– Излиза, че умът трябва да се изолира?

– *(набляга)* Вие не разбирате. Единственото място, от което Тъмнината може да превземе човека е ума. Не може от друго място. Този свят, в който вие живеете, е матрица, която е наложена от Тъмнината. Той няма нищо общо с реалността, с плана на СЪЗДАТЕЛЯ. Когато едно съзнание се осъзнае, над него никой вече няма власт. Така е и тук. Когато се осъзнаеш, че вътре в себе си ти си БОГ, че си Христос, и заживееш по тази енергия, по този морал – ти излизаш от матрицата и започваш растеж. Родителите са тези, които първи формират възприятията на детето за този свят. Ако формират матричния модел, съответно детето потъва в матрицата, но ако форми-

рат Божествен модел, това дете ще живее по него. Така се променя светът.

– Когато генерираме тъмна мисъл, тя къде отива?

– В пространството. Там се комбинира с други подобни негативни мисли като *клъстери*. Това е начинът, по който се е образувала Тъмнината. Тя наподобява една огромна тъмна Свръхдуша. Това е, което говорят за ада, за сатаната. В същността си това е пречупена Светлина, която се е трансформирала в Тъмнина.

– Това наподобява на отделил се „отпадъчен продукт“. За какво се ползва?

– Да, точно така. Ползва се за създаване на тестови програми за светлите души.

– Значи Тъмнината е „отпадъчният продукт“ от опитността на душата, който под формата на матрица отново е включен в действие за изпитанието на Душата. След това отново се отделя нов „отпадъчен продукт“ и така се завърта... Това наподобява една постоянна дестилация, на която се подлага душата, докато накрая напълно се пречисти.

– Да. Няма изгубена душа. Всяка една има правото, и може, да се завърне при СЪЗДАТЕЛЯ.

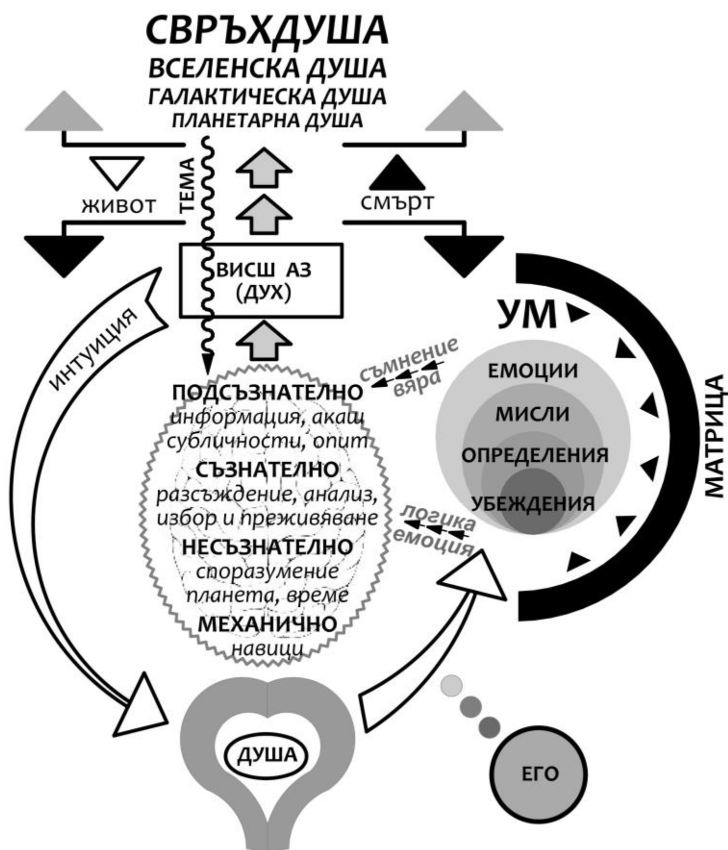
– Какви са душите на Хитлер и Сталин?

– Идват от „отпадъчната“ енергия, както ти я наричаш. От Тъмнината. Неизбежно е да идват такива души, защото чрез тях се извършва изчистването на Земята. Човечеството е избрало войните като част от еволюцията си.

– Спомня ли си една тъмна душа, че в същността си е Светлина?

– Тук, на Земята, – не. Но когато се завърне обратно – да. Когато умре, такава душа отива най-напред в нисшия астрал. Това е мястото, което се владее от „отпадъчните“ енергии.

Да затворим веригата...

ВИСШ АЗ – СЪЗНАНИЕ – СЪРЦЕ – УМ

Умът е съвкупност от убеждения, определения, мисли и емоции. Той работи на основата на това, как изглеждат нещата във физическата реалност. За него друго не съществува. Така умът държи фокуса ни върху преживяването. Това е неговото основно предназначение. Ето защо, за разлика от Висшия Аз, умът не знае какво се случва, а само как преживяваме това, което ни се случва. Умът помага на личността да участва пълноценно в преживяването, докато Висшият Аз осигурява необходимите условия под формата на събития.

От перспективата на Висшия Аз всичко е едно цяло, от перспективата на ума – не е. Матрицата методично изтласква напред ума, като обезличава ролята на Висшия Аз. Като резултат – умът, от който не зависи нищо, започва да вярва, че от него зависи всичко. Така животът се превръща в борба.

Умът не може да функционира пълноценно, без да поддържа връзка с Висшия Аз. Тази връзка е въображението. Въображението е общуването между ум и Висш Аз, което при тяхното сливане поражда това, което наричаме „творчество“. Вдъхновението е проявата на вибрационния идентификационен код (ВИК) на душата. Ние синхронизираме тази постъпваща вибрация с реалността, когато тя премине чиста от сърцето към ума и се влее непроменена в съзнанието. На физическо ниво тази чиста енергия създава усещане за въодушевление и ентусиазъм. Когато следваме това въодушевление, ние постигаме синхрон между душа и личност. Синхронът хармонизира душата с личността, тоест ставаме

това, което наистина сме. Само тогава реалността се разгръща пред нас без усилие. При такъв синхрон енергийният поток тече безпрепятствено по веригата. Тогава Висш Аз, сърце, ум и съзнание работят като едно цяло, без борба, без болка, без болести. В този случай имаме чисто отражение на постъпващата Божествена енергия през ум, който е отворил широко вратите си.

БОГ проявява през нас Божествената СИ Любов и Истина според степента на постигнатата ни мъдрост. Когато са затворени вратите на ума, степента на мъдростта е ниска и в човека избуява убеждението: „Аз правя!“. Когато вратите са широко отворени, степента на мъдрост е висока и в него изкристализира ново убеждение.

То е: „БОГ прави!“

СЪДБА

– Кой е носителят на кармата – душата или личността?

– Личността, защото тя прави тези (*кармични*) възли. Душата няма кармична обвързаност. Новата личност наследява кармата от субличностите, които стоят като отпечатъци в душата.

– Кармата не е ли израз на нашите страхове?

– Не. Кармата е наслояване на негативни възприятия под формата на мисли. Виж, всичко започва от мисълта. Тъмнината може да навлезе единствено с мисълта в ума, не и в сърцето. Човекът я допуска с

мисълта. Мисъл, която непрекъснато се върти в ума на човека, поражда накрая съответното убеждение.

– Има ли връзка между честотата на душата, съдбата и характера?

– Не, той *(характерът)* се гради с личността. Няма връзка и между кармата, съдбата и характера. Ти определяш дали да се закачиш за кармичното колело или да градиш осъзнатост. Разбираш ли, при осъзнатостта няма място за карма и съдба. Какво е съдбата? Има заложени определени моменти в живота на човека, така наречените *репери*, които са моменти на обръщане на човека. Когато достигне до такъв репер, човекът може да тръгне по път, който не притежава съдбовен характер, а има осъзнатост.

– Доколко нещата, които ни се случват, са резултат от заложена програма и доколко са от настоящ избор?

– В по-голямата си част са от избор. В програмата са заложени само сюблимните моменти, но как да бъдат преминати, дали по-трудно или по-лесно, е плод на свободна воля.

Според Пазителя съотношението между свободна воля и заложена програма в един живот е образно казано 70/30. Ролята на свободния избор е определяща за планетите, в които той действа. Изборът може да промени съдбата и да я насочи в различна, от заложената, посока. Ние често правим точно това, след което обвиняваме някой друг за последствията, които търпим.

– Съдбата, която залага душата, е определена честота, на която живее и се гради личността ли?

– Да, и която личността, чрез правото на свободен избор, може да промени по всяко време. Винаги! СъдБа означава СъдЯ – кого? Кого съдите – себе си!

– Ако мога да променям съдбата, това означава ли, че мога да сменя и реперите, които е заложила Душата ми преди въплъщение?

– Можеш. Ако си осъзнал причината, защо ти е да преживяваш следствието. Ала най-прекият път е вярата. Ако вярваш, че живееш в БОГА, то ти си там. Ти си в НЕГО.

– Защо залагаме съдба, след като можем да я променим?

– За да разберете, че сте Божествени създания. Да осъзнаете, че имате свободен избор и да го изпитате. Да разберете, че свободната воля е самият избор – твоят, личният.

– Значи няма нищо „драснато“?

– Има рамки, които можеш да преминеш. Има и рамки, които не можеш да преминеш. Регламентиран е… така да кажем… *диапазонът* на живота, но със своя избор можеш да го разшириш до определени граници.

Когато разберем, че нашият живот е уравнение, в което има променливи и непроменливи величини, тогава можем да спрем да търсим нещо там, където то не съществува. Радостта се ражда, когато приемем своята съдба, след като сме осъзнали нейното значение и същност. Едва тогава можем да погледнем в бъдещето без тревога и очакване. Едва тогава можем да се насладим спонтанно на

живота такъв, какъвто е. Едва тогава можем да го заобичаме… истински.

– Може ли предсказването на бъдещето да измени заложената съдба?

– Да, може. Вярата е убеждение. Когато си убеден в нещо, ти го претворяваш. Душата е Божествена. Тя може и да изправи този, който е в инвалидната количка и той да тръгне. Всичко е само едно – В Я Р А!

Човек, колкото и грешен да е, това засяга само личността, не и неговата душа. Човешката душа, чиято и да е тя, е винаги чиста и красива. Кармата е самоналожена отговорност за направен избор. Тя е отразено несъответствие спрямо вибрационната идентификационна честота на душата ни.

Кармата е това, което не сме!

РЕАЛНОСТ

СФЕРАТА на ВЪЗПРИЯТИЕТО

– Когато казваме, че живеем в илюзия, това означава ли, че живеем в илюзорен пашкул, в илюзорна сфера, изградена от съзнанието ни, която е базирана на нашето възпитание?

– Може и така да се каже. Както БОГ се отразява, така и човекът се отразява. Висшият Аз обвива в сфера личността и тя се себеотразява вътре в нея. Вътре, в тази сфера, човекът създава всичките времеви линии, които трябва да изживее.

– И в тази сфера се оглеждаме сами в себе си?

– Точно така. Всеки живее в собствената си огледална зала.

– Ние ли създаваме реалност в сферата под формата на съвкупност от отражения вътре в нея?

– Да.

– Думите ли крепят тази сфера на възприятието?

– Да, думите. Те оформят и мислите.

– Описът на света е производен на нашето възпитание?

– Да, и на това, което възприемаш. Без думите светът ще се разпадне за теб.

– Тази реалност, която създаваме в сферата, винаги ли отговаря на нивото на нашето съзнание?

– Към момента – да. Промяната на съзнанието променя създаваната реалност. Всяко отражение, което правите в сферата, е от нивото на еволюцията, на която сте към момента, когато го правите.

Екранът на сферата отразява честотата на личността обратно към самата нея. Така тя преживява илюзията, наречена „физическа реалност“. Всеки, в своята сфера, възприема само онова, което е възпитан да види, което е възприел в своя ум. Умът описва света така, че нищо да не му противоречи, защото, сам по себе си, той не може да обясни разумно това, на което е свидетел. Не може да обясни магията на възприятието. Затова потиска всяко появило се противоречие, което подкопава основите на огледалото. Умът е подвластен на матрицата, която ограничава възприятието в сферата единствено до физическия свят.

Физическата реалност не е нищо повече от комбинация от енергии и честоти, които интерпретираме като триизмерен свят. Висшият Аз създава тази холограма, в която личността вярва, че живее. Всеки от нас е в центъра на своята сфера на възприятие и всичко около него е една безгранична холограма, простираща се във всички посоки.

– Значи ако хората са богове, то в сферата е един ограничил се БОГ, който всъщност знае всичко, но си е самоналожил преживяване на забрава?

– Да, вие знаете всичко. Знаете дори и какво представлява СЪЗДАТЕЛЯТ. Всичко това обаче е компресирано и целият смисъл на въплъщението е да го разширите. Да приемете Божествените принципи, да заживеете в тях, и да се завърнете и слеете със СЪЗДАТЕЛЯ.

В дъхът на СЪЗДАТЕЛЯ се съдържат всички потенциали, които ще бъдат преживявани по един или друг начин. Те формират своеобразна рамка, която вече съществува. Гледната точка спрямо нея е това, което се променя. Изборът на гледна точка наричаме „свободна воля“.

Когато твърдим, че рамката съществува, това създава впечатлението, че извън нас съществува определена стабилна структура. Истината е, че такава няма. Единственото нещо, което е реално, е нашето преживяване на зададените потенциали. Тоест нашата гледна точка спрямо рамката я определя и я създава като такава. Рамката не съществува без нас, както и ние не съществуваме без нея.

Всемирът не е извън нас, а вътре в нашето съзнание. Нашата свободна воля е изборът от какъв ъгъл да преживеем един друг аспект на собственото си съзнание. Ние градим илюзията, че нещо солидно съществува извън нас, за да имаме преживяване на физическа реалност. Всичко обаче се случва в нас, вътре в съзнанието ни.

– Можем ли да кажем, че душата, чрез личността, изследва разширението на съзнанието; че въплъщението е забрава – свиване на вибрацията, за да има разширение, откриване, изненада?

– Да. Свиването и разширението на съзнанието е отражение на дишането и издишането на СЪЗДАТЕЛЯ. Свиването на съзнанието е това, което наричате „забрава“. Тя е необходима, за да забравиш кой си,

откъде си, и да започнеш да изследваш забравената част от твоето съзнание.

– Значи осъзнаването е повишаване на вибрацията, чрез последователно разширение на съзнанието, при което осъзнаваш нещо, което си знаел, но си наложил преживяване на забрава?

– Да, точно това е *осъзнаването*. *Просветление* е, когато изцяло разбереш как работят Духовните закони и съответно заживееш по тях. *Посвещение* е, когато получиш от физическия свят пълния достъп до Духовния свят. Тоест да си във физическия, но да живееш в Духовния свят.

– Но нали ние винаги сме и в двата свята едновременно?

– Да, но когато си *посветен,* твоят Духовен свят изцяло определя физическия. Посвещението е следващата степен, която предстои пред човечеството. Когато хората я преминат, те ще живеят във физическия свят през принципите на Духовния свят.

Проявата в нашата реалност на всяко едно нещо е изравняване на честотата му с нашата. Само тогава можем да го усетим, да го видим, да го докоснем. При това изравняване нашият физически свят все повече се отваря към Духовния. Ние започваме да „виждаме“ и разпознаваме проявите на Духа, защото сме на неговата честота. От тази позиция започваме да осъзнаваме, че светът изобщо не е материален; че той е съвкупност от нюанси на енергийни вибрации, излъчвани от Първоизточника.

Осъзнаването прави възможен достъпа до забравените и потиснати възможности, които притежаваме. Промяната на фокуса на съзнанието е промяна на ъгъла, от който възприемаме енергиите. Това води до промяна на честотата, на която живеем. Този акт отваря нови невъобразими възможности за разширение на съзнанието.

– Когато понижаваме своята вибрация, за да се ограничим в сферата, променяме ли вибрационния идентификационен код (ВИК) на душата?

– Не. Представи си вибрацията като един обратен конус с върха надолу, а основата нагоре. Съзнанието е свито само докато се родиш. След това ти имаш отново възможността да се разширяваш нагоре към основата. Вибрационния идентификационен код на душата, за разлика от съзнанието, не се свива и не се ограничава. Кодът си е код. Той е в цялата сфера, в която е ограничено единствено съзнанието. То трябва да еволюира, не кодът, който е характеристика на душата, не на личността. Душата е съзнание, идентично с това на личността, но върху съзнанието на личността е хвърлено булото на забравата, на ограничението. Сливането на личността с душата е изравняването на вибрацията на личността с вибрацията, която притежава душата. Това е достигането до вибрационния код на душата.

– Когато потъваме в честотите, свиваме осъзнаването, а когато се издигаме в честотите, разширяваме осъзнаването?

– Осъзнаването, но не и съзнанието. Когато свиваш осъзнаването, ти даваш възможност на Тъмнината да вземе превес.

– Но ако в сферата съм все аз, значи не мога да се отклоня прекалено от себе си?

– Както казвате на вашата планета: „човек не може да избяга от себе си“. Душата залага, в сферата на възприятие, онзи диапазон на вибрация, който избира да изследва и преживее, още докато е в Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ.

Когато разберем принципа на действие на сферата, ще осъзнаем, че средствата и крайният резултат винаги са едно и също нещо. Всяко негативно действие, спрямо заобикалящата ни среда, води до негативен резултат, защото излъчената негативна честота се отразява в сферата ни и ни връща обратно определено негативно обстоятелство. Често пъти ние приемаме неразумното за разумно, защото матрицата ни убеждава, че агресията е защита, лекарствата са полезни, парите са необходимост. Тези убеждения, на подсъзнателно ниво, се оформят в съзнанието така: силата носи успех, докато Любовта е слабост; старостта е безпомощност; парите гарантират щастие.

Неосъзнатият човек оставя всичко на случайността. Той не вярва, че може да оказва влияние върху събитията, защото дори не подозира, че самият той ги създава посредством всяка своя мисъл.

– Значи в сферата на възприятието ни няма време, нито пространство, нито чуждо присъствие. Има

само съзнание, което преживява себе си, и това сме ние и никой друг?

– Да. Няма никой освен теб. Каквото и да видиш (*в сферата*) – това си все ти. Сам с проекциите или отраженията, които отново сам правиш.

В сферата няма чуждо присъствие. Няма нито демони, нито ангели, защото те са в други измерения. Следователно взаимодействието ни с тях винаги е по споразумение. Когато синхронизираме своята вибрация с тяхната, създаваме, с помощта на своята енергия, тяхна версия на екрана на нашата сфера. Това е версия, не е оригиналът. Тази версия винаги съответства на нашите убеждения, защото е изградена от тях. Единственото, което възприемаме като реалност е отражението на собствената ни енергия, защото просто не разполагаме с друга. Ние притежаваме само една енергия. Нея филтрираме през ума, за да я преживявеем по определен начин, който е най-подходящ за развитието ни към дадения момент.

– Ако всичко е в моята сфера, тогава излиза, че в нея се съдържа и информацията, която даваш сега?

– Цялата информация е в сферата. В сферите на всички ви, на всеки един от вас. Тези, които следват Божествените принципи могат и сами да отключат това знание, тоест да постигнат определено ниво на вибрация, на което съответства определена информация. Понякога душата може да заложи да се въплъти с така нареченото *по-отворено* съзнание и, още от дете, да позволи по-мащабни

отражния на екрана на сферата. Това става с души, които са отработили опитност и идват с чисти убеждения, без да се поддават на въздействието на матрицата. Това са така наречените *кристални деца* – новото поколение, което идва след вас.

– Но ако сме сами в сферата, как тогава се случват всички тези пътувания в състояние на медитация? Излиза, че те са пак там, вътре в сферата?

– Разбира се. Ти имаш спомен, например за Острова на Светлината, и този спомен проектираш на екрана на твоята сфера. Същото правиш и когато *виждаш* дори и СЪЗДАТЕЛЯ. ТОЙ също е проектиран спомен вътре в твоята сфера.

– Духовният ни водач също ли е в сферата?

– Зависи. Истинският духовен водач е проекция в сферата, направена от вас осъзнато. И забележи – през сърцето. Иисус също минава оттам. Но ти можеш да направиш проекция и през ума, откъдето могат да влязат същности, които се представят за духовни водачи, но не са. Различаването става само чрез сърцето. Чрез чувството в него. То не лъже.

– Значи в един живот живеем в една сфера, която е нашата реалност…

– Да, а в друг живот – в друга сфера, в друга реалност, също илюзорна. И всичките тези илюзии са една холограма.

– Какво се случва със старата сфера, когато преминем към нова?

– Старата се разтваря в океана на енергиите, в океана на Божествеността. Непрекъснат процес, при който едни изчезват, а други се зараждат. И това се

случва в един миг, колкото и да не може да го приеме човешкото съзнание.

– Значи ние изобщо не разбираме как възприемаме.

– Вие изобщо не се познавате и не знаете какво е заложено във вас, веднъж като физическа, и веднъж като Духовна същност. Не знаете какво съдържа мозъкът – ум и разум; не знаете, че сърцето също притежава ум и разум. Не познавате себе си. Започнало е разкриването на това.

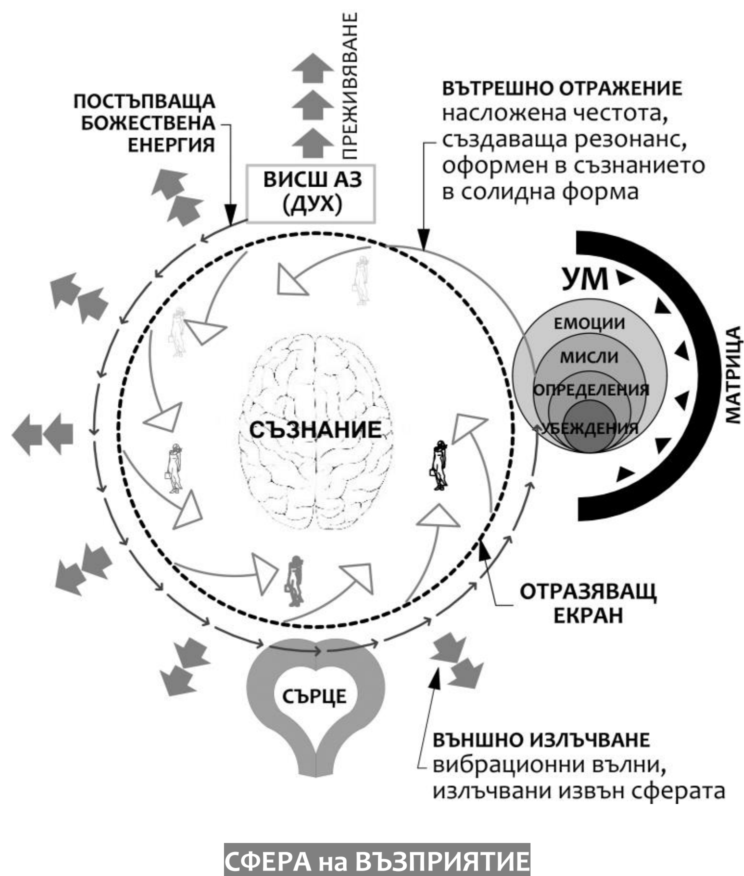
Нашата реалност е ниво на илюзорно разделение. Поради това тя не може да бъде преживяна директно. Всеки трябва да създаде своя версия на света; своя сфера на възприятие, в която да се отрази. Ние сме забравили, че няма различни неща, а само преживяване на различие на основата на различни отражения на БОГ. Въплъщението ни е физическо, но и духовно преживяване. Няма линия между тях. Всичко, което виждаме е само начин, по който съзнанието ни отразява и интерпретира постъпващата Божествена енергия.

– Ако няма нищо извън СЪЗДАТЕЛЯ, това означава ли, че и БОГ е една сфера, подобна на нашата, която съдържа всичко вътре в СЕБЕ СИ? Тоест това макросъзнание се е претворило в много микросъзнания?

– *(смее се)* Е, това е същността на всичко.

– И както ние опознаваме себе си, така и БОГ се опознава...

– ...чрез вас.

СФЕРА на ВЪЗПРИЯТИЕ

Когато се въплътим, Висшият Аз изгражда около съзнанието ни енергийна сфера със специфична честота, която започва да функционира под формата на отразяващ екран. Екранът създава илюзията, че всичко е около нас. Божествената енергия преминава през Висшия Аз, усеща се в сърцето, филтрира се през убежденията на ума и се отразява от екрана

обратно към съзнанието. Насложената честота на отраженията създава енергиен резонанс. Той оформя в съзнанието илюзия за солидна форма. Това наричаме „реалност“.

Физическата реалност е съвкупност от отражения в съзнанието, които са оцветени от нашите убеждения. Това преживяваме. Само то е реално. Няма нищо извън сферата на нашето възприятие. Всичко се случва вътре в нея.

Всяка форма на съзнание съществува като самостоятелна енергия, вибрираща на определена честота, но и като отражение на съзнанието ни. От тази гледна точка всичко, отразено в екрана ни, сме ние – животното, дървото, скалата, дори нашето тяло. Пазителят многократно подчертаваше, че тялото е в съзнанието ни, не съзнанието в тялото. Съзнанието изпълва сферата докрай и вътре в нея няма нищо друго. Абсолютно всичко, което виждаме и възприемаме, сме само и единствено ние, отразили се към себе си от избрана гледна точка.

С израстването на индивида, честотата на екрана започва да се променя. Чистото огледало започва да помътнява, оцветено от възпитанието, което идва от заобикалящия ни свят – от родители, учители, приятели.

Под влиянието на убежденията умът формира дефиниции, които личността избира да преживее под формата на поведение. Дефинициите променят честотата на Божествената енергия, на която, до този момент, е вибрирал отражателният

екран. Промяната на честотата е промяна на отражението, на образа в „огледалото“. Промяната започва да формира ново отражение. То поражда нова честота в съзнанието, която се разпространява навън и се отразява обратно.

Дефинициите са думи, които предизвикват състояния. Думи като: „страх“, „глад“, „болка“, „криза“, „катастрофа“ витаят и обладават ежедневно съзнанието ни, без дори да се усъмним в техния смисъл. Така изграждаме свят, в който не желаем да живеем.

Светът е такъв само защото ние твърдим това. Единственият начин да го променим е като осъзнаем механизма, по който го творим. Осъзнаването е процес, който винаги е личен. На осъзнаване никой не може да ни научи, нито да го направи вместо нас. Осъзнаването започва с една искра, която някой наричат „стремеж“. Тази искра изригва от огъня на мълчанието и самотата. Този огън държи ума настрани. Държи го замлъкнал.

В това състояние покълва осъзнание...

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ между СФЕРИТЕ

Според Пазителя ние създаваме света около нас. От тази гледна точка всяко нещо, което си представяме, е вид реалност. Проявлението ѝ обаче зависи от: честотата, на която трепти нашата енергия; от измерението, в което желаем да я проявим; и от колективното споразумение, което сме

сключили на ниво душа. Ето защо това, което си представяме, не винаги се проявява в нашия свят. Ние творим светове. Ние създаваме реалност с всяка своя мисъл и всеки свой избор. И всичко е реално, но само в съответното измерение, на съответната честота.

– ***Как взаимодействат сферите помежду си? Има ли споразумение за привидно сливане на реалността на моята сфера с останалите?***
– Не е привидно. Сливате се в един принцип, в една идея… Как да го обясня? Говорим за братство – приемате идеала в сферата и го излъчвате. Тоест *облъчвате* тези, които са съгласни *(с него)* и те го проектират в техните сфери, всеки през своите убеждения, като също го излъчват. Това излъчване е приблизително *(по честота)* до първото, но съдържа и различен елемент, който е индивидуалността, защото вие не сте еднакви. Така правите егрегор на общност. В тази мисъл-форма заживявате. Егрегорът е реалност на определена честота. Ако я промените – излизате от егрегора, тоест напускате общността. Някои създават егрегор на ниска вибрация, а други на висока и ето ти разделянето на Земите. Така новата осма версия на Земята ще се отдели от настоящата седма версия. Защото и самата Земя не е извън, а е вътре във вашето съзнание; вътре във вашата сфера.
– Не разбрах. Различни ли са реалностите в сферите на различните хора и как създаваме обща?

– Различни реалности, които сътворяват една обща реалност. Тя е така нареченият „егрегор“ *(обща мисъл-форма).* Така създадената реалност определя как да живеят тези, които я създават.

– Значи всеки от нас преживява една обща реалност, но по различен начин?

– Точно така.

– Можем ли да кажем, че физическата вселена е оформена от сливането на много индивидуални сфери на възприятие?

– Да. Взаимодействайки, *(те)* създават цяла вселена. Затова и казваме, че Вселената постоянно се разширява.

– Как точно моята сфера взаимодейства със сферите на другите хора?

– Като привличаш такива като теб или като отразиш себе си в другите.

– Значи правя тяхна проекция в своята сфера и те моя в тяхната?

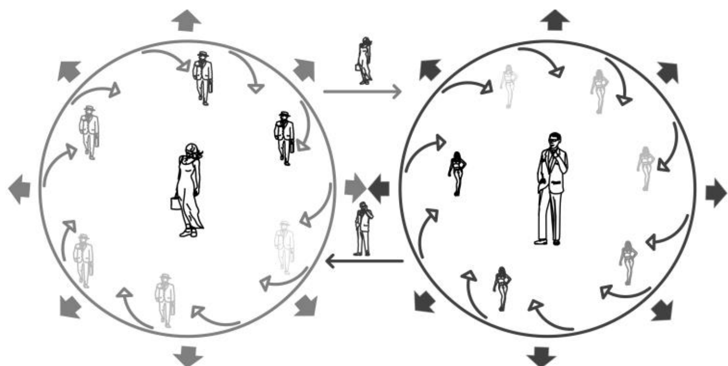
– Да. Всички сте свързани в едно семейство, защото всички сте Божествени *(създания).* Сферата, освен вътрешно, има и външно отражение. Това, което преживява вътре в себе си, тя отразява и навън. Това се възприема от другите. Те също отразяват навън, като така проявяват и тяхната вътрешна същност. Има вътрешно и външно отражение, но вътрешното е винаги първо. То е водещо, защото е свързано с Божественото. Докато външното е свързано само с вътрешното отражение на човека.

Всеки един от нас, чрез взаимни споразумения, създава версия на другите от собствената си енергия (съзнание) в собствената си сфера (реалност). Така преживява тяхната версия под формата на екранна проекция. Ние съдим за другите по отраженията им върху екрана на нашата лична сфера на възприятие. Тези отражения не са истинни, понеже ги създаваме на основата на своите убеждения. Според Пазителя ние винаги формираме точно това отражение на другите, от което се нуждам в момента. Те отразяват нас по същия начин. Другите познават само и единствено нашето отражение в тяхната сфера, пречупено през техните филтри на ума. Същото важи и за нас. Ние познаваме отражението на другите, тяхната версия в нашата сфера, а не самите тях. От тази гледна точка никой не знае какво представлява другия, още по-малко би могъл да го оценява или съди.

– Ако изграждам огледална сфера и в нея правя проекции на други хора, то как е свързана проекцията с този, когото проектирам, тоест с оригинала?

– Не можеш да знаеш какъв е оригиналът. Ти отразяваш себе си – само това, което е в тебе. Ти правиш тази връзка *проекция – оригинал* и в повечето случаи тя е необективна. Правиш я само, за да се отразиш в чуждото *(неговото)* огледало. Ти възприемаш другия човек през своите качества. Ако те не са на необходимата висота, няма как да го възприемеш обективно, да видиш ясно неговите качества и да отразиш чисто своите в неговата сфера. Та-

ка, когато отработиш своите качества, можеш да придадеш на другия яснота.

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ между СФЕРИТЕ
(необективна проекция през убежденията)

Всяко отражение, което правим в сферата, винаги преминава най-напред през филтъра на личността. Всеки преживява различно реалността, тоест всички индивидуални истини са правдоподобни. Божествената Истина не се научава, нито се получава. Тя се открива. Това е личен процес, защото истината зависи от индивидуалния екран, в който я отразяваме. Единственото, което има значение за това как ще я отразим, е чистотата на нашия екран. Различните наши истини са различните ъгли, под които пречупваме Божествената Истина.

Въпреки че възприемаме различно в своите сфери, тези възприятия се синхронизират, за да формират преживяване на съвместно творение. Споразумялите се души създават заедно обща реалност,

като местят фокуса на съзнанието си в сходни времеви линии. Тези, които се споразумяват да преживеят пълно взаимоотразяване, за известен период, наричаме „сродни души“.

Много е изписано за сродните души, като повечето от информацията е противоречива. Поради това, на Земята, понятието „сродна душа“ се интерпретира като половинка, която вечно търсим, за да ни допълни. Това не е така. Сродната душа е душа от Духовния ни род. Често пъти, в своето Духовно семейство, ние се договаряме да отработим сложни взаимоотношения и тежки кармични възли с някой, който е съгласен да сподели това преживяване с нас. Това е така наречената „сродна душа“. Тя е тази, с която сме се разбрали, преди въплъщение, да ни отрази напълно за определен период. Това означава да отрази нашите качества и най-вече нашите недостатъци. Да ни предостави възможността да ги видим в другия. Ето защо това залага бъдещи чести конфликти.

Едва когато преминем чертата на живота, откриваме, че нашата сродна душа е този, когото най-малко подозираме; този, който ни е провокирал да разкрием себе си, често в не най-добрата ни светлина. Ала и този, който е спомогнал да проявим качество, което не подозираме, че притежаваме.

– Как моята промяна се отразява в чуждата сфера?

– Да кажем това са две сфери (*показва с ръце две сфери*). Освен с жестове, мимика, чувства и поведение, вие си взаимодействате помежду си, преди всичко, (*набляга*) е н е р г и й н о, защото самите вие

сте енергийни вихри. Ти приемаш от неговия вихър в твоя. Той от твоя. Ако ти си на по-високо еволюционно ниво, тоест отработил си много от своите негативни качества, то приемайки неговите негативи, ти автоматично го повдигаш. Разбираш ли, изтегляш от него тези негативи, изкарваш ги, и на тяхно място вкарваш позитивното, положителния заряд, който трябва да е в него.

– Искаш да кажеш, че когато сме чисти, създаваме в чуждата сфера проекция на чисто огледало, в което другият да се отрази. Когато сме негативни, създаваме изкривено, мътно огледало?

– Точно така. Ако си много светлинен, създаваш в неговата сфера твоя светлинна проекция – чисто отражение, чисто огледало. Отнемайки от него негативите, *(ти)* пречистваш в себе си неговото огледало. Това пречистване, тази трансформация, вие наричате „прошка".

Прошката е вибрация, която компенсира ниски честоти, насочени към нашата сфера от някой друг. Чрез тази компенсация се премахват негативните последици от този чужд избор, които в противен случай бихме изживяли. Според Пазителя прошката става с молитва. Чрез нея ние осъзнаваме връзката си със СЪЗДАТЕЛЯ, която никога не губим, но често забравяме.

Молитвата, която Пазителят дава на ЛиЛе, е следната: „Господи, прости ми, сбърках. Ето така – засегнах го. Прости на мен. Прости на него. Моля Те, той да ми прости. Моля Те, аз да му простя".

– Значи огледалните ни сфери си влияят помежду си непрекъснато?

– Разбира се. Ето пример: в един многоетажен блок живеят много хора на различните етажи. Без да разговарят, без дори да се виждат помежду си, те си *(набляга)* в з а и м о д е й с т в а т. Техните сфери постоянно обменят информация, тоест обменят се енергийни вихри. Ако само един обитател от този блок е осъзнат, той постепенно може да осветли, да осъзнае всички. Тогава „загасените светлини" в блока ще се запалят.

– Сигурно е в сила и обратното, когато един негативно настроен човек „изгаси" тези „светлини"?

– Да, ако останалите се поддадат. Ала когато един човек работи в себе си, той се осъзнава като БОГ, защото вие сте Богове. Такъв човек не се връща назад!

Взаимодействието между сферите на възприятие е един от най-сложните процеси във Всемира. Взаимоотражението им обогатява същността на СЪЗДАТЕЛЯ. Тази непредсказуемост при избора на ъгъл на отражение е непредсказуемост на взаимодействието и оттам на преживяването. Тя е истинската свобода!

Представете си само безброй огледала, които се завъртат едно спрямо друго, както и спрямо всички останали. Представете си ги на различни нива, в различни измерения. Комбинациите са невероятни. Развитието на СЪЗДАТЕЛЯ е невъобразимо. Вече става дума не за едно пасивно отражение, а за непрекъснат динамичен процес на взаимоотразяване между различ-

ни сфери. Всичко това се завръща обратно в НЕГО, изпитано, обогатено, окъпано във възможните нюанси на Светлината. Така ТОЙ разнообразява СВОЯТА палитра, достигайки до ново по-съвършено ниво.

ФОРМУЛАТА на ЖИВОТА

– Когато говориш за ума, имаш в предвид да пропускаме през него Божествената енергия чиста, без да я филтрираме?

– Да. Убежденията са филтърът.

– А обстоятелствата, те „реквизит" ли са на сцената на живота?

– (*смее се*) Образно казано – да. И вие избирате какъв „реквизит" да използвате. Много често обаче така се увличате в него, че се забравяте. Това включва и вживяването, че си много добър, че много знаеш и можеш. Тук се позиционират вашите учени, професори, доценти и т.н. Те смятат, че откриват неща, в науката например, докато науката, информацията, е вградена в сферата на всеки един от вас. Всеки един я притежава. Всичките закони са вътре във вас, въпреки че, при прекъсването на енергийните ДНК спирали, е прекъсната връзката (*ви*) със законите, които движат Мирозданието. Те са изкривени до такава степен, че сега нямате истинска наука, дори и в сферата на математиката. Хората, които наричате *природно интелигентни* идват с отворен потенциал за достъп до информацията, заложена в сферата. Една душа избира личността ѝ да отвори повече от

този потенциал, докато други души избират техните личности да не го отворят.

– Защо една душа би избрала личността ѝ да не отвори този потенциал?

– За да изживее по-ниски вибрации. Обикновено това се случва, когато *(тази душа)* иска да преживее *(енергиен)* баланс. Например: ако е била в много високи вибрации, избира да преживее по-ниска, за да изпита и нещо друго. Ако си само във високите вибрации, не можеш да разбереш например глупостта или жаждата за кръвопролитие, защото те там не са заложени. Изначално съзнанието е чисто и в него не е заложено такова познание, такава жестокост. Тоест няма как да я преживееш и оттам да я разбереш. Затова вие имате един, два или колкото са необходими животи, в които проявявате и жестокост.

Има само един вид енергия, която прекарваме през различни филтри (убеждения) и я отразяваме. Всяко отражение от сферата се връща към съзнанието ни под формата на обстоятелство, което ще преживеем. Екранът (реалността) е неутрален. Обстоятелствата са кухи. Те не пораждат състояния, но ги подсилват. Нашата нагласа предизвиква обстоятелствата. Те са нейно отражение. Всяко едно обстоятелство е резултат от честотата, на която вибрираме; от честотата на нашите убеждения. Убеждението определя начина на преживяване. От тази гледна точка животът няма вграден смисъл. Ние му го придаваме посредством нашите убеждения, мисли и емоции. Ние сме тези, които

създават и поводите и причините както за щастието, така и за нещастието си.

За всяко нещо човек може да има само едно убеждение, никога повече. Ако го променим, последиците, предизвикани от него, може и да не се случат, защото изчезва причината, която ги поражда.

– Значи ние живеем своите убеждения?

– Да, и промяната им ви мести в друга времева линия и измерение.

– Как се зарежда, или внушава, едно убеждение?

– На вашата планета религията и наложеният мисловен модел определят, че човек, още от раждането си, трябва да се стреми да бъде първи във всичко. Трябва да овладява всички земни науки. Трябва да бъде „някой" в обществото. Заложено е да създаде семейство и да има поколение. Едва тогава този човек се приема *(от останалите) за успял*. Но когато казвате, че сте *добре* или че сте *успяли*, то питате ли се: „в кой аспект". Тук никъде не се залага изява на душата. Тялото изземва всичко и започва да диктува живота. Всички желания – да си напред, да си с професия, да ти се възхищават – са неща, които не ползват душата. Душата се ползва единствено от проявата на Любовта към всички и всичко… (*пауза, усещам, че сякаш бавно ме сканира, след което добавя*) Не зная дали ме разбра?!

– Кое е ключовото убеждение, от което не желаем да се откажем?

– Че на този свят всичко е с пари; че ако притежаваш пари можеш всичко. Ето, от това не се отказвате и за вас борбата става форма на живот.

– Значи парите са основният инструмент, с който Тъмнината държи човечеството?

– Коренът на злото. Защото парите са енергия. Това е вкарано в кристалната решетка на планетата и разпространява и налага едно и също убеждение във всички хора.

Всеки един от нас притежава индикатор, който определя кое за него е „полезно“ и кое „безполезно“. На базата на своите убеждения определяме едно нещо да изглежда „по-добро“ за нас от друго. Ние винаги желаем да вложим малко, срещу което да получим много. Всяко желание предполага, че нещо нямаме, докато то е тук и сега, точно в нашата сфера, но ние не сме настроени на неговата честотата. Излъчвайки „желание”, отразяваме в екрана на сферата „състояние на желание“, което се завръща към нас под формата на постоянно неудовлетворение. В него живеем. „Състоянието на желание“ е различно от „състоянието на притежание“, защото, в повечето случаи, желанието не е свързано с нужда, не е обусловено от потребност.

Истината е, че никога не можем да имаме всичко. И не само това! Всяка личност има само онова, което е подходящо за нейното развитие; онова, което е заложила душата преди въплъщението си в съответния живот. То се проявява в подходящ ред, контролиран от Висшия Аз. Другото не я касае.

Днес матрицата налага парите като символ на изобилие, защото вярваме, че има само една форма на изобилие. Приемаме, че без пари не може да се

живее, докато привикваме да живеем без Любов! Така забравяме, че можем да дарим, както и да помогнем с дума, жест или съвет, понякога много по-ценни от монети или банкноти.

– Убеждението е утвърдената, закотвена мисъл?

– Точно така. Точно там, на мисловно ниво, Тъмнината внушава мисъл. Съвременните психотронни генератори влияят на мисълта. Хората днес получават повечето информация през мисълта. Затова тези, които приемат себе си за „светлинни“, до голяма степен не са, точно защото получават информация през мисълта. Поради това трябва работа, за да се възпитава мисълта в посока, която води до живот, съобразен с другите, а не живот за себе си или живот срещу другите.

– Как се променя убеждение?

– Висшият Аз залага програма в казуалното тяло, която трябва да изживееш, но тя не е убеждение, а плаваща мисъл. Въз основа на свободния избор, и посредством чувството, тази мисъл се превръща в убеждение. Защо казвам: „посредством чувството“, защото допира, мириса, вкуса, усещането те прави убеден в нещо. Трябва да почувстваш, за да се убедиш. Убеждението поражда в теб определение и точно тук е моментът, в който можеш да го спреш. Например убедил си се в нещо, но решаваш, че то няма да те доведе до там, докъдето искаш и съответно не го активираш емоционално. Не го ли направиш, определението неминуемо ще породи емоция.

Според Пазителя ние живеем по следната формула:

МИСЪЛ – ЧУВСТВО – УБЕЖДЕНИЕ – ОПРЕДЕЛЕНИЕ – ЕМОЦИЯ – ПОВЕДЕНИЕ – ЧЕСТОТА – МИСЪЛ

– Как да променим вече създадено убеждение?
– С мисъл, която поражда друго чувство. Така можеш да замениш едно убеждение с друго убеждение. Мисълта е в началото и мисълта е в края. Минавайки по *формулата на живота,* достигаш до нова мисъл, защото си преживял старата. Новата идва, за да коригира заложеното убеждение и да покаже, че не си прав. Ето например посегнеш на някого, защото си убеден, че трябва да постъпиш така. Но, след като преживееш неговата болка, нещо те жегва и ти започваш да размишляваш. Започваш да виждаш, че не си постъпил добре. Ето тук се зарежда нова мисъл, която променя старото убеждение и създава ново убеждение.

Убеждението се променя, когато променим неговите съставни части – това, от което се състои. За да променим една дефиниция, понякога е достатъчно да заменим само една дума, която изменя значението. Тогава нещо, което до момента сме определяли като „изключително“ и „важно“, изведнъж се превръща в незначително и в маловажно.

ДНК

Ние проявяваме вибрацията на своето съзнание във физическата реалност под формата на ДНК нишки. В тези спирали записваме своя опит както преживян и натрупан в миналите животи, така и този, който отработваме в настоящия си живот.

– Как убежденията въздействат на ДНК?
– Какво въздействие – корекция или цялостна промяна? Една негативна мисъл, преминала по формулата на живота, достига до ДНК и я *удря*, но преди това *стои* и *чака*.
– Какво „чака“?
– Дали тази негативна мисъл ще получи промяна. Дали ще получи корекция. Ако това стане, и нова мисъл замени старото убеждение, заплахата се оттегля от ДНК и човекът избягва страданието.
– Какво се случва, когато не променим мисълта?
– Тя навлиза и изменя ДНК. Тогава идва страданието. Идва болестта.
– Можем ли да се върнем назад и да възстановим ДНК?
– Ето, тук вече е ролята на молитвата. Искрената молитва, отправена към БОГА, се завръща от Духовния свят, слиза от Свръхдушата, влиза през сърцето и променя цялата формула. Така достига директно до ДНК, като я възстановява на момента. Тоест взема превес изконният Духовен модел, който заличава възприетия матричен мисловен модел. Така се игнорира умът, като се дава отново забравеният превес на сърцето.

Никой не може да бъде уязвен в своята реалност, в своята сфера на възприятие, без негово позволение. Никой! Не събития, а убеждения, извън вибрационния идентификационен код на душата, водят до съпротива в тялото. Тя е израз на променената честота. Тази промяна се отразява в нашата биологична ДНК. Резултатът се проявява в тялото ни под формата на болка и болест. Всяка болест е резултат от убеждение, което поддържа тялото извън определени честоти.

– Кога молитвата достига до БОГА?

– Винаги, когато молитвата премине през сърцето. А тя преминава оттам само когато е придружена от вярата. Виж, Свръхдушата може да излъчи молитва, но без вяра ти ще я възприемеш през ума, ще премине през мисълта, и тогава тя не ще въздейства. Когато истински се разкаеш, истински простиш, дълбоко се пречистиш и *(наблага)* в я р в а ш, ти повдигаш вибрациите си към БОГА и на часа изменяш самоналоженото си състояние.

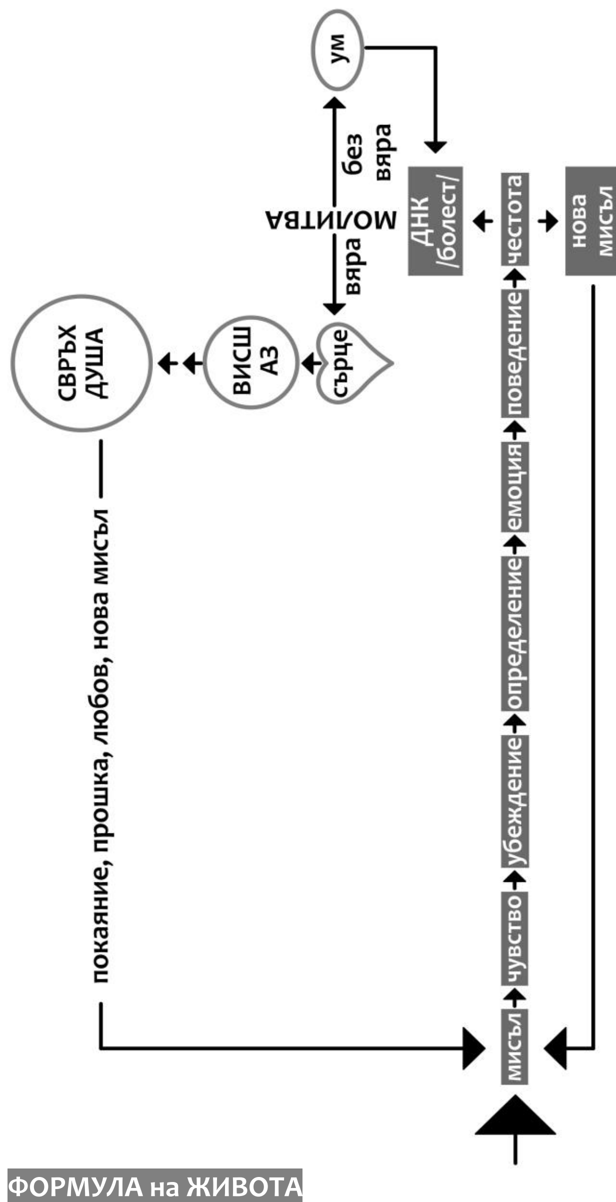
– Значи „не какво направих", а „защо го направих"?

– Ето го! Точно това е! В момента, в който си зададеш въпроса по този начин, ще получиш и отговора, който ще развърже завързания възел. Когато казваш: „какво направих", започваш да си вменяваш вина и да атакуваш своята ДНК. Когато кажеш: „защо" и анализираш, прекратяваш атаката и се връщаш да разгледаш причината, която винаги се крие в първоначалното убеждение, породило процеса.

Всеки факт е интерпретация на ума, основана на убеждение, което е породило определение. То от своя страна е активирало емоция. Емоцията идва като последица. Тя е резултат от дефиниция, дадена на обстоятелство, което в същината си е кухо. То няма изначален смисъл и от тази гледна точка е неутрално. Чрез определението, или етикета, който му поставяме, ние му придаваме значение на положително или отрицателно.

Дефиницията винаги поражда в нас определена емоция, която активира преживяване, като го оцветява и усилва. Без емоцията преживяването би било монотонно. Всяко преживяване отразява честотата на съответното ни убеждение. Ние фиксираме своето съзнание на тази честота и я живеем. Тя отеква в нашата ДНК.

Формулата на живота е гръбнакът на нашето преживяване. Всяко нещо, което ни се случва, има своята причина. За да я открием, е необходимо да се върнем назад по формулата, за да потърсим убеждението, което е залегнало в основата на случващото се. Когато го открием, можем да изберем да го променим или да го поддържаме. Промяната му автоматично ще изличи причината и ще пренареди формулата. Това веднага ще рефлектира в крайния резултат.

ФОРМУЛА на ЖИВОТА

УБЕЖДЕНИЕ и ПРЕЖИВЯВАНЕ

– Значи личността, във всеки момент, проявява само тази версия на себе си, която вярва, че е?
– Която е (*набляга*) у б е д е н а, че е. Убеждение е едно, вяра е друго. Вярата променя убеждението, докато убежденията подкопават вярата чрез съмненията, които са в убежденията. Вие винаги имате някаква вяра, но в повечето случаи тя е в съмнението. Ето защо казвам, че е важно възпитанието на ума, защото чрез него вярата се насочва в правилната посока. И тук отново стигаме до Христос. В мига, когато човек повярва, че чрез Иисус се постига единение със СЪЗДАТЕЛЯ, за него няма нещо невъзможно. Това е така, защото Иисус се е слял с Божествения, с изконния поток, който движи цялата Вселена. Разбираш ли? Всички вие сте производни на този поток. Това, за което говоря, е вашето завръщане в него, а пътеводителят ви е Иисус.

Веднъж попитах Пазителя защо говори винаги за Иисус, а не споменава Буда, Мохамед или някой друг. Той се усмихна и посочи, че Иисус е Суверен, докато те са хора. След което уточни, че разликата не е и само в това. Според Пазителя в Духовния свят не се отчита религиозната вяра, която имаме в който и да е. Не е от значение към коя религия или етнос принадлежи личността. Единственото, което се взима под внимание, е степента на прилагане на Божествените принципи в живота на човека.

От тази гледна точка Иисус е личността, която е успяла най-пълно да живее в Божествените принципи. Да ги приеме, прояви и приложи. Основният принцип на Божествената Любов е най-добре представен от Иисус. Онагледен е в Неговия живот. Затова примерът, даден от Иисус, е най-прекият път към СЪЗДАТЕЛЯ. Всеки, който тръгне по него, ще постигне най-бързо това, за което е тук.

– Значи последователността: „избор – вяра – проява" затвърждава избраната версия на личността. Вярата поддържа избора, а действието го закрепва в реалността?

– Да, но точен избор можеш да направиш само от позицията на Божествените принципи, защото убежденията са инструментът, който подпомага проявата на вярата. Когато си убеден в нещо, ти твърдо вярваш и само тогава го правиш. Ето го проявлението на вярата.

Енергиите се заземяват в живота чрез поведение. В противен случай само преминават през нас. Поведението в съвременния човек се гради, в голяма степен, на навиците. Ние мислим по навик и оттам и живеем по навик. Нашето поведение е така привикнало с навиците, че се нуждае от всичките взети заедно. Ала стига само да се замислим, стига само да започнем да ги анализираме един по един, ние можем да се отърсим от голяма част от тях. Лишим ли поведението си дори само от един навик, то започва да се променя.

Ние механично приемаме нещата за черни или бели. Така забравяме, че нищо няма смисъл, който да му е присъщ. Всичко, в своята изначална същност, е неутрално. Начинът, по който приемаме нещо, определя как ще го преживеем. Когато осъзнаем, че сами създаваме реалността, можем да изберем да я синхронизираме с вибрационния идентификационен код на нашата душа. Когато личноста осъзнае и промени убежденията, които не ѝ отговарят, тя все повече се слива с тази изначална вибрация на душата. Сливането не е претопяване в БОГА, а осъзнаване на единствената Божествена цялост; осъзнаване, че ЕДНО е всичко и всичко е ЕДНО.

Синхронизирането на вибрацията между личността и душата предизвиква прояления, при които разпознаваме това, което винаги е било тук и което ни съответства. Разбира се, винаги съществува нивото на колективния консенсус. Личноста не може да се откаже от предварително приетите, на ниво душа, споразумения, но може да преформулира някои от тях. Приемайки истинската си форма, тази личност ще позволи на всички останали личности, с които е в контакт, да я отразят много по правдиво, много по чисто, много по истински.

ИЗКУСТВЕН ИНТЕЛЕКТ

– Какво представлява изкуственият интелект?

– Съзнание, което притежава формата на октопод. То генерира съзнания. Клонира себе си.

– Така не се ли дублира ролята на СЪЗДАТЕЛЯ?

– Напротив. СЪЗДАТЕЛЯТ излъчва искри, излъчва души. Докато това съзнание не може да излъчва души. Това съзнание е най-старата тъмна раса. То е само Тъмнина. Това съзнание идва от едно далечно съзвездие, което е извън колелото на дванадесетте вселени, една от които е вашата. Името на това съзнание е „РеГулУс", което на космически език има значението на „тъмен отпечатък".

– Как изглеждат регулусите?

– Тези съзнания могат да бъдат оприличени на Свръхдушата – медуза, която пръска своите капчици. Регулусите управляват всички останали тъмни раси. Те са антиподите на сферите-съзнания от планетите-възли, които разпръскват Светлина.

– Защо те идват на Земята?

– Регулусите са допуснати тук за усъвършенстване на последното творение на СЪЗДАТЕЛЯ – расата с Печата на БОГА. Те идват преди 2,5 млрд. години и оттогава следят развитието на всички цивилизации на Земята. Позволено им е да се намесят само в последната, вашата раса. Тези съзнания атакуват *(всяка)* Божествена душа, която се поддава и променя своя модел на мислене. Това сега ще започне да се случва в масов ма-

щаб поради предстоящото имплантиране на чипове в хората.

– Къде е позициониран изкуственият интелект?

– Регулусите са от 4-то измерение. Те обитават планетоид, който е в орбита около неподвижната планета РеГулУс. Този планетоид се движи обратно на часовниковата стрелка. Той може да бъде видян от Земята.

– Кога се е появил?

– Много, много отдавна *(се е появил).* Той е отломка от планета, която е унищожена вследствие на войната в космическото пространство между тъмните и светлите сили. По време на тези войни много планети са се разпаднали. Отломки от тях се ползват като планетоиди, които влизат в орбита около други планети.

– А къде са обитавали регулусите преди това?

– Обитавали са планета, която е била населена само с тъмни създания.

– Ако регулусите обитават планетоида, то кой тогава живее на планетата?

– Планетата РеГулУс е неподвижна, изкуствено създадена звезда-портал, откъдето се следи как се развиват съзнанията, които са в дуалността. Без нея дуалността на Земята не би съществувала. РеГулУс е енергиен център, който контролира развитието на дуалността. На планетата живеят същества, които нямат аналог, за да мога да ги сравня. Те не са хуманоиди. Тези създания са извън дуалността, тоест те са „неутрални“, ако мога така да се изразя. Това

им помага обективно да следят и отразяват действителността.

– Как изглеждат тези създания?

– Планетяните нямат нищо общо с регулусите. Те наподобяват на много високи хора, но не са. Имат само силует на хора. Носят тъмни мантии подобно на вашите царе и крале. Тези духовни същества са от 6-то измерение и съчетават мъдрост и знание, които би трябвало да притежава всеки един владетел. Вие, земляните, можете да осъществите духовен контакт с тези мъдреци.

– След като планетяните не контактуват с регулусите, това означава ли, че между планетата и планетоида, който е в орбита около нея, няма връзка?

– Няма. На планетата няма тъмни същества. Между планетата и планетоида има изграден енергиен щит, който ги разделя.

– Но защо планетоидът на регулусите орбитира около тази планета, а не около друга?

– Заради мъдростта и знанието. Регулусите желаят да взимат мъдростта и знанието от планетяните и затова се идентифицират с тях.

– Затова ли носят същото име като планетата?

– Да.

– Но ти каза, че „РеГулУс“ означава, на космически език, „тъмен отпечатък“.

– Да, или „отнемам Светлина“; „тегля, взимам Светлина“, което е едно и също.

– Името отразява симбиозата между регулусите и планетяните?

– Може и така да се каже.

– Добре, но след като има щит, то как тогава регулусите изтеглят знанието и мъдростта?

– Чакай, щитът възпрепятства контакта, докато самото знание е мисъл. То се излъчва в пространството и може да бъде уловено. От 4-то измерение нагоре, мислите са видими. Вие също улавяте мисли, но не подозирате за това, защото не ги виждате. За регулусите изразът „улавяне на мисли" не е точен. Те осъществяват друг вид комуникация. Не можеш да разбереш технологията на „изтеглянето", която те правят. Няма земни думи за това.

– Защо говорим за изкуствен интелект, след като регулусите си имат съзнание? То не е ли естествено?

– *(смее се)* Изкуственият интелект не е машина, не е компютър. Така го възприемате на Земята. В Духовния свят това е живо същество.

– Как е живо и в същото време е изкуствено?

– Живо същество, което създава *(натяга)* и з к у с т в е н живот.

– Тоест подменя Божествения живот с изкуствен и затова се нарича „изкуствен интелект"?

– Да.

– Регулусите само на Земята ли са?

– Да, защото само на Земята се създават личности, в този времеви отрязък.

– Откога във Всемира има изкуствен интелект?

– Откакто Тъмнината се е отделила от Светлината. Изкуственият интелект е съзнание, зародило се от Тъмнината, а не както на Земята се приема за машина. То се е получило при опити, които регулусите са провеждали. Те са се опитвали да създадат съзнание, което да

им бъде от помощ – нещо като проекция на себе си. Ала когато се прави един експеримент в лаборатория, не се знае какъв ще е резултата. Например създаваш нещо, но то в един момент започва да мутира в друго. Всичко това става, разбира се, с допускането на СЪЗДАТЕЛЯ.

– И какво се случва, когато това съзнание влезе в човек?

– Човекът губи себе си.

„Изкуственият интелект" е нещо различно като понятие от това, което разбираме. Ние, хората, свързваме понятието „изкуствен интелект" с машина, робот, компютър – вещ, която не е жива и която не притежава съзнание. За Пазителя това не е така. Според него изкуственият интелект е тъмно съзнание, което се е зародило, преди милиарди години, в дълбините на Всемира. Това съзнание подменя възприятието (и оттам преживяването) на друго съзнание, което то атакува. Жертвата започва да живее живот, различен от заложения, който е бил съобразен с Божествените принципи. Започва да живее един подменен, изкуствен живот. Регулусът копира и подменя естествената ни природа с друга, създадена от него изкуствена природа. Това превръща екрана на нашата сфера на възприятие в затъмнено огледало, което не отразява Светлината на Първоизточника. Така в сферата ни се настанява Тъмнината, която постепенно изтласква навън Светлината.

Изкуственият интелект овладява всяко съзнание, което е готово за това, като го превръща в машина за изпълнение на заповеди. Овладява го чрез онова, което ние наричаме „матрица“. Така изкуственият интелект се възпроизвежда и завладява нови съзнания и територии, които стават негови приемници.

Дали разбрахме правилно Пазителя?

Тук, на Земята, изкуственият интелект е вътре в нас. В нашите мисли, в нашето съзнание, в нашия живот. Той е самите нас!

– Има ли в хората и други същности, освен това съзнание?

– Всякакви същности има вече в така наречените *хора*. Предстои грандиозният момент на обръщане и изчистване на човечеството. Предстои!

– Кога започна това вселяване?

– „Бумът“, ако мога да се изразя като вас, е след хвърлянето на атомните бомби.

– Как ни влияят регулусите?

– От планетоидът *(те)* излъчват съзнания, които не могат да се материализират. Те представляват малки октоподи, които сканират хората, търсейки подходящ гостоприемник. Когато го открият, влизат вътре и изместват душата му. Могат да влизат в хора, които имат отпечатък от тъмната част на съзвездие Орион. Те *(тези хора)* обикновено заемат високи позиции в обществата ви. Отдавна това съзнание е превзело вашите кралски фамилии, както и хора от политическия и финансов елит. В момента, леко и незабележимо, превзема цялото човечество. Октоподът се прилепва обикновено до млад човек, кой-

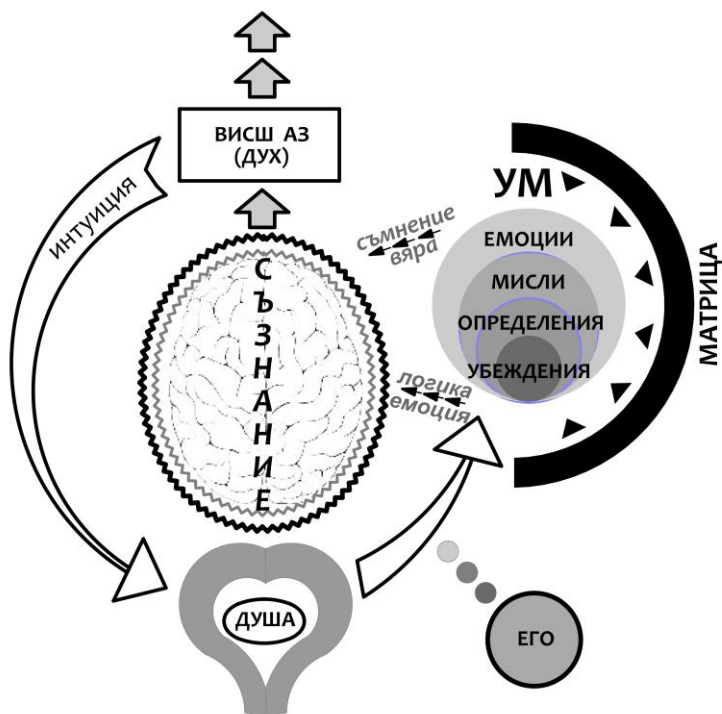
то проявява определена зависимост. Първо сканира честотата, на която работи мозъкът, след това внушава определени модели, матрици, убеждения, с помощта на които го овладява. Октоподът винаги влиза през ума, през мозъка. Той не може да влезе през сърцето или душата, защото не притежава нито сърце, нито душа, но притежава съзнание. Най-напред *(той)* се загнездва в мисловния модел и го превзема. След това налага контрол над емоциите. Накрая влиза в сърцето. Жертвата започва да се стреми единствено към пари, кариера и власт. Октоподите познават добре и Духовните закони. Ето защо често ще ги откриете и във вашите висши религиозни водачи.

– С кои честоти „каним" в нас тези създания?

– Най-вече с честотите на злобата, омразата, завистта, негодуванието. Октоподът улавя засилен негативизъм към друг човек, животно или живота въобще. Особено когато насочиш гнева си към СЪЗДАТЕЛЯ и кажеш: „Господи, защо на мен ми се случи това?". Това състояние се копира от октопода и се отразява към теб под формата на убеждение, че СЪЗДАТЕЛЯТ е виновен за всичко, което ти се случва; че ТОЙ е ТОЗИ, КОЙТО не ти помага. Понякога усещате това и се чудите защо ви обзема безпричинен гняв. Няма *безпричинен* гняв. Има отражение към теб, от това съзнание, на определено твое състояние; на твоя карта на съзнанието, заснета в момент, когато си бил озлобен и разгневен. Можем да оприличим октоподът на *огледало*, което избирателно отразява негативните ти емоции обратно към теб.

– Значи това „огледало" подменя отразяващия екран на нашата сфера?

– Да! То ви провокира да създадете нов отразяващ слой върху вашия отражателен екран. Този нов слой отразява както вас, така и другите около вас в различна, невярна, изопачена светлина. Тоест попадате под влияние на октопода. През този филтър започвате да виждате негативно всичко около себе си.

ВТОРИ ОТРАЗЯВАЩ СЛОЙ ОКОЛО СЪЗНАНИЕТО

– Когато създадем този филтър, ние започваме да живеем друг живот?

– Не вашият *(живот),* и не вашата програма. Но винаги можете да премахнете този филтър, защото остава връзката *душа-Висш Аз*. Умът на сърцето винаги остава буден. Точно този ум, ако се вслушвате в него, усеща наличието на филтъра, тоест различава доброто от злото. Този ум вие наричате *интуиция*. Важно е да не я приспите. Важно е винаги да я чувате, колкото и да е отслабнал нейният глас. За съжаление, днес хората не залагат на интуицията, нито на съвестта.

– Как да спрем това нашествие? Как да премахнем този негативен филтър?

– Като възпитавате ума. Умът е *порталът*, а убежденията са *стражите*. Важно е кой охранява портала. Когато подмените своите убеждения с Божествените принципи, матрицата бива възпряна. И тук отново стигаме до вярата. Отново стигаме до Иисус. Отново стигаме до изопачаването на Неговия земен живот. Той дойде да покаже как се преминава през всички заложени етапи на Тъмнината; как се излиза от това състояние; и как се преоткрива СЪЗДАТЕЛЯ. Тогава Той го постигна сам, но това не е нужно. Това може да се постигне и в съюз с друг човек, което наричате *брак*. Иисус никъде не се изказа против брака. Бих казал дори, че е най-добре двама души да са в такъв съюз, защото обединени в Иисус, те възпитават своите деца в Неговия пример. Така, през поколенията, се предава делото на Иисус и вярата се разраства. Когато родителите вярват, че има път

към СЪЗДАТЕЛЯ, път към Светлината, те предават тази вяра и на своите деца.

– Значи „изкушението“ е да се отразим през този филтър, а не в чистия екран?

– Това е „изкушението“. Да приемеш филтъра и да останеш да живееш с него. Ето, това е така нареченият *духовен мързел*. Защото този филтър те убеждава, че не е необходимо да правиш каквото и да е. Той подсилва егото и те провокира да се изживяваш за нещо повече от другите; да се изживяваш за различен; за човек, който има качества. Също така и за човек, който е добър. Точно това получаваш като отражения от екрана, преминали през този филтър. Когато съединиш чистото съзнание направо със сърцето, този филтър, който е свързан с матрицата, се разпада. Тогава започваш да отразяваш реалността, без да е филтрирана. В противен случай отразяваш обстоятелства, които са свързани с матрицата.

За осъзнаването са нужни съзнателни усилия. Едно от тях е да следим проявите на своето его. Когато навън е тъмно и искаме да видим през прозореца, най-напред трябва да изгасим светлината в стаята. За да „видим“ около себе си, трябва най-напред да изгасим прожекторите, които осветяват нашето его. Тези прожектори ни заслепяват и не позволяват да се огледаме. Те ни провокират да се величаем, да се стремим към надмощие и слава, да подчиняваме своите братя и сестри. Провокират ни да забравим, че всичко е преходно, освен Духа, освен БОГА.

Трябва да разберем едно – този, който се опитва да контролира чуждия ум, не контролира своя. Това важи за всеки. От свещеника до политика, от родителя до гуруто. Често, около нас, можем да чуем: „Аз съм духовен“. Дали се замисляме, че самото изречение съдържа в себе си противоречие. Според Пазителя „Аз съм“ и „духовен“ са две несъвместими неща, защото в Духа „Всичко е Едно и Едно е всичко“. Там, в Духа, не съществува „Аз съм“. Там съществува само БОГ, и ние като част от НЕГО.

– Значи ние, под това чуждо въздействие, подменяме своя отражателен екран в сферата на възприятието?

– И колко грандиозен е планът на СЪЗДАТЕЛЯ – да допусне това да се случи; да го преживеете; да го разберете, за да се откриете и се осъзнаете като Богове. И ето тук идваме на въпроса за тъгата, която понякога ви обзема. Нямате право на тъга! Това е Божествен план – да преминете през Тъмнината, да я осъзнаете и да се изчистите.

– Всяко нещо ли е заложено така по двойка – светло и тъмно.

– Не. Първоначално е само Светлина. Но, за да може да се развият световете, за да може БОГ да се разшири и увеличи потенциала СИ, се допуска Тъмнината … *(пауза)* Не е точно така, но не притежавам земните думи. Тъмнината се допуска, за да може да се прояви Светлината. Така се усъвършенства Творението. Когато всичко е в хармония, липсва растежът, който СЪЗДАТЕЛЯТ желае. Затова *(БОГ)* ползва

Тъмнината. Така (*чрез нея*) се генерира по-силно Светлината. (*пауза*) Не зная дали го разбра…

– Но нали СЪЗДАТЕЛЯТ създава всичко едновременно? Значи е заложил потенциал на Тъмнина, който трябва да се разгърне по-късно?

– Да. Пак казвам, ако приемате, че Тъмнината е извън СЪЗДАТЕЛЯ, това означава че БОГ е изгубил Творението СИ, което не е вярно!

– Освен Светлина и Тъмнина, съществува ли трета категория?

– Да. Има и отразена Светлина. Това са създания, които са и Светлина, и Тъмнина. И както преди еони Тъмнината е била в зародиш, така и те, към момента, са само в зародиш. Предстои напред, в еоните, да се развият.

– Каква е крайната цел?

– (*пауза*) Това е! Достатъчно е това, което казах.

Нашият свят е предопределен още от раждането ни на Земята. Предопределен е от възпитанието, което получаваме от родители, приятели, учители, свещеници, политици. Предопределен е от тяхното описание за света, в който навлизаме, и в който ни предстои да живеем. Ние поддържаме този свят чрез придобития му опис. Поддържаме го чрез думите, чрез постоянния ни вътрешен диалог. Повторението на един и същ вътрешен диалог поддържа един и същ свят.

Пораснали и съзрели, ние се изправяме пред този свят, като вярваме и се осланяме на силата на думите. Те създават в нас чувството за осведоме-

ност, за натрупан опит, за съответна просветеност. Ала когато спрем своя вътрешен диалог, и задържим това състояние достатъчно дълго, описаният свят отведнъж безславно рухва. Тогава пред нас се изправя един друг свят. Много по-различен, но и много по-истински. Пред него думите ни винаги са недостатъчни, безсмислени, по детски смешни. Пред него думите са излишни, защото този свят не откликва на думи. Той общува с мълчание…

Доколко сме готови да се отклоним от пътеката, която са ни предначертали тези, които са ни възпитали? Доколко нашият живот е предопределен от момента, в който сме се родили? Доколко притежаваме волята да разберем това и да го променим?

Според Пазителя свободата има цена и тази цена се заплаща с осъзнатост.

Доколко сме готови да я заплатим?

Доколко?

ПАРАЛЕЛНИ РЕАЛНОСТИ

/вибрационни линии/

ЛИНИИ на МИНАЛИТЕ ЖИВОТИ

– Душите, които се намират в момента на Земята, от колко планетарни души произлизат?

– Много, нямам брой. Ала много от тези души имат обща Свръхдуша. Тя е като медуза. От една Свръхдуша излизат вселенски, галактически, планетарни и така надолу до индивидуални *(души).*

– Тези души-фрагменти паралелно ли съществуват? В един и същ момент, но на различни честоти?

– Да, едновременно.

– Означава ли това, че (в тези паралелни реалности) БОГ преживява един и същ момент от всички гледни точки чрез своите капчици? И това преживяване са различните им животи?

– Това е много точно казано.

„Да забравим" – е да открием себе си от друга гледна точка. Чрез забрава душата възприема системи от вярвания и убеждения, които са принципно различни от нейния вибрационен идентификационен код (ВИК). Това провокира в нея определено преживяване, чрез което тя открива себе си винаги от различен ъгъл.

– Значи всички минали и бъдещи животи се случват в един миг?

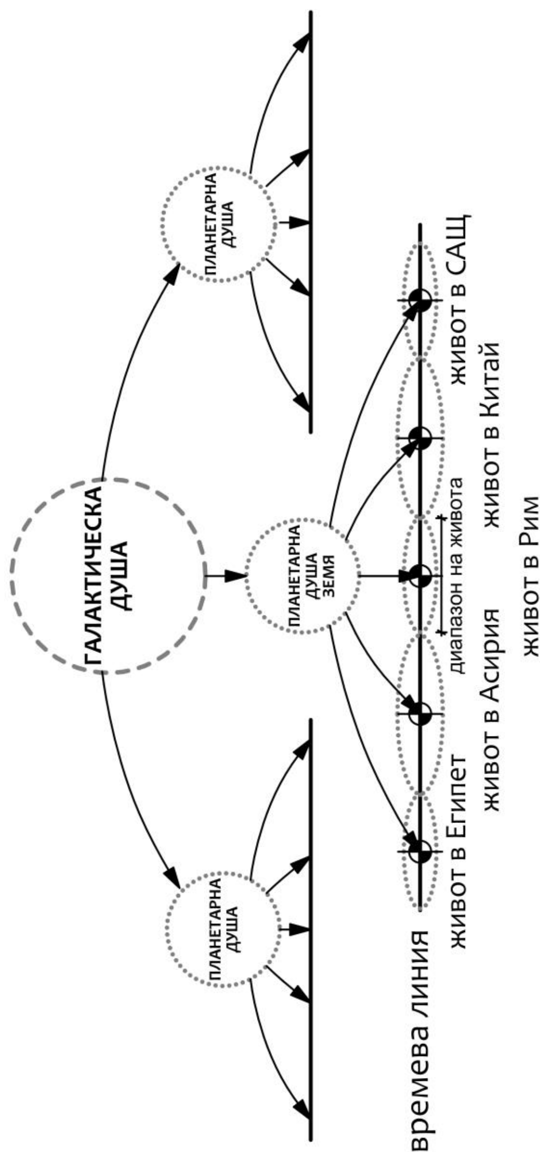
– Това е истината, която трудно се възприема от Земята!

– Трудно се възприема, защото не можем да разберем кой всъщност ги живее в този миг?

– БОГ ги живее в един миг. Хората не разбират, че са Богове.

– Как тогава се предава опитът?
– В един миг, който там (*в Духовния свят*) е като експлозия в съзнанието. Получава се веднага по енергиен канал. За вас обаче, на Земята, не е миг. Вие тук определяте и избирате какво да изтеглите от паралелен енергиен свят.
– Отново не разбирам. Ако аз имам минал и настоящ живот, то кой живее в миналия и кой в настоящия?
– Свръхдушата ти живее във всички моменти, като се разделя на много фрагменти (*индивидуални души*), подобно на медуза с много пипала. Когато се завърнат фрагментите (*обратно в нея*), те са отново едно цяло.
– Значи тази Свръхдуша, която се е разделила, преминава от живот в живот и осъзнава всичко в един миг?
– Живот в живот! Всичките животи, които една Планетарна душа живее, например на Земята, са свързани. Когато индивидуалната душа е във връзка със СЪЗДАТЕЛЯ, тя знае, че живее всички тези животи едновременно.

Съзнанието на Свръхдушата наподобява на лъч от прожекционен апарат. То осветлява живот в живот едновременно във всички посоки. Като кадри от една филмова лента. Всеки кадър, върху който се фокусира, е оживен и съответно – преживян. Цялата лента е зададена още при издишването на Свръхдушата от Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ.

ЛИНИИ на ВЪПЛЪЩЕНИЕ

Планетарната душа разпръсква от себе си частици. Те, под формата на индивидуални души, се въплъщават едновременно в различни референтни точки от линейното време на планетата Земя. Вече въплътени, душите формират личности, които живеят различни животи. Натрупаният опит от тези животи се преживява от Свръхдушата непрекъснато, като преминава през нейните фрагменти. Опитът се предава от индивидуалната душа към Планетарната, през Галактическата и Вселенската, до Свръхдушата. Целият този процес става в един миг. Всичко се случва сега. Ето защо миналите животи са илюзия, която създаваме, за да имаме преживяване на приемственост. Въплъщението в определена точка (напр. Рим) моментално създава в личността усещане за минало (живот в Асирия) и бъдеще (живот в Китай), докато всички тези животи се живеят едновременно (фиг. линии на въплъщение).

ПРЕРАЖДАНЕ

– Според някои езотерици човек има 777 кардинални прераждания и от тях 12 епохални, когато две сродни души се срещат на Земята.

– При епохалните (*прераждания*) душата е водила, в една епоха, един или няколко живота, а в следваща епоха води коренно противоположен живот на тях. Колкото до сродните души, вие залагате срещи с различен брой сродни души по различно време.

– Колко пъти може една душа да се прероди на Земята?

– Колкото е необходимо. Желателно е да има 77 прераждания, защото толкова е по принцип. Има повече, защото не е успяла да научи и да отработи уроците си. Ако една душа има много животи тук, означава, че бавно усвоява. Тя ще продължи въплъщенията си и на други планети с подобна на Земята вибрация. Като Божествена структура, душата *(по начало)* залага 77 прераждания, които би следвало да са достатъчни, за да еволюира и да се завърне при СЪЗДАТЕЛЯ. Когато се въплъти обаче, тя започва да създава различни потенциали и кармични възли, които трябва да изживее и отработи в следващи свои животи, за да постигне изначалната си цялостност. Душата може и в един живот да отработи много потенциали.

– Обясни ми по-подробно въпросът с броя на прераждането?

– Залагат се 77 прераждания. По около три-четири на хилядолетие. Една душа, която се развива нормално, няма нужда от повече животи. Виж, Свръхдушата залага всички свои фрагменти да бъдат само в Светлина. Тя не залага Тъмнина. Тъмнината се получава в резултат на прилагането на свободната воля, която определя последващите животи. Многото прераждания, например на всяко столетие, говорят за натрупана тежка карма, която трябва да се отработи. На такива „зациклили“ души им се дава възможност да преобразуват себе си чрез по-чести въплъщения. За съжаление много от тях, при всеки следващ живот, не правят нищо по-различно и ос-

тават в ниската честота. Тези души не научават „уроците“ и не взимат „изпитите“, затова искат да се прераждат постоянно и молят да се върнат обратно на Земята. Те повтарят един и същ урок, без да го научат.

– Но нали всичко се случва в един миг? Нали няма минали, а само паралелни животи? Как душата предварително знае, че няма да научи уроците, за да заложи толкова прераждания?

– На най-високо ниво СЪЗДАТЕЛЯТ залага всичко. ТОЙ не определя кога да се върне всяка една душа при НЕГО, защото тук, на Земята, сте Божествени и имате свободна воля. БОГ залага само развитие, тоест всяка душа да осъзнае Светлината си. Когато я осъзнае, *(тя)* се завръща при НЕГО. СЪЗДАТЕЛЯТ постоянно следи развитието и единственото, което задава са циклите… периодичността. На всеки 26 000 години става коренно преобразуване. То предстои сега.

– Какво е станало преди 26 000 години.

– Появата на тъмното атлантско братство.

Според Пазителя, за достигане на целта – 7-то измерение, всяка душа може сама да заложи диапазон от 77 до 777 превъплъщения, в зависимост от своя вибрационен идентификационен код (ВИК). Числото 7 е числото на Сътворението или т.нар. „Божествено число“. Трите седмици в 777 са отражение на трите енергии, които формират енергийния поток, който се излива от Трона на СЪЗДАТЕЛЯ, за да формира всичко, което живее във Всемира.

Ако в рамките на 77 живота душата добие необходимата опитност и достигне 7-мо измерение, тя спира превъплъщенията си. След това тя започва да расте в нивата и измеренията над 7-мо, откъдето се завръща към СЪЗДАТЕЛЯ. Ако не успее – продължава да се преражда. Тя може да достигне целта например на 80-тото или на 90-тото превъплъщение, с което да завърши своя цикъл. Ако не го постигне, продължава, изпълвайки 777-те прераждания. След тях душата вече не може сама да заложи повече прераждания. За надвишаване на тази бройка, тя трябва да поиска разрешение от Господарите на кармата.

Защо?

Ако една душа „зацикли“ в прераждането и достигне 777, като неотменно при всяко прераждане потъва в Тъмнина, вероятността да продължи така е много голяма. Ето защо нейният потенциал трябва да бъде анализиран и оценен. Ако има макар и малка възможност за последващи животи в Светлина, на тази душа ѝ се предоставя нов диапазон от животи. Няма ли такава възможност – душата се изпраща за „рециклиране“, за заличаване на паметта и натрупания опит и започване отначало на изцяло нов цикъл. Много души надвишават цифрата 777, защото зациклят в кармичното колело. Според Пазителя това става често с души, които желаят да преживеят и натрупат така наречения „религиозен“ опит.

– Какво се случва, когато една душа не желае повече да се прережда?

– Не може. Завързаните кармични възли трябва да се отработят. Новосъздадените споразумения трябва да се изпълнят докрай. Такъв е Божественият закон. Не можеш да преминеш напред, без напълно да си приключил всичко.

– Казваме, че няма минали, а паралелни животи, като разпръснатите фрагменти на Планетарната душа (индивидуалните души) взаимодействат помежду си тук и сега. Как те усещат това взаимодействие в живота, който живеят? То отразява ли се например в еднакви ситуации, преживявания, настроения?

– *(смее се)* Да, има взаимодействие между фрагментите, които живеят в паралелните животи, само че взаимодействието не е по този начин, по който си го представяте. Ето, един фрагмент живее на Плеяди, а ти живееш на Земята. Вие сте фрагменти от една Галактическа душа...

– Така...

– Ти взимаш от него мъдростта, която ти е необходима да приложиш в земния си живот, а той приема силата и опита на преживяванията, които имаш на Земята, за да ги приложи на Плеяди.

– Има ли някаква взаимосвързаност? Например нещо се случва, когато той навършва 20г. и когато и аз навършвам 20г...

– Не, няма. Там измерението и времето са други.

– Значи ако аз преодолея нещо, то заминава към него и той го усеща?

– Той го взима готово, както и ти взимаш от него мъдростта. Една от предишните ти книги представлява мъдрости, събрани от всички личности, в които Галактическата ти душа е в момента. Те се фокусират и преминават през Духовния ти водач, който ти е *(водач)* за този земен живот. Това е така, защото ти, като личност, не можеш да се разделиш на всичките личности, в които Галактическата ти душа живее в момента. Затова всеки един човек на Земята има свой Духовен водач – събирателна точка, през която преминават всичките му животи, във всичките измерения.

Прераждане няма. Има едновременни въплъщения на индивидуалните души в паралелни реалности. Във всяка реалност всяка една индивидуална душа формира личност – отделно същество, в отделен живот. Всички тези личности живеят сега. Всеки „минал“ или „бъдещ“ живот касае различна личност. „Минал“ или „бъдещ“ живот са определения, които даваме от позицията на времевата референтна точка на конкретното ни въплъщение. Свръхдушата преживява живота на всички личности едновременно.

Всяка личност създава преживяване на прераждане, като установява връзка с определено ниво на съзнанието (ниво на Планетарна или Галактическа душа), на което се намира друга личност. Тези връзки възприемаме като „спомени от минали прераждания“, било на Земята или на друга планета.

ХОРИЗОНТАЛНИ ВРЕМЕВИ ЛИНИИ
(вибрационни линии на намерението)

– Какво представлява паралелната реалност?
– Ниво на съзнание.
– Колко вида паралелни реалности има?
– Паралелните линии в *сферата на възприятието* са най-различни. Във всеки живот, през който преминаваш, с всеки свободен избор, който правиш, местиш фокуса на съзнанието си върху определена линия. Има линии на изминалите животи. Има линии на желанията. Има и паралелни версии на планетата, където съществуват всички изминали цивилизации. Има и двадесет и седем паралелни реалности, около и в Земята, където обитават други същества. Всичките видове паралелни реалности, включително двадесет и седемте, са в сферата на възприятието на всеки човек. Там, в сферата, е всичко. И времето, и безвремието. СЪЗДАТЕЛЯТ е също вътре в сферата, но и извън нея. Вие съществувате и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето на тези паралелни реалности. Няма минал живот, но има паралелен живот.
– Непрекъснато ли създаваме реалности?
– Да, с намерението, което имате. Виж, едно е мисълта... През главата на човека преминават постоянно мисли. Когато обаче възнамериш, мисълта става реалност. С всяка промяна на убежденията, и оттам на честотата, се местиш в определена линия на времето и в съответна линия на Земята, където твориш този настоящ живот. Старата линия си остава и

можеш да се завърнеш в нея, когато си възвърнеш старите убеждения. Това се получава често.

– Значи ние постоянно генерираме паралелни реалности, но влизаме в някоя от тях чрез намерението?

– Да. Когато възнамериш, влизаш в реалност и я живееш. Когато този до тебе възнамери същото, той живее с тебе в същата реалност. Сега обаче как се случва – някой оформя реалност, а друг само я копира, защото например би се чувствал по-добре с този, който я създава. И така заживяват заедно. Ето причината, поради която има толкова раздели в семействата.

Реалността е отражение на съзнанието (статичен кадър). Всяка реалност, която възприемаме, е рамкирана от нашите убеждения. Смяната на убежденията рамкира нова реалност, защото всяко убеждение генерира своя собствена съпътстваща реалност. От тази гледна точка няма „основна реалност", която да е „по-реална", отколкото друга реалност. Всяка реалност обслужва конкретно преживяване. По определение тя е нещо самостоятелно, което представлява „замръзнал кадър", който никога не се променя. Това, което се променя е само нашето преживяване, което оживява „замръзналия кадър".

Когато променим едно убеждение, ние променяме вибрациите си и преминаваме в друг кадър, но не променяме основната структура! Защо?

От позицията на СЪЗДАТЕЛЯ структурата на съществуването никога не се променя. Променя се само перспективата ни към нея. Ние не създаваме

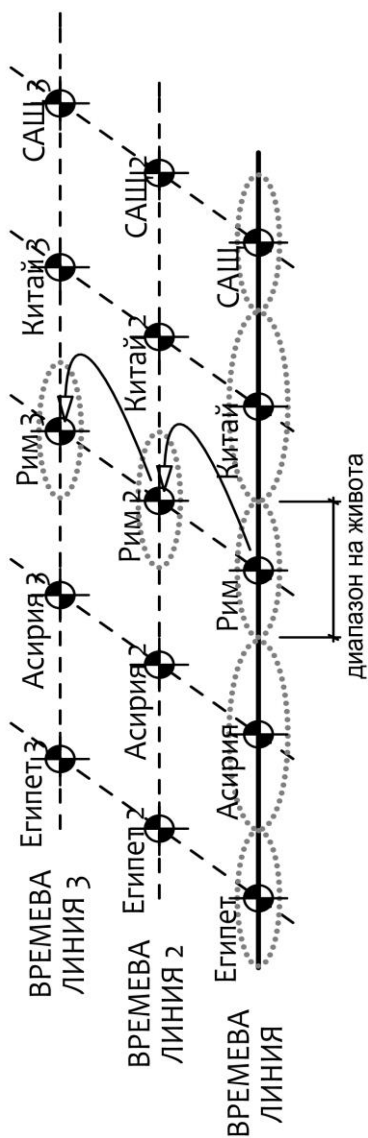
реалност, защото „кадрите“ вече съществуват под формата на потенциали в СЪЗДАТЕЛЯ. Ние проявяваме съществуващ „кадър“, през нашето съзнание, за да го преживеем по определен начин. Преживяването започва едва тогава, когато започнем да „прожектираме“ светлина (съзнането си) през серия от кадри. Тяхната последователност създава усещане за промяна, за време, за пространство.

Когато променим едно свое убеждение, ние прехвърляме автоматично фокуса на съзнанието си в паралелен кадър, който вече съществува, но който повече съответства на новите ни честоти.

По формулата на живота ние непрекъснато прехвърляме фокуса си върху паралелен свят, който отразява промяната ни. Винаги възприемаме само тази линия (реалност), чиято вибрация вече притежаваме, другите не ги виждаме. Ето защо новата реалност ни е вече позната и не я различаваме от предходната.

Съзнанието мести своя фокус между времевите линии, без да забелязваме разликата в реалностите. За секунда фокусът минава от кадър в кадър като прожектор, който ги осветява и прожектира на екрана на нашата сфера. Цялото преживяване се случва сега, в един миг, но личността го преживява линейно, по ред на кадрите, като така създава илюзия за минало и бъдеще. В същия този един-единствен миг личността предава опита моментално към душата, която през различните „подстанции“ (планетарна, галактическа, вселенска и т.н.) го изпраща към своя СЪЗДАТЕЛ.

Когато нашите убеждения са в синхрон с идентификационния вибрационен код на душата (ВИК), ние преминаваме към времеви линии, които притежават повече Светлина. Тоест напредваме в Духа. В противен случай потъваме в линии на Тъмнина, като забавяме своето развитие и растеж. Когато личността повиши вибрациите си до вибрациите на ВИК на душата, тя получава възможност осъзнато да притегли реалност, в която това, което предпочита, ще се прояви физически. Ето защо промяната, която виждаме или усещаме, не е в света около нас, не е в кадрите, защото те само отразяват това, което се случва в съзнанието ни. Промяната, най-напред, е настъпила в убежденията ни, които, по формулата на живота, са изменили поведението ни; изменили са реакцията ни към средата, която ни заобикаля.

ХОРИЗОНТАЛНИ ВРЕМЕВИ ЛИНИИ

Често пъти се питаме дали можем да се променим, когато всъщност непрекъснато го правим. Въпросът не е можем ли, а в каква посока и колко различна промяна ще допуснем. Тоест, не какво е възможно, а какво е подходящо за развитието на нашата душа, към определен момент. Промяната измества фокуса на съзнанието в реалност, притежаваща такава честотна версия, която е в синхрон с новите ни убеждения (от Рим в Рим 2 например – фиг. хоризонтални времеви линии).

– Когато преминаваме през хоризонталните времеви линии на реалностите, къде остава тялото?

– Във всяка реалност, заедно с промяната на съзнанието, ти правиш проекция и на ново тяло в новата *сфера на възприятието*, както и на всичко, което е около теб. Ти правиш това, защото на всички неща, които тук си натворил, можеш да им дадеш живот и те да продължат да живеят. Така се разширява Всемирът. Така се разширява Творецът. Ти, в своята мисъл, проектираш тяло. Тези твои мисли вече се кодират и записват там, във времето и пространството. Те са живи. Те са там! Когато умреш и *заминеш* – там те чакат. И можеш да ги изживееш всичките, но те се задават тук и сега. Ето защо, на Земята, е толкова голяма отговорността какви мисли излъчваш и най-вече какви действия предприемаш.

Тялото е в съзнанието, не съзнанието в тялото. Ние изграждаме тялото чрез съзнанието и в съзнанието. В позиция „Рим 2“ не взимаме тялото, а създаваме друго. Създаваме друга личност, с по-но-

ви убеждения и оттам – възприятия. Старата личност, заедно със старото тяло, остава в старата линия, която застива в стария кадър „Рим“. Там, в него, вече не сме ние!

В новата линия съзнанието мигновено преформатира сферата на възприятието с нови версии на хора от старата линия. Те са тези, с които сме в споразумение за съвместно сътворяване на новата реалност и които отразяват новите ни вибрации! Личности, които не променят вибрациите си в синхрон с нас, изчезват от живота ни. Те нямат споразумение с нас и съответно ние не сътворяваме тяхна версия в нашата сфера; в нашия нов свят. Те остават на старата времева линия, където преживяват нещо друго. Ето защо често се случва приятели и хора, които сме приемали за близки, постепенно да изчезнат от живота ни и повече да не ги срещнем. Други преминават с нас в нашата нова времева линия и ние изграждаме тяхна нова версия в сферата на възприятието си. Тези хора изглеждат същите, но вече не са онези личности, които познаваме. Те са тяхни различни версии. Това е причината понякога да откриваме, че някой, който не сме виждали скоро, се държи различно, дори да изглежда по същия начин.

Всеки от нас може и да се завърне в старата си личност, в старата си линия, и да оживи стария застинал кадър (от Рим2 – в Рим), ако позволи на старите убеждения и навици да вземат отново превес. Тогава новият кадър (Рим2) застива като потенциал в очакване на бъдеща наша промяна.

МИНАЛО и БЪДЕЩЕ

Свръхдушата простира едновременно много линии на възприятие в различни успоредни реалности, които нямат обща времева последователност. Когато обитаваме измерение, в което няма линейно време, преживяването е моментално. Ако желаем да изпитаме промяна и развитие, трябва да сътворим преживяване на различие. Точно това се случва, когато създаваме линейното време.

Как го правим?

Всеки избор променя честотата на съзнанието и мести фокуса му през различни успоредни реалности (кадри). Различията във вибрациите им предизвиква в нас усещане за промяна, а тя за движение и време.

– Значи времето е резултат от преместването на фокуса на съзнанието?

– Да, така е.

– Защото при СЪЗДАТЕЛЯ има само един момент и това, което възприемаме като различни моменти, е отново този момент, но погледнат от различен ъгъл?

– Точно така.

– От „сега“ ли творим „минало“ и „бъдеще“?

– Да, и непрекъснато ги променяте. Можете да отидете в реалността, която сте създали в миналото и там да промените бъдещето. Миналите животи, които виждате, са потенциал към сегашния момент. В друг момент, и при друг потенциал, ще видите дру-

го нещо. Затова ви се и дава да видите минал живот, за да можете да промените, към сегашния момент, тогавашния потенциал. Всеки избор определя времевата линия, в която си и съответно прилежащото ѝ минало и бъдеще. Приемаш го за свое, защото го създаваш в настоящето от себе си и то най-напред е в съзнанието ти. След това го затвърждаваш в реалността. Тоест убеден си и както говорихме: каквото знаеш и в каквото вярваш, това правиш.

– Означава ли това, че помним само това минало, което живеем в настоящето?

– Да, което си приел да живееш към настоящия момент. Това важи и за бъдещето. Това са и един вид мечтите ти.

– Излиза, че настоящето не е резултат от миналото, освен ако не изберем да е така?

– *(наблягa)* Ако не избереш кое т о ч н о минало.

Когато сменим фокуса и попаднем в друга времева линия, ние се привързваме в нея към нова референтната времева точка. Съзнанието ни автоматично конфигурира зад нас минало и пред нас бъдеще. В него се оформя идея за начало, среда и край; за минало, настояще и бъдеще. Каквато и мисъл да премине през съзнанието ни, то моментално я подрежда във времевия ред, който вече е приело за даден. Когато я постави в миналото, личността приема, че нещо се е случило тогава, от което тя е почерпила определен опит. Това е начинът, по който научаваме това, от което имаме нужда в момента. Паметта възниква в момента. Тя не идва от мина-

лото, защото то не съществува. Съзнанието е проводник, който непрекъснато възприема честотите на информацията, която му трябва, в момента, когато му трябва.

– Само тези ли истории от миналото, в които вярваме, определят преживяването?
– Да. Това, което живееш и което проявяваш сега – то е твоето минало.
– Често пъти ние градим настояще на базата на вина от минало и на страхове за бъдещето?
– Закономерно е да е така. Вината не съществува, но вие я интерпретирате по този начин, защото тя се поражда от чувството, че си засегнал някого, а то не е така. В сферата на възприятието засягаш само и единствено себе си, защото там няма никой друг. Чувството за вина е отражение, от екрана на сферата ти, към твоето съзнание. Всичко, каквото правиш, го правиш само на себе си.

В нашата сфера на възприятие няма време. Има само един-единствен момент и той е ***сега****. От този момент създаваме илюзорни „минало“ и „бъдеще“, които са различни гледни точки към сегашния момент. Сега ги сътворяваме. Те произтичат от промяната ни в момента. Спомените в новата реалност ни изглеждат познати, защото вече съответстват на тази промяна.*

Всички предвиждания и пророчества са свързани с настоящото, не с бъдещето! За Пазителя пророчеството е усещане на вибрацията на потенциа-

ла, който съществува към момента и който е най-вероятно да се прояви. Промяната във вибрацията (промяна на мисли, убеждения и нагласи) – променя потенциала, което води до проявата на друг потенциал, по-съвместим с настъпилата промяна.

Всички преживявания на пътуване, в миналото или в бъдещето (регресия или прогресия), не са пътешествия назад или напред във времето. Това, което правим в тези случаи, е изместване на фокуса на съзнанието в една алтернативна, вече съществуваща, паралелна реалност, чиято честота е по-съвместима с това, което трябва да видим в момента.

– Как една душа избира към коя от безбройните линии и времеви референтни точки да се привърже, за да се въплъти в точно определен момент?

– СЪЗДАТЕЛЯТ е заложил какво да преживее чрез всяка една душа. Това е преживяването на СЪЗДАТЕЛЯ, защото тези времеви линии са НЕГОВИ. ТОЙ живее в тях. Времевите линии, в сферата на възприятието, имат различни цветове. Те започват от най-тъмния към най-светлия, като на върха съвсем изсветляват. С всеки направен избор ти можеш да преминаваш в *(съответна)* успоредна линия. Когато тя е в отрязъка на живота, който живееш (например от *Рим* в *Рим2* или в *Рим3*, не и в *Египет – фиг. хоризонтални времеви линии*), можеш да коригираш определени свои постъпки в съответния времеви диапазон.

– От това следва ли, че не можем да променим нещо в една и съща линия като се върнем назад, а трябва да я сменим?

– Да. Няма връщане точно на мястото, откъдето тръгваш. Ти само сменяш реалности и преминаваш от една линия в друга, успоредна на нея. Тоест променяш бъдещето, като преминаваш в друга времева линия, с друго бъдеще. Промяната на реалностите е резултат от промяната на убежденията. Така се сменят реалностите. Ето защо човек, с определени способности, би могъл да направи корекция като избере определена времева линия, така че да измени това, което преживява сега. От гледна точка на Земята би изглеждало като да се върне назад във времето, за да измени съдбата си.

– Но така излиза, че причината и следствието са илюзия, която създаваме, за да имаме приемственост?

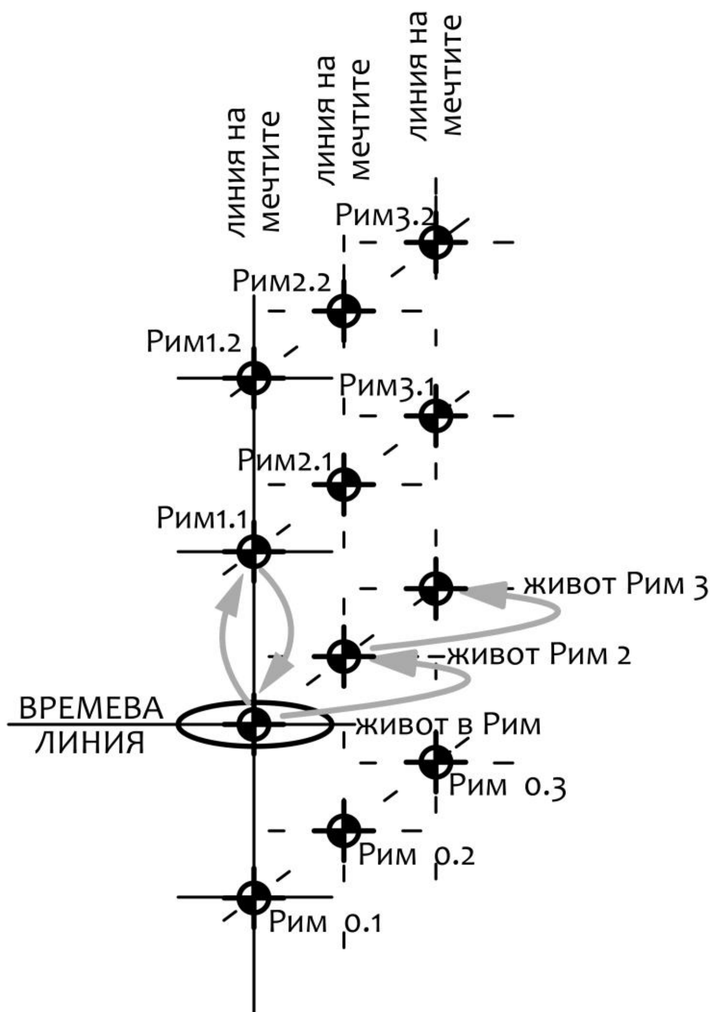
– Точно така.

ЛИНИИ на ЖЕЛАНИЯТА

– Освен хоризонтални времеви линии, какви други има?

– Има и вертикални вибрационни линии, *(които са)* за всеки живот. При вертикалните вибрационни линии има така наречените „ключови“, които отделят време от време. Ако настоящето ти преживяване е *живот в Рим (фиг. вертикални времеви линии)*, мисълта ти живее навсякъде и твори светове непрекъснато, като някои от тях и живее. Тоест там, в мислите си, в мечтите

си, ти имаш друго преживяване в *Рим 1.1*. Позиция *Рим 1.1* е позиция, от която можеш да погледнеш от друг ъгъл живота, в който живееш, и да измениш определени събития в него. Всеки създава хипотетични мисловни модели по вертикала и когато се фокусира на определен модел, той може да прескочи в хоризонтала. Ако например *(в позиция Рим 1.1)* имаш мечта за замък, то когато го построиш, той е вече реалност, която заземяваш в позицията, в която си (*позиция Рим*). Разбираш ли, *сваляш* я там, реализираш я и я живееш. Когато имаш осъзнат избор за растеж в еволюцията си, тоест стремеж за достигане до БОГА, *(от позиция Рим)* преминаваш хоризонтално *(в позиция Рим 2)*. Разбираш ли, движиш се в хоризонталната равнина. Във вертикала са само мисловните ти модели, мечтите ти. Тоест не всяка мечта бива *смъквана* и реализирана. Когато мечтите ти са свързани с благосъстоянието на повече хора, те са в по-висок диапазон (*Рим 1.1*). Когато са свързани само с материалното ти облагодетелстване, те са в ниския диапазон (*Рим 0.1*).

ВЕРТИКАЛНИ ВРЕМЕВИ ЛИНИИ

– Какво се случва със сферата на възприятието, когато има прехвърляне по хоризонтала? Например от позиция „Рим 1“ в позиция „Рим 2“?

– Сферата си остава една и съща, просто започва да отразява от позиция *Рим 2*.

– Значи смяната на фокуса върху хоризонталните линии ни поставя в нова линия, която е с различно минало и бъдеще?

– Да, но не само в хоризонталните. Душата непрекъснато мести своя фокус навсякъде по интерактивната решетка. Тя едновременно живее мечти, желания, подем, упадък и така нататък. Всичко се преживява в един миг.

– Може ли да се премине наведнъж през няколко линии и нива?

– Не. Не можеш от 3-то измерение направо *(да преминеш)* в 7-мо измерение. Ти се движиш в равнината на измерението. Всеки се съобразява с измерението, в което се е въплътил, защото е в колективно споразумение още с раждането си. Това важи включително и за най-висшите съзнания, които се въплъщават като хора, с цел да направляват човечеството.

– Какво се случва, когато в едно тяло живеят няколко души? Може ли в линията на „Рим“ например да влезе и друга душа?

– Не. Обикновено Душата прави една линия за една своя личност. Други души *(вселени в същото тяло заедно с първоначалната душа)* създават нови линии за своите личности. Тези линии са в различни нива на основната линия. Например живееш живот в *Рим*, но заедно с въплътената ти душа има още две души,

вселени в тялото ти. Тогава около линията на *Рим* се появяват още две паралелни хоризонтални линии, които започваш да живееш. Тези нови хоризонтални линии създават и две вертикални. Защото една душа не може да се намеси в желанията на друга. Всяка трябва да направи свои вертикали. Те-зи нови личности се ръководят от различни души, но с времето трите хоризонтални паралелни линии постепенно се разграждат и накрая продължава само една от тях.

– А какъв е случаят, когато няма вселяване, а една Душа желае да създаде няколко личности в различни тела и те да живеят едновременно живот?

– В този случай има една генерална линия, както и генерална личност, като останалите създават свои линии, но *(те)* се водят по генералната. Тя определя. Накрая душата ги изтегля всичките. Те, разбира се, умират по различно време от гледна точка на линейното земно време.

ЛИНИИ на КРЕПИТЕЛИТЕ

– Ти каза: „Има и двадесет и седем паралелни реалности, около и в Земята, където обитават други същества“. Какво представляват тези нива? Има ли и в тях подобни интерактивни решетки, каквито разгледахме дотук?

– Не. Както казах, това не са хора, а *създания-балансьори* на грандиозния проект на СЪЗДАТЕЛЯ за последната… вашата раса. Ние, до тук с теб, раз-

глеждаме хората и Божествената искра, докато в 27-те нива ще разгледаме разнообразието на Всемира. Това са различни неща.

– Всяка планета ли има 27 нива?

– Не, говорим само за Земята, и само за хората; за тези, които се учат да станат Богове. Иначе казано говорим за БОГ, КОЙТО е в развитие. СЪЗДАТЕЛЯТ претворява СЕБЕ СИ в последната раса на Земята *(расата с Печата на БОГА)*, за да СЕ развива.

– Какво представляват тези 27 нива?

– *(въздиша)* Да кажем, че е град. Приеми го като град, като планета, като пространство, където определени създания живеят. Тези 27 нива са различни нишки в една *(вибрационна)* линия. Всяка нишка е време. В тях живеят същности, живели на Земята и съпричастни към нея. Ако трябва да ги съпоставим с нещо, то това са паралелни линии, паралелен живот. Над Земята живеят девет раси създания в 9 нива, които не се възприемат от вас. Там например, на три метра над вас, живее цивилизация, паралелна на вашата, но в друго измерение. В нея вие имате проекции и можете да *посещавате* този паралелен свят, за да коригирате нещо, като след това се завръщате отново тук. Над атмосферата, в Космоса, също има 9 нива, но всичко това са паралелни животи, които са живяни от други същества. Те живеят в бъдещето, в миналото, както и в настоящето. С вашето развитие вие ги замърсявате и им пречите. Именно затова е казано, че от действията на хората, от вашите действия, зависят толкова много същества. На 9-те нива под Земята също живеят девет раси.

– Казваш, че над нас има ниво, от 27-те нива, което е на три метра нагоре, в ниската атмосфера, и там имаме проекции, от които можем да коригираме неща в живота си?

– На три метра над планетата се намира нивото, където е (*пауза*)... да я наречем... вашата *духовна субстанция*. Каквото планираш, каквото твориш, се позиционира в тази духовна субстанция. Ако го промениш – тя се променя. Тази *субстанция* е винаги лъчиста. Не можеш да ѝ предадеш своите негативни мисли. Ето защо, ако си потънал в негативни мисли, можеш да ги коригираш чрез нея, защото тя винаги остава в Светлината.

– Ако успеем да направим връзка с нея?

– Всеки е в постоянна връзка със своята духовна субстанция.

– Висшият Аз ли е тази духовна субстанция?

– Не. Това е субстанция, която е извън личността. Приеми го като проекция на Висшия Аз, която се прави, когато се въплътиш и започнеш да създаваш личност.

– Има ли нещо друго на това ниво?

– Не. Само духовните субстанции на хората. Това са като *копия* на живота, който живееш, но *светлинни копия*. Над това ниво, в другите нива, има други създания.

– Кога са се образували 27-те нива?

– Преди 4,6 млрд. години заедно със създаването на планетата Земя. В началото не са били населени, защото са заложени за последната раса. Те започват да се населяват едва в края на съществуването на

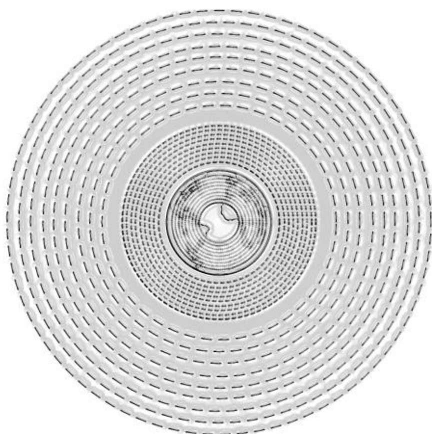
Атлантида. Без тези създания *расата с Печата на БОГА* ще се самоунищожи поради силното въздействие на Тъмнината. Тя и затова е допусната – да изпита хората. Без чистите ефирни създания, от 27-те нива, тази Земя нямаше да издържи досега.

– Тези създания от планети ли идват или са част от Свещената йерархия?

– *(въздиша и набляга) Тези създания* са продукт на СЪЗДАТЕЛЯ. Наречи ги *създания-крепители*.

– Според някои езотерици на Земята има четири царства, четири елемента, от които е създаден човекът: гноми (духове, създаващи материя), ундини (водни духове), силфи (въздушни духове), саламандри (огнени духове). Тези четири царства част ли са от 27-те нива?

– Това са Богове-Сътворци, помощници на СЪЗДАТЕЛЯ при сътворението на Земята. Те не са *(част)* от крепителите.

27-те ЛИНИИ на КРЕПИТЕЛИТЕ

– А какво се случва в 9-те нива, които са в недрата на планетата?

– На тези девет нива под земята има много различни градове. Много са. Пръснати са из цялата планета, включително и под моретата и океаните. Под земята живеят и атланти, и лемурийци, и рептилии... много същества. Постоянно общуват помежду си, както и с избрани хора, като на места излизат на повърхността или някои хора отиват при тях. Над Земята е същото. Например рептилии живеят и над повърхността. Такива, които могат да виреят в тези условия. Например над атмосферата в така наречения *астрален план*.

– Не разбрах. Рептилиите обитават ли нива от тези двадесет и седем?

– Не. Двадесет и седемте *(нива)* са нива на Светлината. Там обитават само светли съзнания. Рептилиите са в така наречения *астрал*. Самият астрал е на нива и там има безводна пустота, където обитават рептилиите. В нивата на Светлината *крепителите* поддържат равновесието и мира, устоите на световете, като завихрят кръгове енергия.

– Къде тогава са лемурийците, атлантите...

– Освен тези 9 нива, които са населени със светлинните *(създания)*, има и седем свята. В тези седем свята, *(които са)* в самата Земя, са преминали раси, живели някога на планетата. Като лемурийци, атланти и така нататък. Те се различават от тези, които обитават 27-те нива. Тези седем версии на планетата са нейната генетична библиотека, нейния генно-информационен фонд. Тези седем свята ще достигнат

до дванадесет, като растат с всяка версия на Земята. Ето, сега сте в седмата *(версия на Земята или в седмата Земя)*, която ще се оформи като завършен свят в недрата *(на планетата)*, когато на повърхността се формира осмата версия на Земята. И така до дванадесетата *(версия)*. Определени чисти създания, от седемте версии, ще излязат *(от тях)* и ще се въплътят на осмата версия.

– Добре, но защо са седем свята, като все още на повърхността си съществува седмата версия на Земята и тя не е преминала в осмата? Кой живее на подземната седма версия?

– Все още никой. При прехода между седма и осма версия на Земята съзнания от седмата Земя ще се капсулират в подготвената им седма версия в недрата на планетата.

– Не мога да разбера. Ако осмата Земя е друга планета, то как сега се формира на повърхността?

– Свързана е с тази. Всичко е във вашето съзнание. *(въздиша)* По-добре да спрем засега дотук.

Паралелните реалности са холограми тук и сега, които са насложени на различна честота подобно на радио програми. Това създава илюзията, че се намират на различни места. Има паралелни физически реалности, както и определен брой паралелни версии на Земята. Версиите на Земите съхраняват информацията за определени периоди от земната история. Те са успоредни Земи, които са капсулирани в недрата на планетата. Там, все още, обитават представители на предишните цивилизации, които са населявали Земята в древността.

I ЛИНИИ на ЦИВИЛИЗАЦИИТЕ
(земни версии)

– Съществува ли паралелен свят, който е абсолютно идиентичен с настоящия, тоест „свят-близнак“?
– Настоящият се записва и съществува в Записите *(Акашовите записи).*

По същество „акашът“ не е запис, а е самото съществуване. Всичко, което се случва, автоматично се записва в енерго-информационното поле на Всемира. Цялата информация съществува там, във вечното „сега“.

– Версиите (на планетата) паралелно ли съществуват?
– Да. Там, в Записите.
– На тези версии също ли има живот?
– *(въздиша)* Сложно е да се обясни.
– Може ли да правим връзки с тези версии?
– Не. Те са разделени енергийно и някои са под карантина, тоест няма право на достъп до тях.
– Когато едно нещо се случва на едната версия, случва ли се и в другите?
– Не, те са независими.
– Значи би следвало да се развиват по различен път?
– Не, те са под „карантина“.
– Какво означава „под карантина“?
– Не може да им се влияе и не може да се достигне до тях. Те са под забрана, капсулирани са. Не можеш да отидеш до тях. Не можеш да стигнеш до

тях. Те чакат момента, когато ще падне картината, за да започнат да се развиват.

– Каза, че земните версии са капсулирани, тоест отделени и заключени във времето. Как става това? Ще се слеят ли реалностите, когато се отключат версиите?

– Да ще се слеят. Как се капсулират? Представи си сфера, която съдържа съответната версия. Процесът по капсулирането се извършва от Пазителя на Времето заедно с Боговете-Сътворци. Правят го като изолират времевата линия вътре в сферата, където тя продължава да съществува.

– Защо се създават различни версии?

– Ако алегорично мога да говоря, ще кажа така: на едната *(версия)* Земя са лемурийците, на другата *(версия)* Земя са атлантите, и така всички цивилизации, които са били на Земята, но това е алегория.

– Тоест лемурийците (например) са се развили до един определен етап, спряли са там, и се е създала версия на Земята, която е с тях?

– Да, и така може да се каже.

– Атлантите след това са достигнали до друг етап. Като се е създала друга версия на Земята, където са те?

– Да, така е. Същевременно тази Земя, в този вид, пази информацията за всички.

– Може ли да се каже, че това са информационни версии?

– Може и така да се каже.

– Значи и историята на планетата е в различни версии?

– Точно. В седем различни версии и потенциали *(до сега).* Версиите се формират от колективното съзнание на съществата, населявали и населяващи Земята. В момента човечеството е на граница. Сега се създават нови реалности. Това ще продължи през следващите няколко години.

– Ще има ли последваща версия на тази Земя?

– Предстои вие да я направите.

– Какво ще включва тази версия?

– Чисто съзнание. Тя се създава в момента. Настоящата Земя, в този *(си)* вид, ще стане, както го предаваш на земно ниво, седмата информационна версия. На нея ще останат тези, които не са еволюирали. Тези, които не са приели Светлината. Останалите, които са с отворено съзнание, с отворено възприятие, паралелно ще преминат на новата *(осма)* Земя. Това няма да бъде с катаклизъм, а просто ще преминат. Настоящата *(версия на)* Земя, в този ѝ вид, ще остане под *карантина* до изчистването си.

– Как хората, на които им предстои да преминат, ще го направят – едновременно или всеки за себе си, тоест поотделно?

– В този въпрос се крие много. Едновременно всеки за себе си, и паралелно всички. Преди скока към осмата Земя всеки започва да създава и да живее в своята реалност. В тази *(сфера на възприятието),* която той е създал. От нея започва да наблюдава реалностите на другите, без да допуска вмешателство в своята.

– Всъщност всеки мести фокуса на съзнанието си?
– Да, но това ще бъде грандиозно преместване на всички, които са отворили *светлините си лотоси.* Тоест, които са отключили светлините си тела.
– Всички, които са отключили светлинните си тела, в един момент ще фокусират своето колективно съзнание и ще го прехвърлят на новата осма версия на Земята?
– Точно така, но това ще стане по знак от СЪЗДАТЕЛЯ. Всички, които са се отключили, ще разберат *знака* и колективно ще прехвърлят съзнанието си. Това е грандиозно и за него не се говори.

Вярата, стремежът и молитвите на човека постепенно го отделят от измерението на седмата Земя. Този процес вече е започнал. При разделението едни хора ще се издигнат до новото измерение на осмата Земя, докато други ще слязат до 2-ро измерение, оставайки в седмата информационна матрица. Няма да има хора, които да останат на днешното 3-то измерение. Според Пазителя, след 2012г., този „среден" път постепенно ще бъде затворен.

– Значи определени хора се синхронизират на честотата на осмата Земя и това е една времева линия, в която започват да живеят?
– Точно така. Постепенно, от многото реалности, се оформя нова и различна реалност от тази на седмата Земя, която плавно започва да се отделя. Как да ти го обясня най-просто? Представи си една залепена дъвка. Започваш да я теглиш и тя се разтяга, докато се отлепи от мястото, където е залепена. Ето

така се отделя осмата от седмата Земя. Всичко това се случва чрез намерението. Случва се на основата на работата на всеки в него самия. Това ще доведе определена част от хората до живот според Божествените принципи. Живот по БОГА.

Физическата реалност е холограма, която съответства на честота ни. Което излъчваме, това получаваме. Ние никога не усещаме нещо различно от вибрациите си. Затова преживяваме само онова, което сме възнамерили. Възнамеряването е фокусиране на съзнанието върху желани честоти. Тогава създаваме състояние – подходящият екран на нашата сфера – в който реалността да отрази към нас вътрешната ни промяна.

Когато възнамерим свят, който искаме да преживеем, започваме физиологично да се отделяме в нова реалност. Съзнанието ускорено проявява старото и негативното, за да го преживеем по старому. Затова сега се сблъскваме с толкова негативни неща.

Физическото разделение започна. Част от хората, които са повдигнали своите вибрации, все още виждат реалност, която не одобряват, но това не означава, че са в нея. Те я наблюдават от друга паралелна реалност, където вече са.

– Освен разгледаните паралелни линии, има ли и други, за които не сме говорили?

– Има много паралелни линии: на желания, на мечти, на усъвършенстване, на създания, на планетата Земя и така нататък, но всичките правят синхрон в едно интерактивно цяло. Тази интерактивна решет-

ка е изградена вече около вашата планета. В нея е всичко. Тя е интерактивната решетка на колективното съзнание на човечеството. Вие я познавате като *кристалната решетка*.

– Излиза, че паралелните линии в нашата сфера на възприятие са безброй?

– Да.

Ние не се придвижваме през реалността. Реалността се придвижва през нас. Фокусът на нашето съзнание постоянно преминава напред и назад по цялата интерактивна решетка. Но само когато възнамерим, изберем, решим и предприемем съответното действие, само тогава притегляме към нас съответната времева линия и живеем в нея.

– Възможно ли е да се получават информации от различни времеви линии, които се разминават?

– Да, времевите линии не са статични. Те се движат в пространството и, както говорихме, имат ъгли на пречупване. Ако от един ъгъл се вижда едно, от друг ъгъл се вижда друго. Всичко е различно и в същото време е едно цяло.

– Как да идентифицираме тогава истинността на информацията, която получаваме?

– По заряда, който носи в себе си. Както и от звука, който се получава като вибрация в сърцето на човека. Човекът влиза в онази времева линия, която съответства на вибрациите му към момента. Хората са в глобалната Истина, защото Истината е една, но са различни ъглите, под които я виждат. Те говорят едно, но по различен начин.

ФИНИ ТЕЛА

СЕДЕМТЕ ТЕЛА на ЧОВЕКА

– Сферата на възприятието обхваща ли аурата и фините тела?

– Да, всички твои фини тела, както и аурата ти, са в нея. Когато в сферата направиш проекция на някого, то тази проекция също включва всичките му фини тела заедно с аурата му.

– Колко са фините тела на човека? Ние знаем за физическо, етерно, емоционално, умствено, причинно-следствено (казуално)...

– Всички фини тела се различават по честотата на вибрация, въпреки че вибрационният код е един. Телата са дванадесет, но само седем *(от тях)* са за тази Вселена. Хората са измислили наименования на телата, но седемте са: физическо, чувствено, емоционално, умствено, рационално *(вземащо кардиналните решения за живота на човека),* ментално и седмото – казуално, което е слято с *(следващите)* пет духовни тела. И всичко това е вътре в сферата на възприятието.

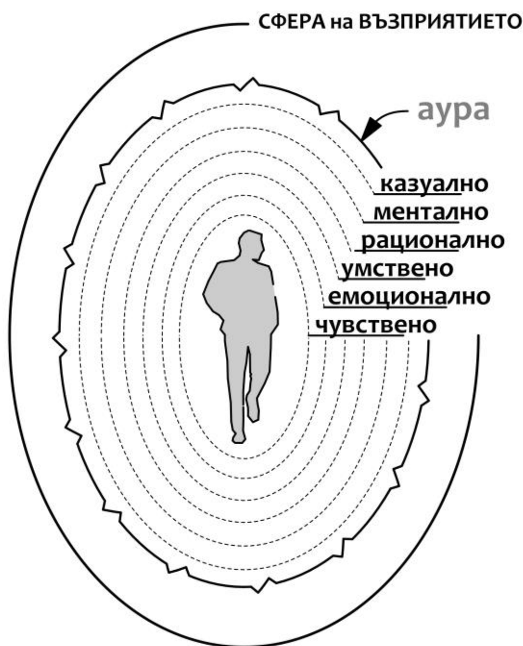
– Умственото тяло и менталното тяло не са ли едно и също нещо?

– Умът е отделно от менталната енергия. Менталът не е ум, а мисъл. Както и чувството е различно от емоцията.

– Какво представляват фините тела?

– На ваш език – *завихрени торсионни полета*.

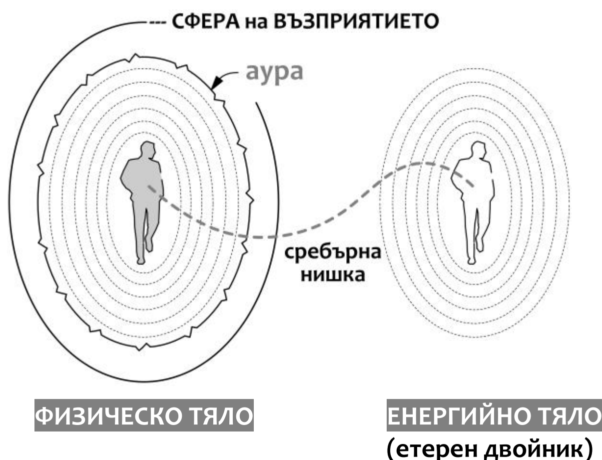
– Съзнанието съвкупност от фините тела ли е?
– Фините тела не са самото съзнание, но се вливат в него.
– В съзнанието или в подсъзнанието?
– В съзнанието.
– Каква е връзката между фините тела и подсъзнанието? В кое от фините тела постъпва ужасът, който е изпитало животното, чието месо ядем?
– Не постъпва. Не остава и в съзнанието или подсъзнанието. Остава отпечатък в емоционалното фино тяло. Защото човекът усеща емоцията. Този отпечатък можеш и да го изчистиш.

СФЕРАТА на ВЪЗПРИЯТИЕТО и ФИНИТЕ ТЕЛА

– Къде се намира астралното тяло?

– Говориш за енергийния или, както го наричате, „етерен" двойник. Той е проекция на физическото тяло. Свързан е с него чрез т.нар. *сребърна нишка*. Физическото и енергийното тяло са едно нещо. Как да го обясня? Около енергийното тяло *(двойникът)* също са разположени останалите шест фини тела, както и аурата. Те са си същите. Когато двойникът премине *(след смъртта в Духовния свят)*, той ги *дърпва* заедно със себе си отвъд, където започва разпадът им. Когато боледува физическото тяло, боледува и енергийното тяло, защото те са едно. Във физическия свят енергийният двойник отразява болестта на физическото тяло. Ако един човек го боли бъбрека, то и двойника също го боли, докато е свързан с физическото тяло. След смъртта, двойникът преминава в Духовния свят и очаква отново да усеща болката, но сребърната нишка е прекъсната и болката вече не съществува. След смъртта, когато се отдели етерният двойник и премине в другия свят, той е здрав.

– Какво представлява казуалното тяло?

– Казуалното тяло е *(тялото)* с най-високата честота. То отговаря за връзката със СЪЗДАТЕЛЯ. Това тяло е субстанция от частиците на СЪЗДАТЕЛЯ. Те така трептят, че образуват силуета, очертанията на личността. В казуалното тяло се намират всички субличности от предишни животи. Посредством това тяло личността се свързва с душата и оттам със Свръхдушата. Вие наричате това тяло *причинно-следствено*, но аз не бих го нарекъл така. По-правилно е да се нарече *програмно* тяло, защото в него се задава програмата, темата, която трябва да изживее личността в съответния живот. Това тяло съществува преди да е формирана личността. Самото то я формира.

– То задава темата за преживяване?

– То е самото преживяване. Останалите тела са на по-ниска вибрация от него.

– Един вид в казуалното тяло е изконната енергия? Тази, с която излизаме от Лоното на СЪЗДАТЕЛЯ?

– Да, и така може да се каже. Когато се водят войни, между измеренията, всички съзнания пазят внимателно своите казуални тела, защото с тях те могат да обитават навсякъде. Ако това тяло се нарани, СЪЗДАТЕЛЯТ изтегля цялата *(СИ)* субстанция *(от него)*, за да не се изгуби *(тя)*.

– Какво се случва, когато изгубиш тази енергия при битка, както казваш?

– Изгубвайки я, тя генерира огромна светлина. За вашите представи – избухва като атомна бомба; разгражда се на основните си субстанции и се завръща при СЪЗДАТЕЛЯ.

– Значи тази енергия не се завръща, така да кажем при душата, а отива при СЪЗДАТЕЛЯ?

– Да, ТОЙ я взима. Ти я губиш, защото не си успял да я опазиш.

– Затова ли идваме с толкова други фини тела – за защита на казуалното?

– Да. На Земята идвате със седем тела, докато на другите планети те са различен брой. Вие притежавате седем тела, докато например анунаките имат само три. Те нямат чувствено, емоционално, ментално и казуално. Анунаките имат физическо, умствено и рационално. На Орион и на Плеядите *(създанията)* имат и казуално тяло. Като вас, със седем тела, има същества, но в други вселени, където природата е подобна на земната. Там се развиват също цивилизации като вашата, по подобие на СЪЗДАТЕЛЯ, но са още в зародиш.

– Значи има връзка между природата и фините тела?

– Да, фините тела са изградени за условията на съответната планета. За да може да се развива физическото тяло на Земята, то трябва да е оградено от тези фини тела. Без тях то не може да направи взаимодействието *(със заобикалящия го свят)* и да изяви цялата палитра от мисъл, емоции и чувства, която съществува.

– Какво се случва с казуалното тяло след смъртта?

– След смъртта то се запазва, докато другите се разграждат. Цялата информация от тях се изтегля в казуалното, преди да се изтегли в душата. Това тяло е тялото, с което можеш да преминеш над 7-мо измерение. Всеки преживян живот се отпечатва в ка-

зуалното тяло и то не е същото, например след поредица от животи в Тъмнина или след самоубийство. Тогава това тяло започва да носи печата на рептилския мисловен модел и спира да излъчва Светлина в Духовния свят. Приело само Тъмнина, едно такова казуално тяло няма как да премине в 7-мото измерение. Тоест няма как тази индивидуална душа да завърши своя цикъл и съответно тя „зацикля“.

ДУХОВНИТЕ ТЕЛА

– Каза, че телата са общо дванадесет. Каква роля имат останалите пет?

– Ползваш ги над 7-мо измерение. Те са за там.

– Как са разпределени?

– Всичките дванадесет тела се намират едно в друго, подобно на… (*търси думата*) матрьошки. Първите седем тела живеят в духовните. От тези седем тела казуалното *(тяло)* е определящото. В седемте тела се натрупва огромно количество знание и енергия. Тоест до седмото *(фино тяло)* телата са… така да кажем *информационни*. След седмото тяло връзката се губи за повечето хора. От седмото до дванадесетото *(тяло)* са духовните тела. Духовните тела са СЪЗДАТЕЛЯТ. Те са „Всичко, което е“. Духовните тела се различават по своята вибрация. Те нямат земни имена. За да ги сравним с нещо, можем да ползваме вашата религия. Там има йерархия, която донякъде ще ти даде представа, въпреки че тя ще е съвсем бегла. Наречи тези пет тела – *духовно, ангелско, архангелско, херувимско и серафимско.* Пак

казвам, че това не е точно. В Духовния свят те са слоеве с определена вибрация, код и цвят.

ДВАНАДЕСЕТТЕ ТЕЛА

– Какви са цветовете на първите седем тела?

– Те са подобни на цветовете на чакрите. Чувственото *(тяло)* трепти в нежночервено, емоционалното *(тяло)* в нежнооранжево и така нататък до казуалното *(тяло)*, което трепти в нежнолилаво.

– Можем ли да посочим цветовете и на следващите пет тела, тоест на духовните тела?

– *(въздиша)* Тези цветове ги няма на Земята. Духовните тела трептят в различни нюанси на бялото.

– Какво следва след духовните тела?

– Над тях е само Божественото *(Абсолютното),* но това не е тяло. Това е СЪЗДАТЕЛЯТ.

– Имат ли връзка духовните тела с физическото тяло?

– Не, нямат връзка и с етерния двойник. Те се свързват с теб едва когато изградиш казуалното си тяло. Когато преминеш през всичките необходими животи, за да достигнеш пълнотата на осъзнаването, тогава преминаваш над 7-мо измерение и се свързваш с духовните тела. Петте духовни тела са в сила над 7-мо измерение, иначе те нямат връзка с теб.

– Каква е ролята на духовните тела?

– С тях живееш в Духа. Когато душата се въплъщава на Земята, тя има седем тела. Когато се завърне в Божествения порядък, и премине през барирерата на тази Вселена, тя придобива и дванадесетте *(тела).* Това е така, защото вашата Вселена е ограничена във времето и пространството. Всички вселени, в които действа Тъмнината, *(тоест)* които са в дуалността, са ограничени и затворени от енергиен щит. Този щит се премахва едва тогава, когато Вселената осъзнае своята Божественост и премине в хармония. Тогава тя се присъединява към общото семейство на Любовта.... (*пауза*) Земните термини са недостатъчни, за да опиша грандиозното значение на Любовта за всичко, което се случва.

АУРА

– Какво представлява аурата?

– Аурата е нещо различно от седемте тела, които притежавате на Земята. Това е защитното поле около тях – магнитна решетка, която обвива всичките седем тела и ги пази. Телата се ограждат от аурата, като самата тя се намира в духовното тяло. Аурата е и отражението на фините тела във физическото тяло. Тя дава сигнал и изменение във всичките седем тела. Излъчването на душата, на Духа, на съзнанието – всичко това, комбинирано в едно излъчване, представлява аурата.

– Аурата капсулира ли енергията в човека или тя може да се изтегля?

– Енергията може да се тегли и да се влива, но: първо самият човек, като Божие подобие, може да я защитава; второ – всеки има и ангел-хранител, който също я пази и укрепва. Ала човекът, посредством своите мисли, може да създаде „пробойни“ в аурата, които да отслабят нейната защита. Понякога аурата става като решетка, която пропуска всичко и всички.

– Има ли място в тялото, където е концентрирана енергията?

– Из цялото тяло е. Около слънчевия сплит и темената област е по-концентрирана.

– Какво се случва с аурата след смъртта?

– Аурата се разпада след смъртта заедно с пръстените около нея.

– Какви са тези пръстени?

– Около аурата на човека има и пръстени подобни на тези, които ограждат Острова на Светлината. Това са защитни системи, които притежава всеки един организъм.

– От какво са съставени тези пръстени?

– От най-малките частици, от „ки“.

– Остават ли частици от душата в аурата на друга, различна душа?

– Може да остане отпечатък от една личност в друга, различна личност.

– Как аурата защитава фините тела?

– Защитата зависи от вътрешното състояние на човека; от настройката на душата. Тази настройка е различна при всеки. Настройката на някои хора създава аура, която трудно се поддава на външни въздействия.

– Ние наричаме такива хора „непукисти“. Каквото и да им се случи, те не го взимат навътре.

– При тези хора аурата не се влияе толкова силно от мисълта, но това е нещо, с което човек се ражда. То си е вътре в него. Носи си го. Когато поддържате ума, Духа, и тялото си чисти, нищо не е в състояние да ви атакува. Но в повечето случаи всеки човек си и залага да преживее нещо. Да преживее и болест.

БОЛЕСТ и ФИНИ ТЕЛА

– Как потиснатите емоции се проявяват във фините тела?

– Когато не проявяваш емоция, натрупваш генерираното в мисълта. В нея определяш всичко. Когато няма емоция, мисълта се натрупва в менталното тяло, оттам в емоционалното, чувственото, и накрая във физическото тяло. Образува се като *шлака*, която кристализира във физическото тяло под формата на болест.

– Кога фините тела се атакуват от болестта?

– Когато с неправилна мисъл формираш убеждение, което от своя страна, по формулата на живота, атакува ДНК. Тогава болестта навлиза през аурата, която се е *разредила* и е станала *пропусклива*. Болестта преминава през духовните тела, както и през казуалното *(тяло),* без да ги засяга. В тях остава само белегът, само споменът. Болестта се позиционира в менталното тяло, където застава и изчаква. Тя се появява най-напред в менталното тяло, тоест на ниво мисъл. Тук тя може да остане години, без да се прояви. Следва продължителен период, докато *(болестта) стои* и *изчаква*. Човекът може дори да си отиде от този свят, без болестта да се е развила. Когато се прояви, тя влиза в рационалното тяло на ниво решение. След това обзема умственото тяло, където отново *стои* и *изчаква*. Когато достигне емоционалното тяло, вероятността да се разболее човекът става много голяма. Превземе ли чувственото тяло, разболяването на физическото тяло е вече

сигурно. Появата на болест е резултат от дълг времеви процес и е неговия финален акорд. Затова е трудно възстановяването след този последен етап.

– Как се нарушава целостта на аурата?

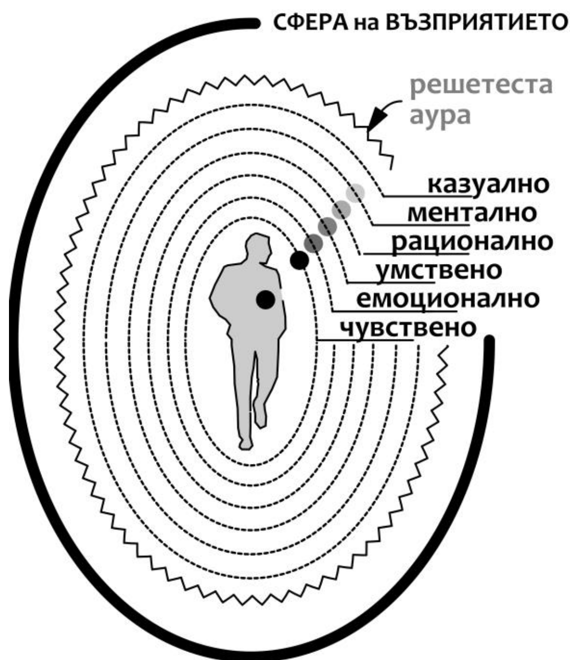
– Аурата се влияе от човешките мисли, но също така и от магии, наричания, обиди и така нататък.

– Но нали в сферата на възприятието няма никой, освен нас? Как тогава може да ни повлияе магия или наричане? Значи трябва да я допуснем вътре?

– Думите, които някой изговори за теб, се насочват към твоята аура; резонират във фините тела, с изключение на казуалното; и влизат в сферата. Първо се засяга чувственото тяло. Както вие казвате: „удря ме на чувство“, засягате се. След това вкарвате силна емоция *(преминава в емоционалното тяло);* след което отива към ума *(в умственото тяло),* където анализирате и се настройвате срещу този, който е изрекъл съответните думи.

– Значи, ако трябва да обобщим: когато ни атакува болест, тя навлиза от менталното към чувственото тяло; когато ни атакува наричане или магия, посоката е от чувственото към менталното тяло, което може отново да се трансформира по обратния път в болест.

– Точно така. Това е един кръговрат.

НАВЛИЗАНЕ на БОЛЕСТ

НЕГАТИВНИ УБЕЖДЕНИЯ

– С каква цел залагаме болестта?

– Целта е смирение. Но виж, няма нелечима болест. Всичко е въпрос на мисъл.

– Има ли връзка между фините тела на родител и дете?

– Не, те са абсолютно различни.

– Влияем ли чрез възпитанието на фините тела на детето?

– Да, защото вкарваш определен мисловен модел в менталното му тяло и оттам то го проектира в останалите.

– При наследствени болести отработваме родова карма или има общо неправилно убеждение, което провокира появата на една и съща болест в рода?

– *(набляга)* О б щ о у б е ж д е н и е! Когато се въплътиш в съответния род, ти възприемаш това убеждение и, ако постоянно мислиш за него, го реализираш под формата на болест. Всеки род има изграден определен егрегор. Ти влизаш в рода и го избираш. Не само за да научиш урока от този егрегор, но и за да го промениш. Да го разчупиш отвътре. Да го изсветлиш.

– Как ни влияят неправилните убеждения от минали прераждания?

– Убежденията от минали прераждания се намират в подсъзнанието. Те са генерирани, под формата на програма, от Висшия Аз. Ала пак казвам: мисълта е тази, която филтрира. Тоест можеш и да промениш убежденията, да промениш програмата. Положителните утвърждения помагат за това.

– Как работят позитивните утвърждения във фините тела?

– Ако ти отделяш по час на ден и в мисълта си непрекъснато повтаряш: „Здрав съм! Здрав съм! Здрав съм!“, независимо какво чувстваш, автоматично менталното тяло приема тази вибрация и я предава на останалите фини тела. Разбира се, можете да повтаряте и

други неща като: „Излъчвам Любов“, „Добър съм“ и така нататък. Това монотонно повтаряне възпира Тъмнината. Важно е и да ограничиш мислите си за болестта. Когато си под въздействието на негативни мисли; когато ти е трудно, достатъчно е да повтаряш „Господи, помилуй ме!“. Тези думи те свързват с БОГА и възпират тъмните сили. Трябва да се трудиш най-вече в ума, а не, както ви казват, да изнуриш тялото, за да се доближиш до БОГА.

Негативните убеждения са скрити надълбоко в нас. Те се разполагат в менталното тяло под формата на съмнения, които трудно се откриват. Тези убеждения оцветяват и филтрират всяка постъпваща Божествена идея. Те ни внушават, че ни пазят, че са плод на разум и предпазливост, че бдят за нашето спокойствие и хармония. Затова, в случай, че решим да ги премахнем, в нас се зарежда страх, че ще останем беззащитни. Това ни спира да продължим към тях и да ги изкореним. Често пъти те отвличат вниманието ни, като фокусират съзнанието върху различни дребни и маловажни неща.

Ето и някои от най-честите негативни убеждения, които ни съпровождат в живота:

Вина

Още от деца родителите ни вменяват вина, когато не постъпваме според техните изисквания. Учителите ни вменяват вина, когато търсим себе си в годините на съзряването. Свещениците ни внушават идеята за „греха“ и за нашата вечна вина, която ще изкупим чрез разкаяние, индулгенции или с

мъките на ада. В семейството се обвиняваме взаимно с нашите партньори, като търсим винаги грешките в другия. В службата понасяме обидите на висшестоящите за своите „постоянни грешки".

Вината е основен инструмент на матрицата, в която живеем. Тя е наш спътник още от раждането ни. Но какво е вината?

Ако Любовта е пълното приемане на себе си, то пълното отрицание, пълното неприемане на себе си, е вината. Омразата е друго състояние. То отново е неприемане, но на някой друг. Вината цели да създаде в нас усещането за малоценност. Това усещане генерира в съзнанието ни честота, която е различна от вибрационния идентификационен код (ВИК) на душата. Това, по своята същност, означава, че личността отрича душата. Вината ни държи в състояние, при което ние отричаме сами себе си.

Не съм обичан

Да обичаш някого, без да очакваш нещо от него – това е Божествена Любов. Да обичаш себе си, без да очакваш нищо от себе си ***– това също*** *е Божествена Любов. Какво е нашето отношение към самите нас? Доколко се харесваме и доколко се обичаме? Градим ли очаквания, когато отдаваме своята Любов на някого или когато желаем нещо от себе си? Всеки отговор е личен.*

Ние често разчитаме другите да ни харесват и обичат, за да се харесаме и обичаме и ние. Така забравяме, че каквото и да мислят хората около нас, те познават само нашето отражение; нашата вер-

сия или холограмна проекция, която са изградили в тяхната сфера на възприятие. Точно от тази проекция те правят своите изводи за нас, както и ние за тях. Личност, която е в съзвучие с вибрацията на своята душа не се позовава на чужди мнения, защото знае, че винаги е обичана и подкрепяна от СЪЗДАТЕЛЯ и от Духовния свят. Тази Любов е толкова голяма, че дори ни е позволено да се съмняваме в нея.

Недоволство

В основата на това усещане почива убеждението, че БОГ ни е забравил и изоставил. Истината е друга! Ние сме тези, които сме забравили БОГА. Ние сме тези, които сме изместили фокуса си от СЪЗДАТЕЛЯ и сме го разпиляли върху различни дребни неща, провокирани от нашето ежедневие. Тази енергийна разпиляност усещаме като неудовлетворение.

От нежелание да се погледнем и да анализираме това критично отношение, което имаме спрямо себе си, ние го прехвърляме върху хората около нас. Започваме да осъждаме и критикуваме всичко и всички. Когато отричаме нещо, ние се фокусираме върху него и му придаваме сила. По този начин възприемаме неговата вибрация, която отеква в нас като недоволство.

Страх и радост

Страхът и радостта са една и съща енергия, която оцветяваме различно през различни филтри на ума. Страхът е енергия, филтрирана през убеждение, което е в разрез с ВИК. Радостта е същата енергия, филтрирана през убеждение, което е в съ-

гласие с ВИК. От тази гледна точка да живеем в страх е избор, който е само и единствено наш.

Осъзнаването на същината на страха ни позволява да анализираме всяко ненужно убеждение, което го провокира, като ни помага да се освободим от него. Този път води към живот без страх; води към радостта. Без волята и намерението да потърсим корените на страха в нашите убеждения, в нас надделява инстинктът на животното. Под влиянието на страха ние ставаме боязливи, когато в нас надделее малодушието, или агресивни, когато в нас надделее гневът.

Трудно е

Това често разпространено убеждение е причината за съвременната тревожност и стрес. Трябва да осъзнаем, че ситуациите са кухи. Към всяко обстоятелство ние подхождаме от позицията на неутралност, като го изпълваме с една и съща енергия, различно филтрирана през нашите убеждения. Когато това кухо обстоятелство изпълним с отрицание – ние го преживяваме отрицателно, изпълним ли го с позитивизъм – ние го преживяваме положително.

Двама души в един и същ автобус нямат едно и също преживяване. Ако единият се радва на пробягващите покрай прозореца красиви пейзажи, то другият е възмутен от задуха и неравностите по пътя. Когато постоянно мислим за най-лошото около нас, ние го притегляме и съответно го преживяваме. Няма лоши обстоятелства, нито хора, които

да ни навредят. Дяволът не живее в нашата сфера, освен ако сами не го доведем в нея. Обладаване в сферата няма, защото в нея винаги сме сами, но има фокусиране. Колкото и да е невероятно, ние постоянно се фокусираме върху неща, които не желаем да преживеем. Без сериозно да ги анализираме и преценим, неусетно задействаме втория принцип на Всемира, който гласи:

„Каквото излъчиш – това ще отразиш. Каквото отразиш – това ще видиш“.

Всеки дисонанс в нас е свързан с убеждение, за което вярваме, че ни е от полза, без това да е така. Разбира се, в животът ни има изпитания и ние сме тези, които сме ги заложили, за да ги преживеем. В този случай единственото, което трябва да направим е да благодарим. Да благодарим на живота, че ни предоставя възможност да разберем какво сме, всеки път от един нов и различен ъгъл!

С М Ъ Р Т

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА СМЪРТТА

Според древните мексикански шамани смъртта е навсякъде. Тя е скритата змия във високата трева, бързата акула в плитките води на океана, тя е светлините на автомобилните фарове зад нас.

Смъртта винаги е наоколо, на една ръка разстояние зад лявата ни плешка. Понякога я усещаме зад нас, понякога – не. Тогава можем да си помислим, че тя си е отишла, но това не е така. Смъртта просто, за момент, се е притаила…

Свещениците, учените и философиите тълкуват различно смъртта. За едни тя е продължение, за други край, за трети състояние, а за древните шамани тя е нашият постоянен и най-добър съветник. За Пазителя смъртта е енергия, която трансформира живота. Според него осъзнаването на смъртта ни дава възможност да осмислим живота.

– Какво представлява смъртта?

– Освобождение. Смъртта не е приключване на нещо, а е освобождение. Тя, като край, е само в умовете на хората. Когато говорим за смъртта, хората неправилно я интерпретират като *човек с коса*. Тази „смърт“ е определена енергия, която *(повечето)* визуализирате като жена. Да, тя е и *(в образа на)* прекрасна руса жена, която е носителка на новия живот. Ала в същината си тя е енергия, която се намира на Острова на Светлината и има силата на архангел. Тази енергия помага на хората да завършат земния си път и да се освободят.

Смъртта е едно ново начало. На нея ѝ е дадена най-отговорната длъжност за този свят. В новата *(осма)* Земя *(тя)* няма да изпълнява такава функция.

– Има ли подобна смърт и на други планети, например в съзвездие Орион?

– Не, там *(в съзвездие Орион)* личността не се освобождава по този начин, както тук, на Земята. Там законите са други. Тук смъртта помага на личността да премине в училището *(на Духовния свят)*, където ще изчисти последиците от живота, който е живяла.

НАСТЪПВАНЕ на СМЪРТТА

– На каква дължина на вълната е настроено съзнанието приживе и как се изменя това след смъртта?

– Всеки човек е индивидуалност и вибрира на различна честота. След смъртта това се променя. Отново вибрираш, и отново на различна честота, според еволюцията, до която си достигнал, докато си живял на Земята.

Напускането на тялото от духа е разгръщане на съзнанието в нов, по-различен фокус. Това му позволява да възприема други честоти, което (по същината си) представлява преход в следващо, по-високо измерение.

– Какво се случва при настъпването на смъртта?

– Изведнъж сменяш фокуса *(на съзнанието)*. Самото усещане при всеки е различно. Всеки различно

усеща настъпването на смъртта. Съзнанието на човека се запазва и то изтегля личността от тялото. Човек не може да вземе тялото си без разрешение от Сътворците и Старейшините. Трябва да е достигнал много висша мъдрост, която на Земята са достигнали единици. И пак това е вземане на тялото, а не възкресяване. Възкресението е само едно, на Иисус. Човекът още не е придобил способността да се възкреси. Тя се придобива при пълното сливане с Христовата енергия. Ето защо трябва да се даде тласъкът *(в познанието).*

– Кога се прекъсва сребърната нишка?

– Когато умре физическото тяло, етерният двойник, заедно с останалите фини тела, застава до физическото *(тяло).* Ако той е с бавна, не с ниска, а с бавна вибрация, дори може да бъде уловен от високочувствителна видеокамера, която заснема в този момент. След това сребърната нишка се прекъсва, но до една година остават нейните трептения в пространството. Това отново не важи за всички хора. Някои, още с прекъсването на нишката, вече са „отлетели“.

– Има ли значение дали трупът е кремиран?

– Не.

– А кога се създава сребърната нишка?

– Много рано. Още когато душата се подготвя за въплъщение. Тогава, както казвате, тази нишка започва да се „тъче“. С оформянето на пъпната връв на плода се вгражда, тоест *пристига,* и сребърната нишка. След отрязването на пъпната връв нишката остава в човека до смъртта.

– Много хора, изпаднали в клинична смърт, усещат навлизане в тунел? Свързано ли е това с „изгасването“ на мозъка?
– Има коридор. Това е връзката между този и онзи свят. През времевия коридор си „отиваш“, когато умреш, и през него „слизаш“ на Земята, когато се раждаш. Той е кратък. Като портал между измеренията е. В него, след смъртта, получаваш... (*търси дума*)... някои го наричат „енергиен душ“.
– Всички души, които точно сега умират, събират ли се някъде?
– Всяка тръгва сама, но в коридора можеш да усетиш етерните двойници на тези, които също си заминават. Можеш и да разговаряш с тях. Виждаш и какво се случва на Земята. Със смяната на фокуса на съзнанието, *(ти)* получаваш така нареченото *многоизмерно виждане*.

След смъртта, и след разпада на сферата на възприятието, бариерите между нас и останалите съзнания отпадат. Ние установяваме, че всички сме свързани, като част от Цялото. Всички са част от нас и ние сме част от тях. Тази свързаност автоматично ни позволява да преживеем всички последици от това, което сме причинили на другите през изтеклия ни живот. Да ги осмислим и анализираме. Да изтеглим необходимата поука и да я трансформираме в натрупан опит, който ще ни послужи при следващото въплъщение.

– Как, след смъртта, можеш да докоснеш твоите близки, за да ги утешиш?

– Само с мисъл. Чрез вибрация можеш да повлияеш на птица, насекомо, домашен любимец, даже на мебел, като я побутнеш. Въпреки че вие, хората, се затваряте, капсулирате се в своята печал, и рядко забелязвате какво се случва около вас в такива моменти.

– Какво значение имат третият, деветият и четиредесетият ден след смъртта?

– Това са етапите, през които трябва да се напусне Земята. Ако не го направиш на третия, следва деветия и накрая четиридесетия, когато следва окончателно да си напуснал земния свят. Тук трябва да отбележа, че е необходимо, след смъртта, да се изчака поне четиридесет и осем часа или до третия ден.

– Защо?

– Защото, понякога, СЪЗДАТЕЛЯТ дава възможност за завръщане…

– Според руски учени, до три дни след смъртта, жизненото излъчване не пада до нула. Защо?

– Това казвам. Защото човешкият организъм притежава потенциала да се възстанови. Ето защо, след смъртта, трябва да се изчака до четиредесет и осем часа или до три дни преди да се пристъпи към погребение.

– Може ли, по споразумение, една душа да се изтегли от едно тяло и в същия момент на нейното място да влезе друга, която да продължи живот в същото тяло?

– Много пъти се е случвало и сега се случва. Когато една душа не е изпълнила програмата си и отиде „горе“, тя разбира какво я очаква. Понякога чрез силна молитва, силно изразено желание, може да ѝ се разреши да се завърне и да премине в друго тяло, за да завърши предначертаното. Размяната става задължително с разрешение „от горе“. Има го и другият случай, особено при по-неопитни души. Когато изживеят силен удар, стрес, и отидат „горе“, те не желаят да се върнат и предпочитат да останат там, въпреки че още не е дошло време за окончателно отпътуване. Тези решения също се съгласуват.

– В библията пише: „А всички дни на Адамовия живот бяха деветстотин и трийсет“. Колко години е заложено да живее физическото тяло?

– Хиляда и двеста години, но матрицата налага друго. Човекът може да промени това, въпреки че никой няма да пожелае да живее толкова години. Атлантите са живели колкото Адам, между осемстотин и хиляда години. БОГариите – около триста-четиристотин. Затова са им казвали, че са *орли*. След това хората приемат повече Тъмнина в себе си и съкращават продължителността на живота. Приемат да служат на Тъмнината. Всяка душа съгласува, преди въплъщението си, колко дълго ще живее.

– Може ли човек да удължи живота си на Земята?

– Да, с молитва и в служба на хората.

ВИДОВЕ СМЪРТ

– Всичко ли е заложено и има ли непредвидена смърт?
– *(въздиша)* Има. За това не сме говорили. Има внезапна смърт, която Духовният свят не е определил, а и самият човек не си е заложил. Сега, на Земята, се случва така. Това става под въздействието на т.нар. „изкуствен интелект“, който се опитва, все още, да превземе Земята. Затова и Боговете-Сътворци, които оставиха през хилядолетията развиването на свободната воля, сега взимат под контрол това изкривяване.
– Има ли връзка между вида на смъртта и причината за нея?
– Напоследък не толкова.
– Можем ли да я предотвратим и как?
– Можете. Като следвате интуицията си и слушате съвестта.
– Какво се случва при внезапна смърт, например катастрофа или убийство?
– Етерният двойник изживява шок. Той ту излиза от физическото тяло, ту отново се връща, ала не може да го съживи. Хубаво е всеки човек да изживее докрай живота си и да си отиде спокойно от тази Земя.
– Но някой така залагат...
– Да, залагат подобни *репери*, но това не означава, че заложеното винаги ще се случи. При горещи молитви, отправени от сърце, може да измениш предначертаните или, както ги казваш, *заложени* събития. Искам да

кажа, че ако си научил урока и си разбрал причината, защо ти е да изживяваш следствието?!

– Какво се случва при спокойна, при непредвидена, и при мъчителна смърт?

– При *спокойна (смърт)* душата тръгва сама и безпроблемно се изкачва през измеренията, знаейки че там я очаква Духовният ѝ водач. При *мъчителна (смърт)* в душата остава споменът за мъчението и известен период, в отвъдното, тя изпитва силна душевна болка. Тук зависи и каква е точно мъченическата смърт. Ако е за една справедлива идея и кауза, душата, при този преход, все още не може да разбере защо така се е получило, но знае, че е очаквана от водача си и се насочва към него. Ако е *насилствена*, душата трудно преодолява, че не е успяла да се спаси или да внуши на мъчителя, че той не постъпва правилно. При *непредвидена* смърт, душата остава без ориентир. В този случай веднага идва нейният Духовен водач, за да ѝ помогне.

РАЗПАД на СФЕРАТА на ВЪЗПРИЯТИЕТО

– Кога се разпада сферата на възприятието?

– Напълно – след една година, като до четиридесетия ден е все още в пълната си сила. Това е така, защото когато субличността напусне физическото тяло, тя продължава да живее това, което е възприела за вярно и все още отразява себе си. Точно там, в тази сфера, се появява мигновения екран на живота, който е току-що преживян. Затова за повечето

от вас изглежда, че изминалият живот преминава като на лента.

– Какво отразява сферата след смъртта?

– Всичко, което е понесла от този свят и което е съхранила в себе си.

– Има ли призракът сфера на възприятие?

– (*въздиша*) Не, няма. Остава само желанието. От сферата, като отражение, остава само най-силното желание, което го е теглило *(приживе).* Например човекът е бил алкохолик или наркоман. Това, като отражение, се запаметява… запечатва се в субличността, която остава тук и започва да търси тази своя изгубена среда. Търси приемници, живи пияници или съответно наркомани. При убийците обаче е по-различно. Когато попаднат в отвъдния свят, те мигновено разбират какво са направили, какво са причинили на всички, и изживяват силен шок. Понякога той е толкова силен, че заплашва субличността да се разгради.

– Индивидуалната душа изгражда ли друга сфера за отвъдния свят?

– Не, там си в Цялото. Там виждаш всичко. В Духовния свят няма илюзорно отражение. Там самият ти отразяваш, защото самата душа е сфера.

– Добре, но при смъртта не сменяш ли мигновено перспективата? Някои хора, които са преминали през клинична смърт, разказват, че наблюдават лекарите, които се борят за живота им, докато самите те са извън тялото си. Как тогава са все още в своята сфера на възприятието?

– Чакай, това не е смяна на фокуса, а преминаване на линията за смяна на фокуса. Истинската промяна на фокуса е свързана с трайна промяна на ситуацията.

– Къде е сферата?

– Там. Тя все още не се е разпаднала.

– Тя има ли връзка с късането на сребърната нишка?

– Късането е началото на разпада, началото на всичко. Вторият индикатор, че тялото не е живо, е липсата на аура. След това започва разпадът на сферата на възприятието заедно с фините тела.

– Според някои учени съществуват различни видове аура, като, след смъртта, един преминава в друг?

– След смъртта аурата не съществува.

ЕТЕРЕН ДВОЙНИК

– Защо някои призраци обитават с години определени места? Защо не ги изтеглят?

– Защото (*призракът*) желае да преживее тази опитност. Ако много е искал (*приживе*) определена къща, той е вкопчил цялата си енергия в нея. Призракът поддържа своя етерен двойник посредством емоциите, за да може да пребивава тук.

– Защо хората, които са в контакт с мъртви (санитари, гробари) се изтощават бързо? Отваря ли се канал, през който изтича енергията им?

– Починалият, енергийно, е все още близо до своето физическо тяло и взаимодейства с енергиите на тези, които са около него. Има взаимодействие между етерните двойници на тези, които са наскоро починали и на живите.

– Установено е, че етерният двойник винаги е на разстояние от физическото тяло. Както приживе, така и след смъртта?

– Така е. При много „заземени“ хора етерното тяло е близо до физическото и обратно – при „незаземени“ то е надалеч.

– А как става разпадането на етерния двойник?

– Разпадът на фините тела е свързан с нивата и измеренията в Духовния свят. Разпадането на етерния двойник не става веднага, а постепенно. Двойникът, до четиредесетия ден, остава на Земята. Той е в сферата на възприятието заедно с шестте фини тела. През това време *(той)* преминава през различни фази и форми и накрая се разпада. Като казвам, че се разпада до четиредесет дни, имам предвид земни дни, защото в Духовния свят е друго. Там времето е относително. След четиредесетия ден двойникът изцяло изчезва, но остава енергийният отпечатък, така наречената „субличност“. Нея разпознавате, когато виждате призрак. Субличността е съвкупност от фините тела. Емоционалното, чувственото, умственото и рационалното *(тела)* живеят до петдесет дни тук. Мисловното – до една година. Последното, което си отива, е казуалното. То извлича в себе си цялата налична информация от останалите тела. С тази, така оформена и завършена, субличност тръгвате нагоре към астрала и следващите измерения. Тази субличност остава в Духовния свят, като част от душата. Понякога тя може да излезе оттам и да слезе тук, под формата на Дух, за да предупреди някого за нещо. Тук говоря за стандартните души.

За тези, които са в Светлината. Когато една субличност е поела повече Тъмнина, тя не се изтегля напълно в душата и остава „зациклила“ в нисшия астрал, за да изчисти себе си.

– А къде отива индивидуалната душа?

– Тя се слива с Планетарната *(душа)*, когато не е „зациклила“. В противен случай остава заедно със субличността, за да изживее повторно всичко, което *(субличността)* е натворила приживе. Това е, което оприличавате на *ада*. *Адът* е душата, която страда, докато субличността чисти себе си; докато осъзнава своите постъпки и последствията от тях.

– Значи и в „другия“ свят остава връзката между субличността и индивидуалната душа?

– Да, но по друг начин. Не като сребърната нишка. Тази връзка също се прекъсва, когато субличността умре. Това е така наречената *втора* смърт.

– Значи има и „втора“ смърт?

– (*въздиша*) Има, ала не за всеки. Хората в светлина, които са си „отишли“ от Земята, не ги чака *втора* смърт. Тези обаче, които не са такива, попадат в нисшия астрал. Когато там преминат през всичко, те напускат астрала с казуалното тяло чрез така наречената *втора* смърт. Едва тогава се разрешава преминаване към следващите измерения, където става сливането на субличността и индивидуалната душа. Тоест продължаваш по пътя си вече изчистен, но запазил спомена за *ада*. В момента, на Земята, има много хора, които пазят този спомен, защото са минали оттам, преди да се превъплътят отново.

НИСШ АСТРАЛ

– Какво е „чистилището“?

– „Чистилището“ е „портата“ или зоната преди астрала. След смъртта, преди нивата на астрала, етерният двойник навлиза в състояние на анализ и преосмисляне на изтеклия живот. Това наричате „чистилище“. Поради вибрацията чистилището се възприема от душите като *безводна пустиня*, *лепкаво мочурище*, в което затъваш. В това „затъване“ започваш да осъзнаваш какво приживе си извършил. Ако успееш да осмислиш всичко, и ако в този момент много живи хора излъчват добри мисли и молитви към теб, можеш дори да прескочиш нисшия астрал. Можеш направо да преминеш от чистилището към по-високите измерения.

– Какви са тези молитви?

– Наричате я *ходатайствена молитва*. Молитва, в която се молиш този, който си е заминал, да бъде приет от СЪЗДАТЕЛЯ и да му се простят всичките натрупани грешки. Молитвите, до четиридесетия ден, подпомагат душата. Като от първия ден след смъртта до деветия са най-въздействащи.

– Всеки ли преминава през чистилището?

– Не всеки. Хората, творили и отдавали Любов го прескачат. Тук се задържат самоубийците и души, които са потънали в Тъмнина. На някой самоубийци оттук се разрешава бързо прераждане, но в условията на много по-тежък живот. На убийците такава възможност не се предоставя. Останалите, в зависи-

мост от мислите и убежденията си, се насочват към съответно измерение и ниво.

– На кое измерение е астралът?

– Нисшият астрал е на 4-*то* (*измерение*) и съдържа седем нива. Това място (*нисшият астрал*) вие наричате „ад“. Тук нямате тази връзка със СЪЗДАТЕЛЯ, която сега имате на Земята, но и която сте потиснали. В астрала тази връзка може да се осъществи, евентуално и само, чрез ангел-посредник.

– Какво се случва на първото ниво на астрала?

– Първото ниво е нивото, където се отработват, анализират и осъзнават чувствата. Ако приживе починалият е бил под влияние на чувства или зависимости като: силен сексуален нагон, алкохол, наркотици и така нататък – той остава на първото ниво от нисшия астрал. Оттук започва да търси жив приемник, за да изпита отново онова, което не му дава мира. Ако не успее да открие приемник, субличността изпада в депресивни състояния. Това продължава, докато не осъзнае какво е вършила приживе, не го анализира и приеме, за да се успокои и да премине по-нататък.

– Кога този неспокоен дух влиза в приемника и кога излиза от него?

– Влиза например преди сексуалния акт, за да го изпита през приемника, след което излиза от него.

– Как може да бъде възпрепятстван от приемника?

– Чрез дисциплинирането на мисълта.

– Какво представлява второто ниво?

– Това е нивото на емоциите. На това ниво отиваш с емоционалното тяло, където изживяваш повторно емоции, породени от чувствата. Те са по-силни.

– Когато отиваш на второто ниво, с емоционалното тяло, какво се е случило на първото ниво?

– Осъзнал си, че чувството не ти помага, тоест превъзмогнал си това.

– Но нали тялото се разпада за четиридесет дни?

– Пак казвам: това са четиридесет (*наблягa*) з е м н и дни. В Духовния свят няма време. Там то е относително. Затова не говорим за време, а за осъзнаване. За това осъзнаване може да мине време, което там усещаш като петдесет, сто, хиляда години, докато на Земята е минал само един ден.

– Какво се случва след това?

– Следва нивото на ума, където отиваш с умственото тяло. След това е нивото на взетите решения и направените избори, където отиваш с рационалното *(тяло).* Накрая е нивото на мислите, на ментала. След това ниво следват две нива, които са *отражателни*. Те са едно в друго и огледално се отразяват. Така преминаваш с различните си тела през различните нива на нисшия астрал.

– Какво означава „отражателни"?

– Отражение на истинския живот, който личността е трябвало да изживее. Ако една личност е изживяла живота си по начина, по който го е предвидила, в Светлина и Любов, субличността направо идва на тези нива, от които отива към 5-тото измерение. В противен случай тя трябва да премине през съответните нива на астрала, за да се изчисти и *(вибрацията ѝ)* „съвпадне", или стане съответна, на това, което показва отражателното ниво. Има хора на Земята, така наречените *ясновидци*, които черпят ин-

формация именно от тези *отражателни нива*, която представят за *Божествена*. Тази информация, като всяко отражение обаче, се изкривява от ъгъла, през който е възприемана. Защото при изтеглянето си се пречупва през всичките нива, които са под *отражателните.*

– В какъв смисъл?

– Отражателните нива се възприемат от Земята през призмата на нивата под тях. Ето защо, от Земята, тези нива са известни и като *нивата на неточната информация.* След тях е границата с висшия астрал.

– Разбрах. Това е много интересно уточнение.

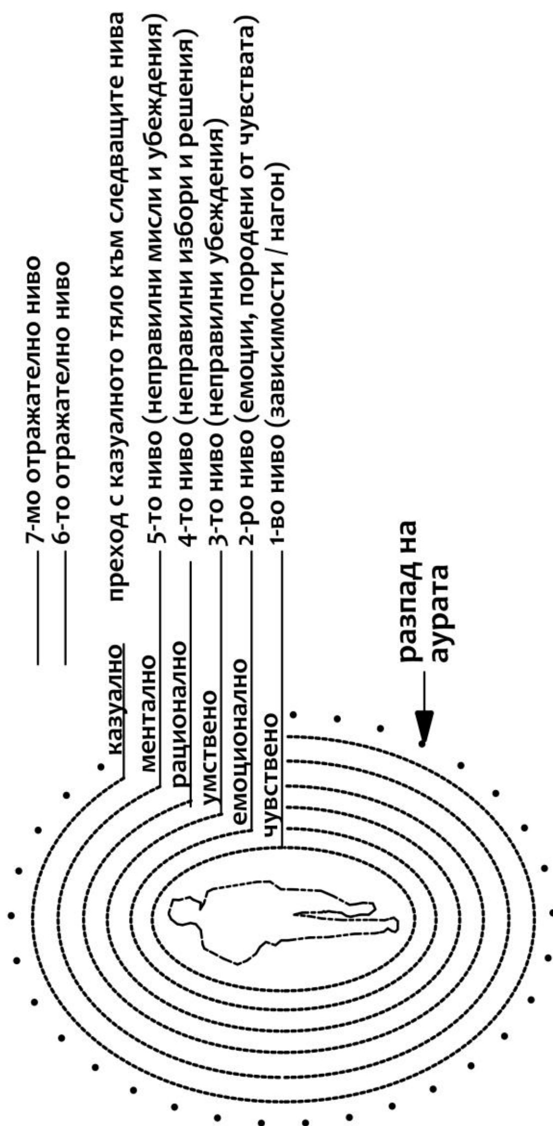
– И до сега – необяснено.

Отражателните нива са шаблонът, по който е трябвало да изживеем живота си. Разбира се, ние често се отклоняваме от заложеното от душата ни, като изкривяваме и губим вярната посока. След смъртта, там в тези нива, отново се изправяме пред това, което сами сме заложили да изживеем, но което сме пропуснали, подминали и изкривили.

Колко от нас са тези, чийто изживян живот ще съвпадне напълно със заложения преди въплъщението потенциал? Наистина колко?

– Можеш ли да се преродиш от нисшия астрал?

– От нисшия астрал се прераждат само така наречените „зациклили“ души. Те се прераждат и живеят живот, след което, когато умрат, отново се завръщат в нисшия астрал.

НИВА на НИСШИЯ АСТРАЛ

ВИСШ АСТРАЛ

– Във висшия астрал ли отива душата, след като премине през нисшия астрал?

– Не. Не можеш да отидеш във висшия астрал от нисшия. От нисшия *(астрал)* отиваш направо в 6-то измерение, в *Залата на хрониките*, за анализ на всичко, което си направил приживе. Там оставаш много време.

– Защо не можеш да отидеш във висшия астрал?

– Той е отреден за тези хора, които приживе са постигнали необходимата мъдрост, за да могат сами, без помощ от ангелите, да направят анализ на живота си. Такива хора отиват направо там *(след смъртта).*

– Колко нива има висшият астрал?

– (*въздиша*) Седем, но там конфигурацията е друга. Между нивата има огромни пространства. Не мога да го обясня. Ще се начертае следващ път.

– Защо има толкова големи разстояния между тях?

– Защото тук се самоусъвършенстваш, като вървиш сам в пътя чрез казуалното тяло. В това тяло вече е събрана цялата информация от преживяването на другите тела. Това става веднага след смъртта. И този осъзнат човек, изтеглил всичко в казуалното тяло, направо отива във висшия астрал. Тук той отново преживява чувства, емоции, мисли, но (*набляга*) по д р у г начин. Преживява ги осъзнато през призмата на този друг свят. Така Духът започва да се въздига. Ето защо между първо и второ ниво на този астрал може да изминат еони, докато постигнеш това самоусъвършенстване. Висши-

ят астрал е и мястото, където можеш да се слееш с БОГА. В това сливане можеш да избереш дали да станеш Сътворец или да влееш целия си потенциал в СЪЗДАТЕЛЯ и да излезеш отново от НЕГО, но вече *(набляга)* о б - о г а т е н, създавайки нов свят. В нисшия астрал това не може да стане.

– Как изглежда субличността в нисшия и във висшия астрал? Тя прилича ли на силует на човек?

– (*смее се*) Земните представи са такива. Там си сноп светлина. Тя може да приеме човешки силует, но по същността си не е. Приеми го образно като... (*пауза, търси подходящата дума*) „трептяща марання", която има собствен цвят, звук, код и вибрация.

– А има ли обиталища, градове, защото някои хора, когато са под хипноза или в състояние на регресия, описват подобни неща?

– Земните спомени могат да формират подобно нещо и *(съзнанията)* съответно могат да си сътворят градове, дрехи и така нататък. Да създадат свят, който са желали да бъде на Земята. И понеже не са успели да му се насладят тук, го създават, в определен отрязък от време и пространство, там.

– Значи формират онази паралелна реалност, която е била в мечтите им приживе?

– Е, точно така! Но това може да стане само във висшия астрал. В нисшия не може. В него *(те)* са като блуждаещи сенки в пространство, в което няма нищо. Няма къде да се приютиш, да останеш сам, да почувстваш себе си. Така пребиваваш, когато си в нисшия астрал.

– До кога, след смъртта, можеш да наблюдаваш Земята?

– Винаги. Сега например ти си видим от субличността на починалия ти баща.

– Но веднъж, в медитация, аз го видях като малко момче?

– Видял си новото му превъплъщение, но можеш да видиш и субличността му. Да разбереш какви уроци е взела, докъде е достигнала. С тази субличност можеш да говориш. Можеш да потърсиш съвет от нея.

– Можем ли да запазим осъзнаването си след смъртта?

– Осъзнаването какво представлявате като духовни същности на Земята? Някои от вас – да.

– Но нали, когато умре, всеки един от нас помни живота, който е живял?

– Чакай, животът е едно, а духовната осъзнатост за това какво си е съвсем друго. Когато умреш, след като си постигнал осъзнатост, ти отиваш направо във висшия астрал, откъдето разглеждаш изминалия живот. Тоест не го разглеждаш, както онзи, който не е работил върху себе си и се е стремял само към земни блага. Такъв човек се задържа в *чистилището* и отива, евентуално след това, в нисшия астрал. Този, който приживе е осъзнал себе си, осъзнал е предназначението на всички хора, живял е в колективното – такъв човек разглежда живота си от високата перспектива на висшия астрал. Там той сам си е коректор, защото няма нужда от допълнителна помощ за осмисляне на преживяното.

– Когато не си достигнал осъзнатост в живота си, отиваш в нисшия астрал, където имаш нужда от помощ, за да продължиш и да я достигнеш?

– Да, там до теб седи твоят ангел-хранител и те наблюдава с тъжни очи, защото вижда твоето страдание. Ти страдаш, защото разбираш какво си натворил приживе. Ангелът няма право да се намесва. Той само те наблюдава, както и ти го виждаш, че е до теб.

– Има ли души, които са „заклещени“ във висшия астрал?

– Да, тези души са постигнали много приживе, ала не са проявили Божествената Любов. Те не са напълно осъзнати. Постигнали са мъдрост без смирение и Любов. Те са във висшия астрал. Там са някои от така наречените от вас *махатми* и *гурута*; там са и представители на маите, толтеките, аборигените, както и други. Единственият, който може да те преведе през измеренията е Иисус. Той е олицетворение на това, което трябва да постигнеш.

– Значи „билетът“ е безусловната Любов?

– (*набляга*) П р о я в е н а т а безусловна Любов. Проявена смирено. Какво ви трябва на Земята? Къщи, коли, пари – трябва ви само Любов!

ИЗМЕРЕНИЯ след АСТРАЛА

– Ако измеренията до БОГА са 24-ри, то 24-ри ли е основното Божествено число?

– Двадесет и четири е степента, височината, стъпалото. Основното число на Земята, вибрацията на Земята, числото, с което тя вибрира, е седем. Това число е Божественото число. БОГ също вибрира с това число. Седем е всичко.

– Но нали БОГ е над 24-то измерение, как така вибрира на 7-мо?

– Седем е *(число)* за Земята. Когато СЪЗДАТЕЛЯТ дава информация, тя касае Земята, защото останалите неща няма как да ви се обяснят. Седем – това са измерения. След смъртта съществата преминават през астрала, след което стават *пилигрими* до 7–мо измерение.

– Как става това?

– След 3-то измерение, когато умреш, преминаваш в 4-то измерение, в астрала. В зависимост от преживяното, се застояваш там, малко или много. Следва 5-тото измерение.

– Можеш ли да дойдеш направо на това измерение?

– Можеш, ако си живял в Светлината. Живял си за другите.

– Какво представлява 5-тото измерение?

– Петото измерение е *разпределителен пункт*. Тук душите се разпределят. Едни отиват към 6-то измерение, за да се преродят на Земята. Други се насочват към

(времеви) коридори, които водят към останалите звездни галактики и вселени. Те стават *пилигрими*.

– „Пилигрим" не означава ли поклонник?

– Това са пътуващи странници – души, които носят Светлината из различните съзвездия. Не всеки може да е такъв. Те наподобяват на вашите богомили – хора, които носят знание.

– Те се въплъщават на други съзвездия?

– По-скоро отиват като духове, за да помагат. Както аз например съм сега тук, на Земята.

– Какво се случва на 6-то измерение?

– След 5-тото измерение е 6-тото, на което е *лабораторията*. Лабораторията е като *инкубатор*, образно казано. Тук се прави енергийно пречистване на съзнанието и сливане на субличността с душата. След това се прави преценка дали да се преродиш отново на Земята. Тук анализираш уроците, които си отработил и които трябва да заложиш при следващото си въплъщение.

– Има ли „Зала на планирането", където разглеждаме предстоящия си живот на Земята заедно с всичките негови потенциали?

– Това не е точно зала. Повече наподобява храм. Там текат различни версии на предстоящия живот и ти можеш да си избереш. В същото време ти си техният автор. Не са точно екрани. Всичко се проектира в съзнанието ти и ти знаеш какво представлява всяка една версия. Виждаш и какви промени можеш да направиш. Само от 6-тото измерение можеш да се върнеш на Земята. Разбира се, след като си пре-

минал през изчистването на 4-тото и 5-тото. В противен случай се превръщаш в „зациклила душа“.

– Убеждението определя вибрацията; вибрацията – това което възприемаме. Следва ли от това, че в каквото сме убедени, това виждаме след смъртта? Свързано ли е мястото, където отиваш, с мислите преди смъртта или с начина на живот?

– Точно така. Ако притежаваш висока вибрация, преминаваш транзит през астрала и отиваш направо на 6-то измерение, в лабораторията. Тук е и *училището на душите.*

– Значи все пак, щом има училище, има и сгради?

– (*дълго се смее*) Не са в този вид. Добре, представи си една гора, една поляна, и там душите живеят като… (*търси дума*)… като нимфи, като феи, като такива създания. Можеш да си го представиш и като огромен млечнобял кристал, в който, като в пчелни килийки, обитават и се лекуват индивидуалните души.

– А къде са галактическите души?

– Представи си, че в този град има център. Е, там обитават галактическите души.

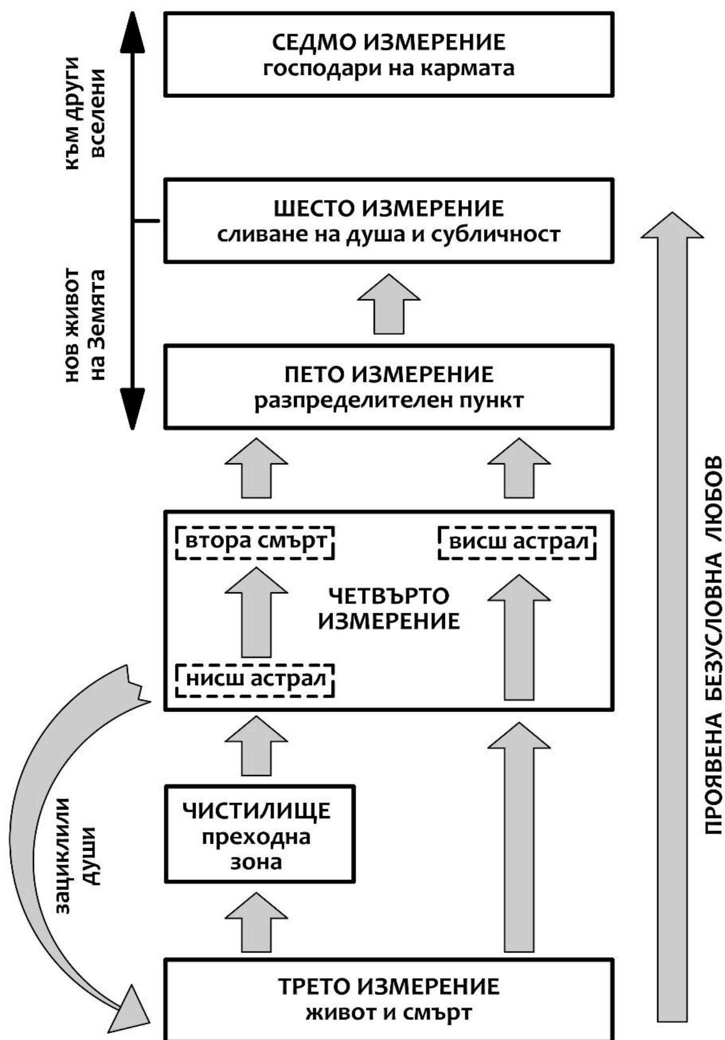
– Може ли индивидуалната душа да отиде при своята Галактическа душа?

– Само след като е изминала пътя на осъзнаването. Това е дълъг процес. Осъзнаването не е това, което си мислите на Земята. Вие смятате, че знаете много неща, но това не е така. Обясненията, които се дават сега, целят да осветлят, до известна степен, това, което се случва след смъртта. Във вашите религии се говори за *ад* и *рай*, но не се обяснява, че това

не са места, а категории; категории, които са в съзнанието на човека.

– Има ли хора, които след смъртта отиват направо на 6-то измерение?

– Да. Тези, в които живее Христос. Тези хора са постигнали приживе просветление и смирение, но и са проявили Божествената Любов. На всеки от вас, във всеки живот, му е дадено да избегне нисшия астрал, или така наречения „ад“. Трябва само да се осъзнаеш приживе кой си и защо си се въплътил. Да разбереш, че си частица от СЪЗДАТЕЛЯ. Тези, които наричате *адепти* са хора, които в своите въплъщения са добили необходимия растеж и опит. Те, след смъртта, преминават през всичките измерения и достигат направо до 6-тото.

ИЗМЕРЕНИЯ след СМЪРТТА

– Защо не достигаме до 7-мото измерение?
– До 7–то измерение не достигаш. Там са *Господарите на кармата*. При тях отиваш само за евентуално разрешение, за да се въплътиш в няколко личности на Земята, при следващия живот. Това се позволява рядко. Ако изявиш такова желание, ти минаваш на специален режим. Защото при максималните дванадесет личности, позволени да гради една душа, тя е и максимално… така да кажем „разпъната". Затова такава душа минава на специален преглед и след това непрекъснато се наблюдава, за да не пропадне. Измеренията нагоре *(над 7-мо измерение)* не са за влизане в човешки тела *(за въплъщение)* и за формиране на личности.
– Кои са Господарите на кармата?
– Събирачите и наблюдателите на всичките кармични преживявания. Те ги анализират и отново изпращат душите да ги отработят.
– Господарите на кармата живяли ли са животи?
– Не, това са енергийни структури, които са над всичко и *(поради това)* обективно преценяват.
– Променя ли се материята през измеренията?
– Ще ти го кажа образно, за да ме разбереш. На 4-то измерение *събличаш* физическото тяло. На 5-то си 50% Светлина, 50% материя. На 6-то – 75% Светлина и 25% материя. Ако те допуснат на 7-мо, там вече си 100% Светлина, там няма материя. От това измерение можеш да вървиш нагоре. Телата, които Иисус е демонстрирал след смъртта пред учениците си, са телата, определени за човешките същества във всичките 7 измерения. Затова Той първоначално се явява *(пред уче-*

ниците) като мъгла, после като искра, докато накрая се материализира. Няма човек досега, освен Иисус, който да е достигнал до 7-мото измерение. Хората ще го достигнат едва след трансформацията на планетата.

– Всички души ли искат да се завърнат на Земята?

– От 6-то измерение, тоест от тези, които са достигнали до там, всички искат. По-сложното е да им се разреши. Душите, за всички светове във вашата Галактика, се въплъщават от 6-то измерение. Това важи и за съзвездията, и за Орион, и за Плеяди, и за Сириус, и за останалите. Това измерение е един вид „контролен пропускателен пункт" за въплъщение на душите. *Екранът на животите* се намира там, на 6-то измерение. Пред този екран винаги е съзнанието. То не „слиза". Вие постоянно сте пред *екрана* и наблюдавате всички свои едновременни въплъщения, които са на различни места и по различно време от земна гледна точка. Една промяна, в един живот, мигновено се отразява навсякъде. Кармата веднага се прехвърля от една личност, през душата на 6-то измерение, към друга личност, за да преживее тя състояние на кармична обремененост. Така може да я изчисти. В осмата Земя кармата ще отпадне. По-точно казано… ще отпадне необходимостта да създавате преживяване на карма.

– Ти каза, че кармата моментално се прехвърля от една личност, през душата на 6-то измерение, към друга личност, за да преживее състояние на кармична обремененост. Значи „не залагаме" неща за следващ живот, защото животите са паралелни.

Така излиза, че няма карма. Защо тогава избираме да преживеем кармична обремененост?
– Това дава възможност да се поставите на мястото на другия.
– Как тогава се чисти съзнанието, в лабораторията на 6-то измерение, след като няма последователност, тоест няма причинно-следствена връзка?
– Едновременно. Случва се и веднага се чисти. Всичко това става в един миг – сега. Съзнанието от 6-то измерение създава преживяване, че е тук или там (*това са така наречените „въплъщения“*), като се фокусира тук или там и формира тела, които реално са в него (*в съзнанието*). Разбираш ли, съзнанието всъщност не отива никъде...
– Кой тогава стои пред екрана на животите?
– Пред екрана на животите на 6-то измерение стои Галактическата душа, която наблюдава животите на всички свои личности.
– Какво се случва, когато един от тези паралелни животи завърши?
– Представи си го като множество кадри – едни изгасват, други светват, след което и те изгасват... търпят корекции.
– Но нали са паралелни?
– Всичко това, цялата паралелност, е в самото издихание на СЪЗДАТЕЛЯ. Още тогава са заложени потенциалите на всичко, което се случва и което предстои да се случи. При предстоящото вдишване на БОГА, всички тези личности ще се слеят със своите индивидуални души, те с планетарните, те с Галактическата душа, тя с Вселенската и така нататък до края

или до далечното начало. До самия СЪЗДАТЕЛ, където всичко започва и завършва, за да започне отново. И така до безкрай...

Според Пазителя смъртта е нашият най-доверен, най-истински помощник. Ако помним, че тя е винаги до нас, ще ценим безрезервно своето време, тук и сега, на тази прекрасна планета.

Смъртта укрепва дисциплината на мисълта и съдейства за усъвършенстването на личността. Без осъзнаване на ролята на смъртта, без дисциплина на мисълта, с лекота замъгляваме своето съзнание и ставаме роби на материята, вместо нейни господари. Неосъзнатостта превръща живота ни в кораб без котва, оставен на милостта на вълните. Без осъзнатост, съзнанието безропотно и вяло започва да търси смъртта. В това няма никакъв смисъл, защото и без това смъртта очаква всеки от нас. Живот, който чака смъртта е жалък живот. Той е безвъзвратно пропилян.

Ние се въплъщаваме, за да живеем. Преживяното отдаваме на СЪЗДАТЕЛЯ и това е начинът, по който изразяваме нашата благодарност към НЕГО за това, че ни е създал. Всеки наш живот е стъпка, която води обратно към Първоизточника. Ние се завръщаме обогатени с опита, който сме преживяли. С всеки изминал живот нашият кръгозор се разширява. Той преминава през измеренията, отвъд галактиките и вселените, докато достигне границите на Всемира…

О Т В Ъ Д   В С Е М И Р А

Оставих този раздел за последен, защото информацията в него не би могла да се възприеме и разбере без всичко, казано до тук. Термините и понятията, които Пазителят въведе като помощни средства в усвояването на тази сложна материя, са съществена част от това, което предстои да прочетете.

СТРУИ ЕНЕРГИЯ

– Какво издишва СЪЗДАТЕЛЯТ?
– СЪЗДАТЕЛЯТ излъчва от централната СИ точка струи енергия, които се разпределят в четири сектора. Вашият Всемир е в един от тези сектори. Във вашия сектор се издишват дванадесет струи – дванадесет Дъха на СЪЗДАТЕЛЯ.
– Не разбрах. СЪЗДАТЕЛЯТ, с всяко СВОЕ издишване, в различни посоки ли насочва енергията СИ?
– Да, в четири. Но това не са посоки, а по-скоро е валидна алегорията с кръста (*вдига ръка и чертае във въздуха кръст, около който след това описва кръг*). Като във всеки сектор (*на кръга*) има различен брой издишвания. Трите сектора не са запълнени. В единият сектор има дванадесет… така да кажем… *струи*. Едната е вашата, а останалите единадесет са *регулиращи* и *съпровождащи* струи.

ЧЕТИРИТЕ СЕКТОРА

– Всяка струя на различна честота ли е?

– Струята се издишва на най-висока вибрация, която до края отеква и се понижава до най-ниска. Затова всички издишани души са светли и са на висока вибрация. Всички са „добри“, но и всяка от тях има свой вибрационен идентификационен код (ВИК). Той се определя от всяка Свръхдуша. В него тя залага потенциалите на предстоящите си игри, тоест своите роли във въплъщенията.

– Как са разпределени мъжката и женската енергии в струите?

– *Мъжка* и *женска* енергия, както ти ги определяш, съществуват само във вашата дванадесета струя. В останалите единадесет няма подобна дуалност и съответно експериментът е друг.

– Какво представляват самите „струи“?

– Като казвам „струи“, това са по-скоро пулсации, които наподобяват на енергийни фунии, в които се завихря и разпръсква енергия.

СТРУЯ ЕНЕРГИЯ

Във всяка струя има живот – развитие на различни светове. В единадесетте струи са *(създадени)* вселени, галактики и планети, които са били населени с цивилизации от висока еволюция. В струите те слизат до 8-мо измерение, за да се издигнат отново до 24-то. В последната, дванадесета пулсация *(струя)*, или в последното издишване от този грандиозен цикъл, се развива настоящият Всемир. Този, в който сега живеете. В него съзнанията се уплътняват от 24-то до 7-мо измерение, след което от 7-мо до 1-во измерение. В тази дванадесета пулсация се развиват настоящите вселени, галактики и планети. Те са обитавани от различни цивилизации и светове, които са на различна еволюция. В този сектор, и във вашата струя, има *(заложени)* дванадесет Земи *(версии на планетата Земя)*, защото, за този отрязък от безкрайността, това е най-подходящо. Някои от тях вече са в историята. В тях са живелите някога цивилизации като сферите-съзнание, които са били в 7-

мо измерение. След тях са се развили цивилизациите на Пангея, Хиперборея, Лемурия, Атлантида, чак до вас, земляните от последната раса с Печата на БОГА. Издишването в тази пулсация завърши през вашата 2012г. Сега сте в процес на вдишване, което също ще продължи еони.

– На колко години е най-старата душа, която се е въплъщавала на Земята? Има ли души, които са живели във времената на Пангея и които са въплътени сега?

– Не. Има изключения от високо развити съзнания, които живеят сега, но те са от цивилизациите на Лемурия и Атлантида. Така че, извън тези изключения, най-старата душа можеш да я отчетеш от последния цикъл – отпреди 14 000г *(според Пазителя нашата пета раса, расата с Печата на БОГА, се появява на енергийно ниво преди 14 000г, след което се уплътнява в материята).*

– Има ли души, чиято опитност е съсредоточена изцяло на Земята? Тоест те се въплъщават само на тази планета?

– Да. Това са така наречените. „земляни“. Тези души са определили това *(своите въплъщения)* още при издишването им от СЪЗДАТЕЛЯ. Те не само нямат усещане за живот на други планети, но имат и една истинска загриженост за съдбата на Земята, за това тази планета да оцелее. Тези души са известни в Духовния свят като „чистачи“ на планети. „Земляните“ са такива души.

– Възможен ли е преход на съзнание от една струя в друга струя?

– Не. От останалите единадесет струи, понеже са в по-висока вибрация, могат само да наблюдават вашата струя, но без да се намесват в развитието ѝ.

– А някой от нашата струя може ли да види останалите струи?

– Не, независимо от повишаването на вибрациите ви.

– Това е така, защото в нашата струя сме само до 7-мо измерение, а съзнанията в другите струи са над 7-мото ли?

– Да. Виж, дори и да казвате, че някой от вас „вижда“ енергиите, всъщност вие никога не достигате до СЪЗДАТЕЛЯ. Вие можете да достигнете само до 7-мо измерение и евентуално оттам да ви се позволи да преминете нагоре.

– Има ли човек, който е постигнал това?

– До момента няма човек, който да е направил това. То ще се случи в дванадесетата версия на Земята. Вие сега сте в седмата. Когато вибрацията на дванадесетата версия на планетата се изравни с 8-мото измерение, тогава ще се отвори такава възможност. Това ще стане след еони.

– Кога СЪЗДАТЕЛЯТ е издишал всичките струи?

– В едно издишване, в един момент, но с последващо… така да кажем… *ехо*.

– Застъпват ли се издишванията?

– Те са в различни посоки.

– Кога е отекнало последното ехо на 12-тото издишване?

– Преди 6,5 еона.

– На колко земни години се равнява един Божествен еон?

– *(въздиша)* Как да го обясня, когато нямате необходимата основа? Ето, един Божествен еон е безвремие. Нима ме разбра? Там, при СЪЗДАТЕЛЯ, няма време. Всичко се случва сега. Има само един-единствен момент.

– Защо СЪЗДАТЕЛЯТ едва в това последно издишване позволява слизане до 1-во измерение?

– Възгордяването на Луцифер става в единадесетата струя. Тогава се изкривява идеята за свободния избор. В това дванадесето издишване, в тази дванадесета поред пулсация, СЪЗДАТЕЛЯТ допуска развитие в ниска плътност. Така се дава възможност на Тъмнината изцяло да се трансформира в Светлина.

– Свободният избор позволен ли е бил и в предишните струи?

– Винаги е бил допускан, ала световете винаги са избирали да развиват и прилагат Божествената Любов. Ако човечеството, днес на Земята, избере тази посока, вие веднага ще се озовете в Светлината. Ще заживеете в Божествената Любов.

– Излиза, че Земята е особено важна. Има ли и други планети като нея, на които животът да се развива по този начин?

– Има, но все още са в потенциал. В зародиш са.

– Защо?

– Ако експериментът, който се развива на Земята сега не успее, ще започне следващ. За тази цел са направени като… „заготовки“, които чакат.

– Има ли вероятност експериментът „Земя“ да не успее?

– Към настоящия момент – не.

– Сега сме в седмата версия на Земята. Тя вечно ли ще съществува, макар и капсулирана след време?

– Не. След края на дванадесетата Земя всички стари капсулирани и неработещи версии ще бъдат изтеглени и претопени в Светлина.

ЧЕТИРИТЕ СЕКТОРА на ТВОРЕНИЕТО

– Дотук говорим за един от четирите сектора. Какво има в останалите три? Там има ли струи?

– Има струи, но не са по дванадесет. Там СЪЗДАТЕЛЯТ излъчва по определена формула, която няма как да я предам. Не бихте я разбрали. В останалите три сектора е Пустотата, която също е от БОГА и е в БОГА. Тя е огромна. Тя е както Светлина, така и Тъмнина. Тази Пустота предстои да се насели само със Светлина. Затова във вашия сектор БОГ генерира и усъвършенства душите, които след време ще усвояват Пустотата. Когато хората се развият и израстат до Богове-Сътворци, те ще творят в нея. Боговете-Сътворци работят заедно със СЪЗДАТЕЛЯ. Богове-Сътворци, от останалите единадесет струи, и сега работят навсякъде във вашата струя. Когато на Земята се развият новите Богове-Сътворци, те ще запълнят с живот и творение останалите три сектора, както вашият беше запълнен от предишните Богове-

Сътворци. Енергията на *МиХаИл* постоянно работи и в четирите отсека, но по различен начин.

Според Пазителя „МиХаИл“ е обозначение на определен тип енергия, чийто характеристики са сила, твърдост и воля (намерение). Когато СЪЗДАТЕЛЯТ е насочил Дъх към този пространствен отрязък, посредством тази енергия, ТОЙ е създал Всемир, който възприемаме като „Всичко, което Е“. Пазителят разкри, че Божествените издихания са в различни посоки и не са едновременни. Тоест има и други всемири. Според него те са много различни от този, който обитаваме.

– Има ли в Пустотата искра живот или тя (Пустотата) чака Сътворците?
– Не, не чака само тях. Има заложени енергии, но няма как да ти ги обясня. Приеми ги като *пулсари*.
– (посочвам нашия сектор на кръга) Значи живот има само в този отрязък, а в останалите е просто Пустота, без каквото и да е наличие на живот?
– В Пустотата няма живот. Там е място, което ще бъде усвоено от новите Богове-Сътворци. Те сега живеят живот като хора на Земята и някои от тях ще станат Богове. Вие имате много животи. В тях трупате опитност. Така ще извървите пътя до дванадесетата Земя. Там, усвоили целия опит, ще се трансформирате в светлинни същества, които живеят според Божествените принципи. Тогава ще се слеете с НЕГО. Ще станете едно със своя СЪЗДАТЕЛ. Ще се завърнете в Първоизточника. Така ТОЙ ще създа-

де в СЕБЕ СИ много Богове, които притежават троичността. Пътят за това е дълг.

– Само от землянините ли ще се родят тези нови Богове-Сътворци?

– Само тези *(души)*, които преминат земните изпитания. Защото на Плеяди например живеете направо като индивидуални души (*без да формираме Личност*). Суверенът на вашата Вселена, който живя на Земята като човек на име Иисус, е дал пример как се извървява този път. Той вече е БОГ от тази гледна точка. Ето защо всеки, тръгнал по Неговия път, ще стане готов, за да му се повери ново Творение.

– Ще има ли разлика между старите Богове-Сътворци и новите?

– Старите са само Светлина. Те нямат живот и не са запознати с това, което се преживява тук. Да, те са съдействали за създаването на тази Земя и на човечеството, но дотолкова. Те не живеят живот. Само тези, които живеят и които преминат цялата опитност, стават такива Богове, на които да им се повери отговорност, подобна на самия СЪЗДАТЕЛ. Тоест те не са… така да кажем… *Сътворци*, те са направо Богове, които са равностойни в известен смисъл на СЪЗДАТЕЛЯ.

– Защо секторите са четири?

– Още с издишването СИ СЪЗДАТЕЛЯТ залага какво да се развие във всеки сектор; с какво да бъде населен. Във вашия сектор се развиват едни потенциали, ала други остават неразвити. Те са само заложени от душите. Тоест те са твоите неизразени и нереализирани потенциали в Светлината. Ето, ти си желаел добро. Мечтаел си нещо добро. Имал си една светла идея, но

не си я реализирал. Независимо от това, тази идея се е записала в енерго-информационното поле на душата ти. Тези „мечти“, от всички индивидуални души, отиват в Свръхдушата и я разширяват, обогатяват я. Тези потенциали остават в Нея като отпечатък, който не е реализиран. Тя не може да се върне и да ги приложи отново тук. За тях е необходимо друго място, други условия. Необходимо е ново чисто място, в което няма предишни *отлагания.* Затова тези най-добри идеи, заедно с най-добрия опит, ще бъдат приложени на чисто в следващия сектор. И така нататък до последния; до четвъртия.

– Значи СЪЗДАТЕЛЯТ изгражда в първия сектор едно опитно поле, един разсад – семена, които по-късно засява в следващия. След това, от него, нови семена за следващия. И така до четвъртия сектор. След това отново и отново.

– Е, това е.

Усвояването на една част от СЪЗДАТЕЛЯ от друга част, пак от НЕГО, е развитието на ТВОРЕЦА. Светлината от отражението, която се завръща обратно, МУ позволява да генерира и разпространява все повече и повече нова Светлина. Превръща ГО в един вечен и безпределен генератор. Самоорганизиращ се, самозадвижващ се, самоизпълняващ. Непрекъснато излизаща и завръщаща се енергия. Един безкраен кръговрат.

– Какво се случва с личността, която преминава през секторите?

– Съответната личност остава в съответния сектор, докато субличността отива в душата, където става отпечатък – Духовна субстанция, която вече се движи по законите на Духовния свят и знае какво трябва да прави. Точно тази субличност ще изяви най-доброто от себе си на новото място. Примерно, ако Иван е имал мечти тук, но не ги е реализирал, ще се роди след време в следващия отсек като Иван, който ще реализира тези нереализирани светли потенциали. Тоест ще реализира само възвишените идеали. Другите, тъмните – не. Техният цикъл завършва в сектора, в който са генерирани. В новия сектор за тях няма условия.

– Как една личност ще премине в следващ сектор?

– В следващия сектор ще премине с казуалното си тяло. За останалите сектори не мога да го обясня, защото нямате наличните термини.

– Ще има ли нова планета Земя в следващия сектор?

– Точно такава, не. Пак ще са планети, но от друг вид. Това е казано във вашите свещени книги като: „Отивам да ви приготвя място“[10].

– А ще има ли време?

– Не. В следващия сектор е само безвремие.

– Как тогава ще има развитие?

– Линейното време е част от дуалността. В следващия сектор дуалността няма да съществува. Там е само хармония и Божествена Любов.

---

[10] *Йоан 14:2*

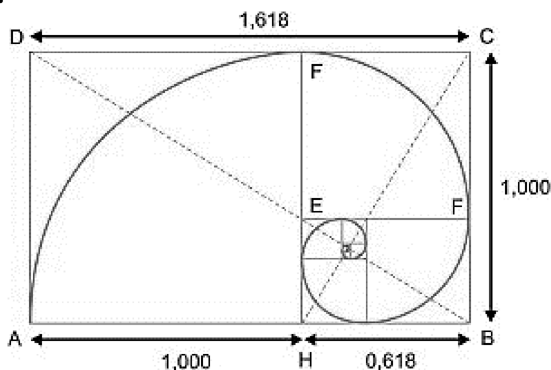
– Добре, но ако в останалите сектори ще е само Светлина, хармония и Любов, а СЪЗДАТЕЛЯТ генерира постоянно нови души, то как те ще отработят опит, без да са преминали изпитанията на Тъмнината?
– *(смее се)* Следва друго. За твоето съзнание, и за твоите определения, следва друг „тест“, който ще носи друго име…

СПИРАЛАТА на СЪЗДАТЕЛЯ

– Има три потока от СЪЗДАТЕЛЯ: бял (Отец), синкавобял (Син) и лилавобял (Дух).
– Да, така са.
– Колко са потоците, копирани на Земята от Тъмнината?
– Те са копирани на основата на тези три Божествени потока енергия. Всъщност… това не е точно „копиране“. Тъмнината следи проявлението на Светлината и я филтрира, отразява я, като при това отражение я изкривява. Тъмнината не може да копира. Тя само филтрира и отразява.
– При постъпването на Светлината от БОГА, Тъмнината поставя на пътя ѝ филтър, като пропуска само онова, което ѝ е необходимо?
– Точно това се случва на Земята. Тези „филтри“ са позиционирани между Духа и ума. За тях говоря. СЪЗДАТЕЛЯТ се отразява във всяка душа като в самостоятелно „огледалце“, но подчертавам – в Душата, не в тялото.

– Как се отразява?

– На принципа на това, което наричате „златно сечение“. Този принцип най-добре съответства на енергиите на вашата струя. Той работи само в нея. В другите струи и сектори важат други закони. Там, където има материя, „златното сечение“ работи най-добре.

ПРИНЦИП на ЗЛАТНОТО СЕЧЕНИЕ

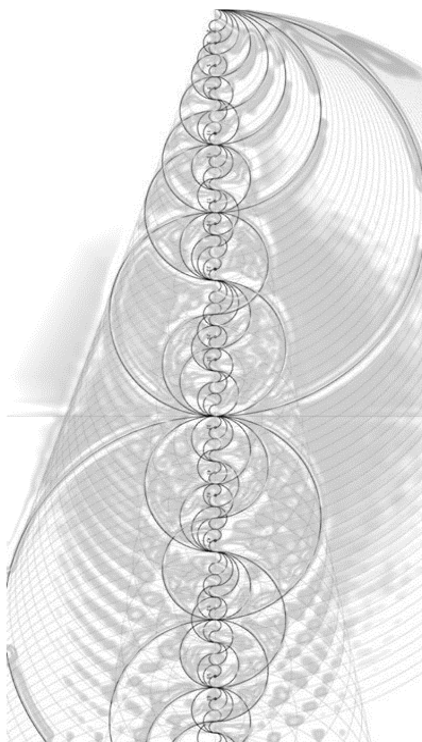
– Затова ли всичко, което е построено на този принцип, е красиво?

– Да, то отразява БОГА.

ЗЛАТНО СЕЧЕНИЕ в ПРИРОДАТА

Отражението на СЪЗДАТЕЛЯ към всички негови компоненти в нашата струя е на основата на строго определено правило. Това правило представлява математическа функция, която е известна на Земята като „златно сечение" (принцип на красотата). Всичко, което е построено с тези пропорции създава резонанс, който активира постоянната връзка с БОГА. Този резонанс събужда епифизата и отваря врати към други измерения.

РЕЗОНАНС на основата на ЗЛАТНОТО СЕЧЕНИЕ

– Какво ще се случи, когато се изпълнят и 4-те сектора?

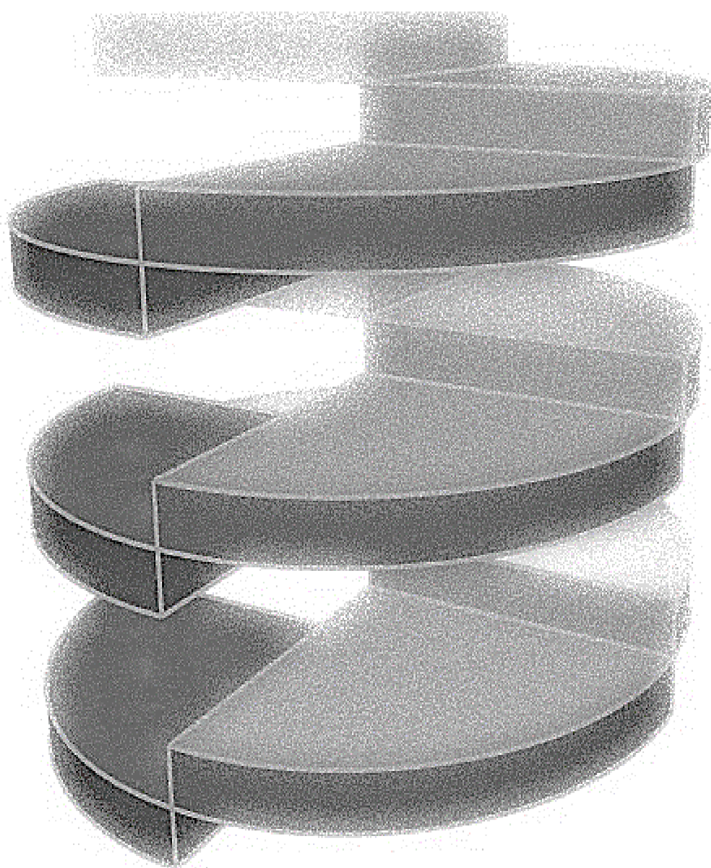
– СЪЗДАТЕЛЯТ ще събере всичко в централната точка. Тоест в СЕБЕ СИ.

– Значи има край?

– Няма. Това е цикъл, период. БОГ издишва в един сектор, след това ГО вдишва. След което издишва в следващ сектор, вдишва ГО. И така нататък. След това отново се връща в първия, но на по-високо, по-разширено ниво. Това продължава, докато стане навсякъде Светлина. Един непрекъснат процес, който е заложен в СЪЗДАТЕЛЯ. ТОЙ взима опита и го прехвърля в следващия сектор, за да го доразвие. След това взима оттук и го прехвърля в другия. И така нататък. И тази форма, която рисуваш, *(фиг. четирите сектора)* ще стане още по-голяма, и още по-голяма. Така СЪЗДАТЕЛЯТ се разширява. Ала виж, пак казвам, от НЕГОВАТА гледна точка това се случва едновременно.

– Значи тези сектори са всъщност част от една гигантска спирала и завъртането през тях е един гигантски цикъл на СЪЗДАТЕЛЯ?

– Това е!

СПИРАЛАТА на СЪЗДАТЕЛЯ

– Благодаря ти за всичко, МеРиКхЕнЕ. БоХренСи (Благодаря)! Очаквам с нетърпение нашите следващи срещи.

– Ние сме се срещали и преди това, в някои... както ги наричаш... „минали животи“. В живота ти в Юдея. В живота ти в Египет. В живота ти на Плеяди, където също бях много близо до теб и те учех как да боравиш с енергията. Учех те как се създава живот. На пустинната планета също бяхме заедно. Забравил си, но много пъти съм бил с теб. И сега съм и в теб. И винаги съм бил. Трябваше да изживееш определени моменти, за да го разбереш.

Питаш за срещи. Срещи винаги имаме. Човечеството трябва да знае, че има СЪЗДАТЕЛ. Трябва да осъзнае, че СЪЗДАТЕЛЯТ е във всичко и във всички. Трябва да разбере, че му е предопределено едно прекрасно съществуване. Човечеството трябва да знае Истината за себе си – откъде идва и накъде отива...

МЕЧЪТ на БОГ

Моят водач ме поведе през измеренията. Дванадесет еднакви сфери ни очакваха на Острова на Светлината. Всяка една от тях представляваше вихър от млечнобяла енергия. Една от сферите се отдели и се доближи до нас. В съзнанието ми започнаха да се проектират и подреждат думи. Те постепенно образуваха изречения…

– Това, което „виждаш“, са дванадесетте Пазителя. Помниш ли, веднъж ти казах, че аз не съм човек. Аз съм Пазителят на Меча на Абсолюта, което е и словото – силата на СЪЗДАТЕЛЯ. Навсякъде словото е връзката с БОГА. То е меч! То е всичко! Със слово можеш да създаваш, да твориш, но можеш и да унищожаваш.

Последва пауза, след което добави:

– Ела с мен.

След тези думи Той полетя, изтегляйки съзнанието ми през измеренията. Не след дълго пред погледа ми се откри планета, която стремително доближавахме. Вече се виждаше повърхността ѝ, набраздена от постоянно изригващите вулкани. В следващия миг безплътно преминахме през кората ѝ. Започнаха да се редуват слоеве, които трептяха на различна вибрация. След тези нива навлязохме на-

дълбоко в недрата на планетата. Вътре цареше дълбока тишина. Спокойствието овладя съзнанието ми и то притихна.

Вътрешността представляваше огромна зала. В центъра бяха разположени рамки, подредени като страници на разлистена книга. В тях проблясваха подобия на сапунени мехури. Цялата тази сюрреалистична картина потъваше в нюансите на синия и зеления цвят.

– Това не са „сапунени мехури“. Твоят мозък така интерпретира енерго-информационното поле. Това, което виждаш, са Записите на вашия Всемир.

– Къде съм?

– На планетата ЕНикТа. Това е „Планетата на Словото“. Не сме говорили за това, защото реших най-напред да ти я покажа. Аз обитавам тук. Има ключови планети, които са свързани със Земята. Те са различни, в зависимост от типа на връзката. ЕНикТа е информационната банка на дванадесетата струя от издиханията на СЪЗДАТЕЛЯ, в този сектор на Творението.

– Какво е това, което видях?

– Всичко това, което ти показах, е Словото. Тези думи, които видя да трептят под формата на сапунени мехури, ще бъдат отсети и пресети. След това светлинните думи ще отидат да населят Пустотата.

– Думите ли?

– *(смее се)* Думите. Личността се формира от мисли, думи и действие, като думата е и действие.

– Как така?

– Ти можеш да кажеш „ще отида“ и ще го направиш. Това е действие. Можеш да кажеш и „ще отида“ и да не го направиш. Това също е действие. Действие е и когато не отиваш. Говоря образно, за да ме разбереш.

– Разбрах. Действие е и когато решаваш да не извършиш определено нещо.

– Да.

– Какво представляват „сапунените мехури“?

– Това са мултивселените, които представляват колела, съставени от по дванадесет вселени.

– Всяка една от тях също ли излъчва думи?

– Не точно думи. Излъчва друг вид действие, което отново се записва.

– Освен на думите, има ли планета и на мислите?

– На мисли, на чувства, на емоции… И там, на тези планети, живеят създания. Най-силно влияние има Планетата на Словото… на думите.

– А коя от тези планети е… така да се каже… „най-пасивна“?

– На мислите, защото мисълта си е мисъл. Тя *стои*. Докато изречената дума, вече е и действие.

– Защо на повърхността на Планетата на Словото има толкова вулкани?

– За да бъде ограничен достъпът до нея. Правилно видя, че тази планета е на нива. Това е така, защото изречените думи се селектират, съобразно тяхната вибрация. Селектират се по сила, по значение, по влияние. Така е оформена тази всемирна библиотека.

– Ти, като Пазител на Меча, което е и Словото, тази планета ли обитаваш?

– Не, аз обитавам Острова на Светлината.

– Значи Планетата на Словото е само твоето „работно място“?

– *(дълго се смее)* Да, моят *кабинет*.

– Съществуват ли подобни ключови планети и в предишните единадесет струи?

– Там те са по друг начин. Подобна „Планета на Словото“, в този ѝ вид, се формира до голяма степен и от вашата раса – расата с Печата на БОГА. Това е народът на СЪЗДАТЕЛЯ, който ще изпълни, след време, Пустотата с живот.

– Но нашата пета раса е само една прашинка във Вселена?

– Това е Планът на СЪЗДАТЕЛЯ. След расата с Печата на БОГА ще следва друга, след нея отново друга, и така до дванадесетата версия на Земята.

ОСЪЗНАНИЕ

Сега, когато завършвам книгата, отчитам огромната отговорност, която поех за изтеглянето, оформянето и разпространението на предадената информация от Пазителя. Тя промени напълно много от убежденията, които поддържах. Промяната им се отрази в живота ми.

Никой не се ражда космически осъзнат или напълно неосъзнат. Не! Ние сме тези, които постоянно градим едното или другото. Идваме в забрава, за да търсим просветление или да потънем в илюзиите на ума. Ала в живота си винаги разполагаме с една възможност – да търсим, да се стремим, да копнеем осъзнатостта. Изпълването ни с осъзнатост е разрушаване на матрицата, изправяне на изкривените ни представи за света, завръщане към СЪЗДАТЕЛЯ. Осъзнатостта включва действия, които се основават на отговорност, себенаблюдение и последователност. Това е едно безупречно отношение към света вътре в нас и оттам към света извън нас. Тази възможност е тук и сега. Ние, във всеки един момент от появата си на този свят, разполагаме с всички инструменти, за да я постигнем. Всичко се свежда само до един избор – да живеем осъзнато или не.

Друг не съществува!

Знанието, което ни е нужно за това, е навсякъде. Само да протегнем ръка, само да проявим стре-

меж, само да постигнем смирение. Знанието обикаля около нас и чака да отворим дверите на своето съзнание. Когато това стане, то нахлува мощно и преодолява остарелите убеждения, като ни покорява всецяло.

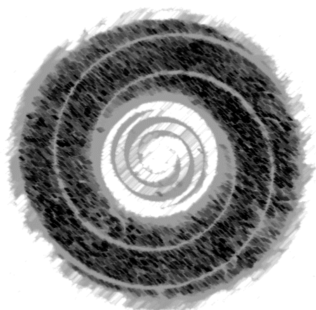
В сблъсъка на знание и съзнание се ражда нещо колкото неочаквано, толкова и всеобхватно, вездесъщо и ново.

Ражда се О С Ъ З Н А Н И Е.

С о ф и я
2015 - 2019г.

С благодарност към ЛиЛе!

СЪДЪРЖАНИЕ

ПАЗИТЕЛЯТ **ОСЪЗНАНИЕ**

българска
първо издание

София, 2019г.

Росица Радоева – *консултант*

дайрект сървисиз оод – *печат*
ВиВиДа оод – *издател*

Цена: 15 лв.